

* இமயமலர் * * வந்தூர்

ndumalai.com

த. சரணசிகரணம்

அம்மா வந்தாள்

நாவல்

தி. ஜானகிராமன்

பதினோராம் பதிப்பு : ஏப்ரல், 2003

செம்பதிப்பு, உரிமை பதிவு

601302

834.8113
JAN

AMMA VANTHAL

NOVEL

by T. JANAKIRAMAN

11th Edn., April, 2003

Published by : KUZHA. KATHIRESAN,

AINTHINAI PATHIPPAGAM, 279, Pycrofts Road,

Triplicane, Chennai - 5.

E-mail : ainthinaikathiresan@indiatimes.com

Size of the book : demy 1/8, Pages : 8 + 172 = 180

Paper used : JK Maplitho / Letter Type size : 11 Points

Laser Composing - Gnanam Computer, Chennai - 5.

Printed at : Mani Offset, Chennai - 5.

Price

Rs. 80.00

இந்நூலைப் பற்றி

"அம்மா வந்தாளைப் பற்றி நான் ரகசியங்கள் ஏதும் சொல்ல இல்லை. நான்தான் முக்கியம். எப்படி என் எழுதப்பட்டது என்பது யாருக்குமே முக்கியமில்லை என்பது என் துணிவு. கலைப் படைப்பு என்ற ஒரு தோக்கோடு அதைப் பார்ப்பது நல்லது. பலர் அதைத் துற்றி விட்டார்கள். நான் 'பிரஷ்டன்' என்றும் சொல்லி விட்டார்கள். நம்முடைய நாட்டில் கலை, பிரஷ்டர்களிடமிருந்து தான் பிறந்து வருகிறது என்று கூற விரும்புகிறேன்.

"அம்மா வந்தாள்" நான் கண்ட கேட்ட சில மனிதர்கள், வாழ்க்கைகள், பாத்திரங்கள் இவற்றிலிருந்து வடிக்கப்பட்ட ஒரு முயற்சி. மனத்துக்குள் ஏற்படும் விசித்திரமான அனுபவங்கள், பலவற்றைப் பார்த்து ஊறி வெறுகாலமாக அனுபவித்த சில உணர்வுகள் கடைசியில் எப்படியோ உருவம் பெறுகின்றன. நாம் உருவம் கொடுப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அம்மா வந்தானில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலும், நான் பார்த்த ஏழெட்டுப் பாத்திரங்களில் சேஷ்டைகள் ஒருமித்து இருக்கின்றன. அந்த அம்மான் நான் கண்ட ஐந்தாறு பெண்களில் கலவை, அகண்ட காவேரி, வேத பாடசாலை, சென்னையில் பெரிய மனிதர்கள், எம்ஸ்கிடுதழும் வேதாந்தமும் படிப்பது, தஞ்சை மாவட்டத்துப் பெரிய மிராகதார்களின் வெளிகே அடாவடிகள் இப்படி எத்தனையோ சேர்த்து எப்படியோ ஓர் உருவமாக வந்தன.

மையக் கருத்தைப் பற்றி நான் என்ன சொல்ல வேண்டும்? இது நடக்குமா, நடக்காது என்று விமரிசகர்கள் கூறுவார்கள். அவர்களைப் பற்றி நான் எப்போதுமே கவலைப்படுவதில்லை. இரண்டு மூன்று அளவுகோல்களை வைத்துக்கொண்டு படைப்பாளியின் விசித்திரமான அனுபவங்களை அளக்க முற்படுகிற பேதை விமரிசகன், அவனுக்குப் பலம் பழங்காலம் கலை அமைதி பற்றி ரசிகனுக்குத்தான் தெரியும். கலை உலகம் ஒரு மாயலோகம். அதையும் வாழ்க்கையின் புற உண்மைகளையும் ஒன்றெனக் குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது.

தி. ஜானகிராமன்

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

தியாகராஜ சாஸ்திரி ஜானகிராமன் என்கிற தி. ஜானகிராமன், தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தேவங்குடியில் 1921-ஆம் ஆண்டு ஜூலை 28-ஆம் தேதி பிறந்தார். கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து ஆசிரியர் பதவியினைப் பெற்றார். தஞ்சாவூரிலும் கும்பகோணத்திலும் சில காலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1954-ஆம் ஆண்டில், அகில இந்திய வானொலி கல்வி ஒலிபரப்பு அமைப்பாளராகச் சேர்ந்தார். கல்வி ஒலிபரப்பின் பிரதம அதிகாரியாகப் பணியாற்றி, 1978-ஆம் ஆண்டில் ஓய்வு பெற்றார்.

'கணையாழி' பத்திரிகையின் கௌரவ ஆசிரியரானார். சமஸ்கிருதம், சங்கீதத்தில் தேர்ச்சி பெற்றார். நாவல், சிறுகதை, பயணம், நாடகம் என்று பல துறைகளிலும் எழுதிய இவர், மொழிபெயர்ப்பிலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். 1979-ஆம் ஆண்டில் 'சக்தி வைத்தியம்' சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காக சாகித்திய அக்காடெமி விருது வழங்கப்பட்டது. 1983-ஆம் ஆண்டில் நவம்பர் 18-ஆம் தேதி சென்னையில் காலமானார்.

பதிப்புரை

வாசகர்களின் அன்பான வேண்டுகோளுக் கிணங்க தரமான நாளில், தரமான அச்சில் இந்த "அம்மா வந்தாள்" நாவலைப் பிழையற்ற செம்பதிப்பாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். இந்த நூலைத் தொடர்ந்து "மோகமன்", "செம்பருத்தி" நாவல்களும் தரமான செம்பதிப்பு நூல்களாக பவுண்டு வால்பூம்களாக வெளியிட ஏற்பாடுகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

'அம்மா வந்தாள்' நூலைப்பற்றி தி. ஜானகிராமன் அவர்களுடைய கருத்துக்களைக் கேட்டு வாங்கி 1968-இல் வெளியிட்ட கல்வி ஆசிரியருக்கும், எங்கள் வெளியீடுகளுக்கு நல்லாதரவு தந்து வரும் வாசகப் பெருமக்களுக்கும், தி. ஜானகிராமன் நூல்களைத் தொடர்ந்து வெளியிட வாய்ப்பளித்து வரும் திரு. சாகேதராமன் அவர்களுக்கும் எங்களது இதயம் கனிந்த நன்றி!

ஐந்திணைப் பதிப்பகத்தார்.

நாவல்

1. அமிர்தம்
2. மனம்மஞ்சம்
3. மோகமன்
4. அன்பே ஆரமுதே
5. அம்மா வந்தாள்
6. உயிர்த்தேன்
7. செம்பருத்தி
8. மரப்பக
9. தளபாகம்

சிறுகதைத் தொகுதிகள்

1. கொட்டுமேளம்
2. சிலப்பு சிக்ஷா
3. அக்பர் சாஸ்திரி
4. யாதும் ஊரே
5. பிடிசுருணை
6. சக்தி வைத்தியம்
(சாகித்திய அக்காடெமி விருது பெற்றது - 1979)
7. மனிதாபிமானம்
8. எருமைப் பொங்கல்
9. அபூர்வ மனிதர்கள்
10. தி. ஜானகிராமன் சிறுகதைகள் - தொகுதி - I
11. தி. ஜானகிராமன் சிறுகதைகள் - தொகுதி - II அச்சில்

பயண நூல்கள்

1. உதய சூரியன்
2. நடந்தாய் வாழி காவேரி (சிட்டியுடன்)
3. கருங்கடலும் கலைக்கடலும்
4. அடுத்தவீடு ஐம்பதுமையம்

மேடை நாடகங்கள்

1. டாக்டருக்கு மருந்து
2. நானு வேலி நிலம்
3. வடிவேலு வாத்தியார்

சுரஸ்வதி பூனையன்று புத்தகம் படிக்கக்கூடாது என்பார்கள். ஆனால், அன்று ஒரு நாளாயில்லாத திருநாளாக புத்தகத்தின் மேல் வருகிற ஆசை! கீழே கிடக்கிற- பல்பொடி மடிக்கிற- காகிதத்தை யாவது எடுத்துப் படிக்க வேண்டும் என்ற மோகம்! அப்படி ஒரு மோகம் அல்லவா பிறத்திருக்கிறது இன்று இத்தக காவேரி மீது!

அப்படியும் சொல்வதற்கில்லை என்று திருத்திக் கொண்டான் அப்ப. காணாததைக் கண்டுவிட்டாற்போல் காவேரியை இப்பொழுது பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறோம். ஆனால் பதினாறு வருடமாக, பொழுது விடித்தால், பொழுது சாய்ந்தால் காண்கிற காவேரிதான் இது. இத்த னுக்கு வந்த நாளிலிருந்து - அரையில் மூன்று முழ எரிமழத் துண்டும், தலையில் 'எஸ்' கட்டுப் பின்னலுமாக அப்பாவோடு இங்கு வந்த நாள் முதல் இத்தக காவேரியைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். அன்று பாடசாலையில் சேர்ப்பதற்காக அவளை அழைத்து வந்தார் அப்பா. ரயிலில் இருவரும் வந்தார்கள். இரவு முழுவதும் பயணம். திருச்சி ஜங்ஷனில் வண்டி மாறி, மறுபடியும் ஒரு நாள்கு மணி நேரப் பயணம். கடக்கட வெளப்பு வெயில் ஏறிய தோத்தில் ஸ்டேஷனில் இறங்கினார்கள். ஒரு மைல் ரயில் பாதையை ஒட்டிய சாலையில் நடத்தார்கள். கிராமத்தில் நுழைந்தார்கள். பாடசாலையில் சேர்த்தாயிற்று. இரவு கூடவே படுத்திருந்தார் அப்பா - அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே. வெகு நேரம் வரை அவன் கையையும், முதுகையும் நடவிக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தார். விடியற் காலையில் எழுந்து இத்தக காவேரிக்கு, இதே துறைக்குத்தான் அழைத்து வந்தார். குயில் கூவிற்று. அக்காக் குருவி கத்திற்று. 'தீ...சோவ்' என்றும் ஒரு குருவி கத்திற்று. காவேரி முழுவதும் வெள்ளம் மோதி மோதி பெரிய பாம்பு மூச்சு விட்டுப் புரள்கிறதுபோல நகர்ந்தது. யானை நகர்ந்து கொடுப்பது போலிருந்தது. மிரண்டு கரையிலேயே நின்ற குழந்தையைக் கையைப்பிடித்து முழங்கால் தண்ணீரில் நிறுத்திக் குளிப்பாட்டி

விட்டார் அப்பா. பிறகு வேட்டியைத் துவைத்துக் கொடுத்தார். கௌபீனத்தைக் கசக்கிக் கொடுத்தார். தலையில் அம்மா பின்னிக் கட்டிவிட்ட 'ஸ' கட்டு கலையாமலேயே குளித்து விட்டு 'உஹு', 'உஹு', 'உஹு' என்று உதடு நடுங்க, கையிரண்டும் கூப்ப, சில்லிப்பில் சிலிர்த்துக் கொண்டே, நிர்வாணமாக, மீன்குத்தி ஒன்று தண்ணீருக்குள் செங்குத்தாகப் பாய்ந்து முழுகிச் சிலுப்புவதைப் பார்த்துக் கொண்டே தின்றான் அவன். சிலுப்பிவிட்டு, அலகில் எதையோ கவ்விக்கொண்டு, நீர் மட்டத்துக்கு மேலேயே, தவளைக் கல் வீசினாற் போல, தொட்டும் தொடாதுமாகப் பறந்து போயிற்று மீன்குத்தி.

'சடப்'

அப்பா ஈர வேட்டியை உதறி 'இந்தா' என்று கட்டிக் கொள்ளக் கொடுத்தார். பிறகு, அவரே இடையைச் சுற்றி அதைக் கட்டி விட்டார். விழுதியைக் குழைத்து தெற்றியில் இட்டார்; மார்பில் இட்டார்; கையில் இட்டார். பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கண்கட்டு வித்தைபோல, வானத்தில் நட்சத்திரம் முளைப்பதுபோல, ஈரம் உலர்ந்து விழுதி பளிச்சிட்ட வெண்மை!... எல்லாம் அந்த விழுதியைப் போலவே நினைவில் கட்டையடித்துத் தெரிகிறது... அன்று பிற்பகல் சாப்பிட்டுவிட்டு அப்பா ஊருக்குக் கிளம்பியதும் ஞாபகம் இருக்கிறது.

"கந்தாம் தான் வெறுமனே என்னத்தைச் சொல்லப் போறேன்! இனிமே உம் பிள்ளை இது..." என்று வாத்தியாரிடம் சொல்லிவிட்டு, "இத பாரு... சமர்த்தா இருக்கணும். நான் வரட்டுமா?" என்று அப்புவிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

"நான் உங்களுக்குத் தனியா என்ன சொல்லப் போறேன். ஊர்க்குழந்தைகளளாம் உங்க வயத்திலே பொறத்த பேரன் மாதிரி இங்கே வளர்றது!" என்று பவானியம்மாளிடமும் சொல்லிக் கொண்டார் அப்பா.

"இந்த மாதிரி குழந்தைகளளாம் வந்து சேரக்கொடுத்து வைக்கணுமே! கதியில்லாம், வயத்துக்கில்லாம், நாதியில்லாம், வேதம் சொல்லிக்கிறேன்னு வந்து சேறதுகள். தீங்க திளைச்சா இதை எம்.ஏ., பி.ஏ., என்னு படிக்க வைக்கமாட்டேளா! வேதமே பரமாத்மான்னு நிச்சயம் பண்ணி, அனுபவிச்ச, ஆசையா கொண்டு சேர்த்திருக்கிறேள். கவலைப்படாதீங்கோ, குழந்தை அம்மாவிட்ட இருக்கிற மாதிரி இருக்கும். அதுக்கு மேலே எனக்கும் சொல்லத் தெரியலே!" என்று முக்காட்டை இழுத்து விட்டு, சோகம் திளைத்த அந்த முகம் புன்னகை பூக்க, விடை கொடுத்தார் பவானியம்மாள்.

ரயிலடி வளையில் அப்பாவைக் கொண்டுவிட பாடசாலைப் பையன்களோடு அவனும் தான் போனான். "தீங்க கவலைப் படாதீங்கோ, மாமா - நாங்களளம் பார்த்துக்கறோம்" என்று அப்பாவின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருத்த ஐக்கீசன் சொன்னான். கேசவப்பட்டனும் "ஆமாம், ஆமாம்" என்றான். வண்டி ஊதிவிட்டது. அது பையன்களும், குடுயியும் அளையில் ஈரிழைத் துண்டும் சாய வேட்டியுமாக தின்று, அந்த ரயிலின் கடைசி வண்டி சிவப்புப் 'ப' ணா மாதிரி ஓடி வளைவில் மறையும் வளையில் பார்த்தது ஞாபகமிருக்கிறது. அப்புவுக்கு அழுவேண்டும் போலிருந்தது. அப்போது அழவில்லை. பாடசாலைக்குப் போயும் அழவில்லை. போய், அரிசி உப்புமாவும் கத்திக்காய் கொத்கம் சாப்பிடும்போதும் அழவில்லை. மாஸையில் சத்தியா வந்தனம் செய்வதற்காக காவேரிக்கு மற்ற பையன்களோடு போய், பையன்கள் களையில் தனித்தனியாகப் பிரிந்து, ஆளுக்கு ஒரு காட்டாமணக்குச் செடி மறைவாகப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தபோதுதான் உதட்டைக் கடித்தும், விசித்தும், விம்பியும் அழுது தீர்த்தான்.

அன்றிலிருந்து பார்க்கிற காவேரிதான் இது. பதினாறு வருடமாகப் பார்க்கிற காவேரி!

அப்பு கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தான். ஒவ்வொரு வருடமும் ஊருக்குப் போனது என்பது பத்து. இருபது அல்லது முப்பது நாளிருக்கும். அதிகப்படியாக, இந்த ஊரை விட்டு வெளியே தங்கியது முப்பது நாளுக்கு மேலிராது. அப்படியானால் நாலாயிரம், ஏன் ஐயாயிரம் தடவைக்கு மேலேயே, இந்தக் காவேரியிலே குளித்திருப்போம் என்று பெருக்கல் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டான்.

பதினா...று வருடமா? ஏ அப்பா! தேற்று வந்த மாதிரி இருக்கிறது!

இன்னும் மூன்று நாளோ! பவானியம்மாள் திரும்பி வந்ததும் புறப்பட வேண்டியதுதான். திரும்பி ஊருக்குப் போய் என்ன செய்யப் போகிறோம்? தர்ப்பைக் கட்டை ஏத்திக்கொண்டு புரோகிதனாகக் குண்டு குண்டு என்று ஓடப் போகிறோமா? இல்லை, எங்காவது பாடசாலையில் வேதம் சொல்லிக் கொடுக்கும் கனாடியாக உட்காரப் போகிறோமா? அப்பா என்ன நினைத்திருக்கிறார்? மறுபடியும் படி என்று எங்காவது

ஸம்ஸ்கிருதக் கல்லூரிக்கு அனுப்பப் போகிறாரா?

அந்தி மயங்கி இருள் கவிசிறந்து, கடைசியாக ஒரு காக்கைக் கூட்டம் அக்கரையிலுள்ள தோப்பை நோக்கிப் பறக்கிறது. அக்கரை மரங்கள், இக்கரைத் தோப்புகள் எல்லாம் கறுப்புக் கும்பல் கும்பலாக, இருளே எழுத்து விம்மியதுபோல, நரையில் மைபூசி திற்கின்றன. 'ஊ' என்று ஒரு கோட்டான் கூவுகிறது - சிறிது காவை கொடுத்து, ஆற்று வெளியையே திரப்புகிறது அந்தக் கூவல்.

அந்தத் தனிக் கூவலிலும் இருளிலும் ஒரு அச்சம் வீசுகிறதோ என்னவோ, ஊரர்கள் இந்த வேளையில் காவேரிப்பக்கம் எட்டிக் கூடப் பாப்பதில்லை - கரையிலிருக்கும் கோவிலுக்கு வருகிற இரண்டு மூன்று பாட்டிகளையும், குருக்களையும் தவிர. ஆனால் அப்புவுக்கு இந்த இருளிலும், கோட்டான் கூவலிலும், சிள் வண்டுகளின் இரைச்சலிலும், இத்தனையையும் ஏப்பம் விட்டு திற்கும் நெடு மோனத்திலும் சிறிது நேரமாவது முழுகாவிட்டால் என்னவோ போலிருக்கும். சாப்பிடாமல் படுத்துக் கொண்டு விட்டதுபோல கிடை கொள்ளாத நிலையாக ஆகிவிடும்.

இன்று என்னவோ பயமாக இருக்கிறது. இருளைக் கண்டு இல்லை... கோட்டான் கூவலைக் கண்டு இல்லை... இத்தனையையும் விட்டு விட்டுப் போகப்போகிறோமே என்று. ஊரிலும் கோட்டான் இருக்கும்; சிள் வண்டு இருக்கும்; இந்த மயங்கும் இருள் கவியும் மோனம் இருக்கும். ஆனால் இத்தனை பரந்த, ஒரு மைல் அகலக் காவேரி அங்கே ஏது - இத்தனை திசைதரும் என்னால்தான் என்று சொல்லுகிற இவ்வளவு அகலக் காவேரி ஏது? இவ்வளவு அகல மோனம் அங்கே ஏது?

அக்கரையின் தொலைவிலுள்ள மர இருள் கும்பல்களைப் பார்த்தான். கிளைகளின் ஊடே தெரிந்த நரை வெள்ளை கூட மறைத்துவிட்டது.

ஊரில் யா? நம்மை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? ஒரு அண்ணன், இரண்டு தம்பிகள் ஒரு அக்காள், இரண்டு தங்கைகள். அண்ணனும், ஒரு தம்பியும் வேலையிலிருக்கிறார்கள். கடைசித்தம்பி மூன்றாவது வருடம் காலேஜில் படிக்கிறான். சகோதரிகளில் இரண்டு பேருக்குக் கலியாணமாகி விட்டது. கடைக் குட்டிபடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால், யாரும் அவனுக்கு ஒரு கடிதம் கூட எழுதியதில்லை. இருந்திருந்தும் அப்பாதான் இரண்டு மாதத்துக்கு ஒரு கடுதாசி நுணுக்கி நுணுக்கி எழுதியிருப்பார். மற்ற ஆறு குழந்தைகளிடமும் பேசுவே நேரம்

கிடைக்காதது போலவும் 'உன்னிடமாவது சொல்லுகிறேன்' என்பது போலவும், உடல்தலை, வெயில், மழை, சங்கராச்சாரியரிடம் போய் வந்தது, கோவிலில் சத்தனக் காப்பு, மாப்பிள்ளைகள் வந்து போனது - என்று என்னென்னவெல்லாமோ அதில் இருக்கும். அத்தனையும் ஒரு தபால் அட்டைக்குள் கடுகிக் குறுக்கித் திணித்து... எதற்காக இதெல்லாம் எழுதுகிறார் அப்பா! 'தீயும் இத்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்' என்று ஞாபகப்படுத்துகிறாரா?' 'பதினாறு வருஷம் எங்கேயோ கண்ணாண்டி இடத்திற்கு அனுப்பி விட்டதாக நினைக்காதே. தீயும் எங்களுக்குப் பிள்ளைதான்' என்று என்னை - இல்லை தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொள்கிறார்! -

எல்லாக் கடிதங்களும் 'அம்மா உன்னைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறாள். பூர்ணமாக ஆசீர்வாதம் செய்கிறாள்' என்று முடிந்திருக்கும்.

அம்மாவும், அப்பாவும் என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு தானிருப்பார்கள். 'அப்பூ!' என்று வாசற்படி ஏறினதும் அம்மா கூப்பிடுகிறபொழுது 'அது ஒரு புது முகம் - தனி முகமாகத் தானிருக்கும்; அப்புவுக்கென்றே இருந்த ஒரு முகத்தைச் சட்டென்று கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டது போல! அண்ணனுக்கும், தம்பிகளுக்கும், அக்கா தங்கைகளுக்கும் கூட இந்த முகம் உண்டோ, என்னவோ! பிரிவுக்காக ஈடு செய்யும் பூரிப்பாக இருக்கலாம். இந்தப் பூரிப்பு தனக்கென்று படைக்கப்பட்டதுதான். வருடத்திற்கு ஒருமுறை, அவனைப் பார்க்கிறபோது மட்டும்தான் வரும் என்று என்னவோ சொல்லுகிறது.

அந்தப்பூரிப்பு இப்பொழுது அந்த இருளிலும், மோனத்திலும் அவன் முன் தின்றது. அப்புசற்றுக் கண்ணை மூடி அக்க கண்ணில் அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்க முயன்றான். தொடர்ந்து திற்கிறதா என்ன அது? நாம் என்ன தவ முனிவரா, உருவம் அப்படியே திற்க! பளிச் பளிச் சொன்று வந்து வந்து மறைகிறது. அப்புவுக்கு உடம்பெல்லாம் கிளுகிளுத்து ஓடிற்று. அம்மா முகத்தில் இவ்வளவு அயிர்தமா! இவ்வளவு திறைவா! உடல் உள்ளெல்லாம் இப்படி நிரப்பும் சக்தி எப்படி வருகிறது அந்த தினைவிற்கு!

"அப்புவா!" என்று குரல் கேட்டது. திரும்பினான் அவன். கோவில் குருக்கள். அவர் குடுகுடுவென்று குடத்தில் நீரை மொண்டு கொண்டிருந்தார்.

"ஆமாம்" என்றான்.

"இன்னும் ஜபம் முடியுமையாக்கும்?" என்று கேட்டுவிட்டு, பதிலை எதிர்பார்க்காமலே விட்டுப் போன ராகத்தை மீண்டும் முணுமுணுக்கத் தொடங்கினார் அவர். ஓயாமல் ஒழியாமல் அவர் நெஞ்சில் பாட்டுதான். ராஜரத்தினம் தோடி, கிட்டப்பா கத்த சாவேரி, கோடையிலே இளைப்பாறி இன்னும் எத்தனையோ, எதையும் போட்டோ பிடித்தாற்போலப் பாடுவார் அவர். ஒரு வம்பு தும்புக்கும் போகமாட்டார். பாட்டு உண்டு; கோவில் உண்டு; அவர் உண்டு; ஊரில் கொடுக்கிற மான்யம் உண்டு. காதும் சற்று மந்தம்; வம்பு தும்பு அவர் காதிலும் விழாது. கேள்வி கேட்பாரே ஒழிய, விடையை அவ்வளவாக எதிர்பார்க்கிற வழக்கமில்லை.

குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு நடக்கும்போது, "ரொம்ப இருட்டிப் போயிட்டாப் போலிருக்கே. கிளம்பலையா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே போனார் அவர்.

அப்புவுக்குத் திக்கென்றது. இத்து தனியாகவல்லவோ இருக்கிறான்! 'அஸ்தியிக்கிறதுக்கு முன்னடியே வந்துடு - எங்கே போனாலும்; சத்தி ஜபம் எல்லாம் ஆத்திலேயே பண்ணிக்கலாம்' என்று ரயில் ஊதுகிற பொழுது பவானியம்மாள் சொன்னதை முதல் நாளே எவ்வளவு லட்சணமாகக் காப்பாற்றி விட்டோம்!

அவசர அவசரமாக எழுந்தான் அவன். கோவில் வாசலிலேயே சற்றுக் கண் மூடிதின்று சிவனிடம் சொல்லிக் கொண்டான். காலை எட்டிப் போட்டு நடந்தான் - படுகைச் சத்தை மாந்தி மாந்தி வானத்தையே அளந்து விடுவது போல் நெடிய தின்ற சவுக்குத் தோப்புகளுக்கிடையே, பாதை இருள் மண்டிக் கிடந்தது. ரயில் பாதையைக் கடந்து சாலையில் விறுவிறுவென்று இறங்கினான். சாலை வெற்றிலைப் பாக்குக் கடைகளில் விளக்கேற்றி விட்டார்கள். வானிலும் ஏகப்பட்ட விளக்குகளாக முளைத்துக்கிடத்தன. குறுகுறுப்புடனேயே நடந்தான் அப்பு. சாலையோரமாகத் தவளைகள் கொரகொரத்தன. கோவில் மணி 'டடங், டடங்' என்று சளிபிடித்தாற்போன்ற மூக்கடைப்புக் குரலில் அடுக்கிற்று. 'பவானியம்மாள் கட்டளையை அவள் போன அன்றே தவறி விட்டாயே' என்று இந்த வாயில்லாத மணி, விளக்கு, தவளை, வீடு வரும் குடியானவர்களின் பேச்சு - எல்லாமே இடிப்பது போலிருந்தது.

இடைமீடையே அப்புவுக்கு வியப்பாகவும் இருந்தது. தனியாக இருக்கும்போது, செவியும் மனதும் கூர்ந்துவிடும். சின்னச் சல்லாப்புக்கூட நெஞ்சில் வந்து மோதும். கேட்காத ஒலியெல்லாம் கேட்பது போலிருக்கும். ஆனால் இன்றோ, நெருவுக்குள்ளேயே முதன்முதலாக நுழைவது போலிருந்தது அவனுக்கு. பதினாறு வருடமாகப் பழகி விட்டதெல்லாம் புதிதாக இன்றுதான் கண்ணில்படுவது போலிருந்தது. அதனால்தான் இருபூற்றுப்பத்து வீடுகள் கொண்ட அந்தத் தெருவின் மையத்திலிருந்த பாடசாலை வீடும் அதை ஒட்டியிருந்த பவானியம்மாள் வீடும், தூர இருந்து பார்க்கும்போதே தனி புனிதத்துவம் ஒன்றைப் போத்தியிருப்பது போல் பட்டை - கவாசி படங்களில் முகத்தைச் சுற்றி ஒளி வட்டம் தெரியுமே, அதைப் போல, எல்லா வீட்டு வாசலிலும் பகம் சாணம் தெளித்துத்தானிருக்கிறார்கள். திருவை வரவேற்பது போல் துப்புரவாகப் பெருக்கிக் கோலம் போட்டிருக்கிறார்கள். திண்ணைப் பறைகள் இரண்டிலும் அந்தி விளக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும், பவானியம்மாள் வீட்டுக்கும் பாடசாலைக்கும் மட்டும் ஒரு தனித் தூய்மை, ஒரு தனி சாத்தியம், வாசலிலேயே விரவியிருப்பதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. இரண்டு வீட்டு வாசல்களுக்கும் சேர்ந்து ஒரே பந்தல், ஒவ்வொன்றுக்கும் முன்னால் ஒரு பதினைந்து காண்டில் மண்ணெண்ணெய் விளக்கு இரண்டும், இரவு முழுவதும் எரியும்.

ஆனால், அப்புவுக்குக் கண்ணில் பட்டது அது இல்லை. வீடு இரண்டும் இரண்டு ரிஷிகளைப் போல் தோன்றின அவனுக்கு. முப்பது வருடங்களாக இரவும் பகலும் வேதங்கள் ஒலிக்கிற வீடுகள் இரண்டும். அவற்றின் தூண்கள், கவர்கள், பட்டிகள், கற்கள், காரை, கூரை, அலமாரிகள், கிணறு, ஆசனங்கள் எல்லாம் வேத ஒலிகளை ஓயாமல் ஒழியாமல் கேட்டுப் புடமானது போல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று... இன்னும் இரண்டு நாளோ மூன்று நாளோ அப்புறம்? எல்லாவற்றையும் விட்டுப் போகிறோம் என்ற வேதனைதான், அவன் கண். செவி அனைத்தையும் கூர்மையாக்கிவிட்டாற்போலிருக்கிறது. ரிஷிகளை அணுகுவது போலவே பை வந்தான் அவன்.

பாடசாலை வீட்டுப் பந்தலில் விளக்கு தொங்கிற்று. ஆனால், வாசல் கதவு சாத்தியிருந்தது. உள்ளே நாழிட்டிருந்தது போலிருந்தது. அதைக் கடந்து பவானியம்மாள் வீட்டு

வாசலுக்குப் போனபோது, 'சாமி வந்திட்டாங்களே!' என்ற குரல் கேட்டது. கண்ணை இடுக்கிப் பார்த்தான் அப்பு. அதற்குள் தாத்தோணி எழுந்து வந்து விட்டான்.

"சாமி வரட்டுமனு காத்திருக்கேன். சாமி வரட்டும். அப்புறமேலே போலாம்டா கவுண்டான்னிக்க புள்ளே, தாமதிச்சேன்."

"மாடு கறத்தாச்சா?"

"பொன்னு சாய தீனிவச்சு, கறத்து போட்டாச்சே. புறக்கடைக் கதவைப் பூட்டினேன். அப்பாலே புள்ளை சொன்னது மேலதான் தங்கினேன்... அப்ப நான் வரட்டுங்களை? பேரப் புள்ளைக்குக் காச்சல். வைத்தியர் ஊட்டுக்குப் போகணுமோ என்னமோ, வாறேன்."

"எந்தப் பேரப் புள்ளைக்குக் காச்சல்?"

"மல வத்திருக்கு சாமி, ஊஞ்சலூர்லேந்து. ஒரு வாரமாச்சு. இன்னிக்கே திரும்பலாமனு சொல்லிட்டிருந்திச்சு. தேத்து ராவுக்கு புள்ளைக்குக் காச்சல் கண்டுது. சரிதான் பார்த்துட்டுப் போ புள்ளேன்னு சொல்லிப் போட்டேன்."

"அட பாவமே! எனக்காகச் சணங்கினியா? சரி, கிளம்பு," என்றான் அப்பு.

அவன் போனபிறகு, பயந்து பயந்து உள்ளே நடந்தான். இடைக்கழியில் புகுந்தபொழுது, 'தீஇ தீஇ' என்று ஊஞ்சல் பாடிக்கொண்டிருந்தது. இருமிக்கொண்டே கூடத்தில் நுழைந்தான் அப்பு. சட்டென்று காலலத்தேய்த்து ஊஞ்சலை திறுத்தி, எழுந்தான் இத்து.

"தாத்தோணி, விட்டுக்குப் போயாச்சா?"

"இப்பத்தான் போறான். பாவம், எனக்காகக் காத்துண்டிருந்தானாம். பேரனுக்கு ஜூரமாம்; போகணும்னான். உடனே போகச் சொன்னேன்."

"தீ வந்தப்புறம் போகலாமனு நான்தான் சொன்னேன்."

"நான் அப்பவே வத்திருக்கணும் இத்து. என்னமோ, தினைச்சண்டு காவிரிப் படியிலே உட்காந்துண்டே இருந்துட்டேன்."

"நாழியாச்சே, வரக்காணுமே, ரயிலடி காயி கிளப்புக்குத்தான் போயிட்டியோன்னு தினைச்சேன்."

"காயி கிளப்பா! எதுக்காக?"

"தினமூத்தான் இத்தப் பழையதும், ஊளை மோரும், புழுத்த நாத்தங்காயும் இருக்கவே இருக்கு; இன்னிக்காவது ஏதாவது கடக்கட சாப்பிடலாமனு தினைச்சண்டு..."

அப்புவுக்குச் சிரிப்பும் வந்தது; ஏன் இப்படிச் சொல்கிறான் என்று குழப்பமாயும் இருந்தது. திரிந்து அவளைப் பாக்கவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால், அவள் முகத்தை நேராகப் பாக்கக் கூச்சப்பட்டுக்கொண்டே, "நான் கிளப்பிலே சாப்பிடறது உண்டுதான். ஆனா இங்கே சாப்பிடற மோர் ஊளை மோருன்னோ நாத்தங்காய் புழுத்திருக்குன்னோ எனக்குத் தெரியாதே!" என்று உத்தரத்திலிருந்து தொங்கும் பவர் விளக்கைப் பார்த்துக்கொண்டே சிரித்த முகத்துடன் சொன்னான்.

"தெரிஞ்சாலும் சொல்லப்படாதே."

"தெரிஞ்சாத்தானே?"

"விளக்கை பார்த்துண்டே பொய் சொல்லப்படாது" அப்பு.

அப்புவுக்கு வாய்விட்டே சிரிப்பு வந்துவிட்டது. உடல் குலுங்கிற்று திரும்பி இந்துவைப் பார்த்தான். "எதுக்கு இப்ப என்னை வம்புக்கு இழுக்கறே? 'ஏன்டா இத்தனை நாழி கழிச்சு வந்தே தடியா'ன்னு பனிக்கணு கேட்டுடலாமே?" என்று சிரித்தான். அப்பா! என்ன முகம்!! பளி என்ற முகம் அது! வெள்ளை முகம்! காதிற் கு முன் சற்று அதிகப்படியாகவே இறங்கின மயிர். கன்னங்கரேலென்று ஒரு நூல் புடவை, வெள்ளை வெளேரென்ற ரவிக்கை, முகம் மாதிரியே கை. எல்லா கைகால் மாதிரி இராத கால், கை. அந்த வெள்ளைக் கறுப்பு மயிர், இழுத்துக் பிலுபிலுவென்று லேசாகக் கறுப்பு மயிர். இழுத்துக் கட்டினாற்போன்ற தோல். அது அந்த வெள்ளையைச் சற்றுக் கூட்டிக் காண்பிக்கும், தலை மயினை முறுக்கிச் சங்கு வளைகிற மாதிரி வளைத்து, வட்டமாக ஒரு கட்டு, தெற்றியில் மட்டும் குங்குமமும், கையில் வளையலும் இருந்தால்... பரக இரண்டையும் என்றைக்கோ பிடுங்கிக் கொண்டு போய் விட்டானே - தனக்கும் அதிர்ஷ்டம் இல்லாமல் இவளுக்கும் அதிர்ஷ்டம் இல்லாமல்! மானலயில் பிராணன் போகப் போகிறது. மத்தியானம்

பவானியம்மாஸிடம் சொன்னானாம். 'அத்தே, பாடசாலை வச்ச நடத்தறேன். ஆசாரம் தர்மம் எல்லாத்தியும் வளக்கறதெல்லாம் சரி. எத்தனையோ புண்யம் பண்ணிட்டுவரேன். எத்தனையோ குடும்பங்கள் உங்க பேரைச் சொல்லிப் பொழைச்சிண்டு இருக்கு. ஆனா, எனக்காக மாத்திரம் தீங்க ஒரே ஒரு பாவம் பண்ணணும்; இத்துவை அலங்கோலம் பண்ணாம இருக்கணும்' என்று வரம் கேட்டுக் கொண்டானாம். அதுனால்தான் இத்து பட்ட மரம் போல இலை தளிர் எல்லாம் இழக்கவில்லை. எதற்காக இப்படி கேட்டுக்கொண்டான்? எங்கோ வானத்தில் இருந்து கொண்டு இவள் கூத்தலழகையும், கன்னத்தில் கேசம் மற்றப் பெண்களைவிட சற்றுத் தழைத்தே இறங்கிக் கன்னத்தை இன்னும் வெள்ளையாக்கும் விந்தையையும், கறுப்புப் புடவை மேனி வெண்மையை உரைத்துக்காட்டும் விந்தையையும் பார்க்கலாம் என்று தினைத்தானா!....

ஆசாரம் பார்க்காமல் கூத்தலை இப்படி வள விட்டாகிவிட்டது. உடலுக்கு மட்டும் ஏன் இந்த மடிசார்க்கட்டு? உடலோடு ஒட்டிவிட்டெடுத்து கையையும் காலையும் இடையையும் எடுத்துக் காட்டுகிற இந்தக்கட்டு, ஆசார்க்கட்டா? அப்பு சட்டென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். இவ்வளவு தனியாக, இவ்வளவு நெருங்கி இவளைப் பார்த்ததே இல்லை.

"கேக்கலாம், அத்தனை ஸ்வாதீனமா பேசறதுன்னா நீ இத்தனை நாழி கழிச்ச வந்திருக்கவே மாட்டியே. ஒண்டியா இருக்காளேன்னு நினைக்கிற ஸ்வாதீனம் இருந்தா, இத்தனை நாழி பறக்க விட்டிருக்க மாட்டியே."

அப்பு தலை குனிந்து கொண்டு தின்றான்.

"நான் இத்தனை தாமசமா வத்தது தப்புதான். இன்னிக்கு எல்லாமே எனக்குப் புதுசா இருக்கு. இன்னும் மூணு நாளோ, நாலுநாளோ, அப்புறம் எங்கே பார்க்கப் போறோம்னு காவேரியைப் பார்த்துண்டே உட்காந்துட்டேன்."

"காவேரி மாத்திரம்தான் புதுசா இருத்ததாக்கும்?"

"இல்லை இத்து. எதைப் பார்த்தாலுமே அப்படித்தான் இருக்கு. காவேரியிலிருந்து நெருவுக்குள்ளே நுழையறபோதும் அப்படித்தான் இருத்தது. இத்த விளக்கு வெளிச்சத்திலே கண்ணை இடுக்கிண்டே இத்தக்கூடத்தைப் பார்த்துண்டு வந்தேனே, வத்து

இப்ப நிக்கறேனே - இது எல்லாமே புதுசாத்தான் இருக்கு."

"ஊருக்குப் போயே விடறதுன்னு தீர்மானம் பண்ணிவிட்டே!"

"போய்த்தானே ஆகணும்! எத்தனைதான்தான் பள்ளிக்கூடத்துப் பையனாவே இருக்கிறது? வேதம் சமுத்திரம். நூறு ஜென்மா எடுத்தாலும் போராது, படிச்ச முடிக்க. அதுக்காக படிச்சண்டே இருந்தா மத்த காரியங்களளம் எப்ப பண்ணதுன்னு, ஒரு அளவோடு நிறுத்திக்கச் சொல்லியிருக்கா போலிருக்கு!" என்று குனிந்து கொண்டே சொன்னான் அப்பு.

"மத்த காரியங்களா?"

"என்ன இத்து இது! மைசூரிலே நான் கொடுத்த பரீட்சை யெல்லாம் போராதுன்னு நீ இப்ப ஆம்மிச்சயிருக்கியா?"

"மைசூரிலே பெரிய பெரிய பண்டிதாள் கிட்டல்லாம் பரீட்சை கொடுத்திருப்பே. சரி, இப்ப படிக்காத பாமரம் கேக்கறேனே; எனக்குத்தான் பதில் சொல்லேன்."

"என்னத்தைக் கேட்டே? என்னத்தைப் பதில் சொல்றது?"

"மத்த காரியங்களளம் பண்ணணும்னியே, அதெல்லாம் என்னங்கறேன்."

"அப்பா அம்மாவைக் காப்பாத்தறது. சம்பாதிக்கிறது. எல்லாம்தான். தங்கைக்குக் கலியாணம் பண்ணணும்"

"அப்பா, அம்மா, தங்கை, இதுக்கப்புறம் உனக்கு மனுஷாளே கிடையாது போலிருக்கே."

"அதைப் பற்றி இப்ப என்ன? சம்பாதிக்க ஆம்பிச்ச..." என்று மேலே ஒன்றும் தோன்றாமல் நிறுத்திவிட்டான் அப்பு.

"அட்டே, இன்னும் சந்தியா வத்தனமே பண்ணலியே பேசின்டே இருக்கேனே!" என்று புறக்கடைப் பக்கம் போகத் திரும்பினான் அவன்.

"காவேரிக்கு எதுக்குப் போனே?"

"படித் துறையிலே உட்காந்துண்டே யிருத்தேன். குருக்கள் ஐலம் மொண்டு கொண்டே, இருட்டப் போயிருக்கே, கிளம்பலியான்னார், பரபரன்னு எழுந்து வந்துட்டேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே புறக்கடை நடைக்கதவின் தாழை

திறத்தான் அப்பு. நடைச் சுவரில் மாட்டியிருந்த கோழி முட்டை விளக்கை எடுத்து முற்றத்துக்குச் செல்லும் கதவைத் திறத்தான். விளக்கை வைத்து விட்டு அவன் பிணற்றில் தீர் மொள்ளும்பொழுதே, பாத்திரம் உத்தரணி விபூதியுடன் ஓடிவந்தான் இந்து. "கருக்க வந்து விடுவியா? இலை போட்டுமா, சாப்பிட?"

"ஐயம் பண்ணினவுடன் சாப்பிட வேண்டியதுதான்."

இந்து உள்ளே போய்விட்டான்.

உத்தரணியால் பாத்திரத்தைத் தட்டினானே தவிர, அப்புவின் மனம் சத்தியாவத்தனத்தில் இல்லை. பல பாடசாலைப் பரிசாரகர்கள், அவர்கள் போன பிறகு வந்து சமையல் வேலையை ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு பாட்டி, அவள் சிறுபாடு விற்று அகப்பட்டுக் கொண்டு வேலையை விட்டுப் போன பின்பு வந்த பரிசாரகர்கள், அவர்களுடைய அதட்டல்கள், இவையெல்லாவற்றையும் அந்த மங்கல ஒளியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாதிநாள், காலையில் பாடசாலைப் பையன்களுக்குப் பழையது போடுவதற்கு இத்துவே ஓடிவந்து விடுவான். அப்போது அவளுக்குப் பந்து வயது. காலையில் எழுந்து குளித்து வந்தவுடன், ஒரு மணிநேரம் பாடம் நடக்கும். இந்து ஈர்க்கையைப் பாலாடையில் துடைத்துக் கொண்டே வருவான். "போறும் மாமா, எல்லோரும் சாப்பிட்டும், அப்பறம் வந்து சொல்லிக்கட்டும்," என்பான்.

கத்தர சாஸ்திரிகள் சிரிப்பார். "அப்படியா? ஒரு வாக்கியம் பாதிவிலேயே திக்கறது. அதை முடிக்கலாமா? இல்லை பாதிவிலேயே விட்டுட்டா?" என்பார்.

"பெரிய வாக்கியமா இருந்தா, பதம் பதமா சொல்லி முடிக்க கால் நாழி ஆகுமே, மாமா!" என்பான் இந்து.

"என்ன குழந்தை பண்ணது? குழம்பு சாதம் சாப்பிட்டுற போது யாராவது கூப்பிட்டால் தீ எழுத்து போவியோ? ரசம், மோரு, எல்லாம் முடிச்சுட்டுத்தானே போவோ?"

"சரி, இப்ப பாடம் எங்கே இருக்கு? குழம்பிலோ? ரசத்திலோ?"

"போடு சக்கை!... அடி பாதேவதை, உன்கிட்ட பேசி ஜெயிக்க முடியுமோ? இதோ, இதோ ஆச்சு, பாடம் மோரும் சாதத்திலேதான் இருக்கு!" என்று, அவசர அவசரமாக மிச்சத்தை முடித்துவிட்டு, "போங்கடாலோ! அம்பா அள்ளபூரணி சாதத்தை வச்சுண்டு

கூப்பிட்டுறா. சாதத்துக்கப்பறம்தான் வேதம்!" என்று விரட்டுவார் அவர். பதினானு பையன்களுக்கும் வாழை ஏடு போட்டுத் தயாராயிருக்கும் குண்டாகக் கண்களும் ஈயக்கச் சட்டையை இரண்டு கையாலும் தூக்கிக்கொண்டு வந்து வைப்பார் இந்து. மரவையில் இருந்து காய்ந்த தாந்தங்கையை ஒவ்வொரு இலையாகப் பரிமாறி விட்டுப் பழையதைப் பரிமாறுவான், ஜோட்டையை நகர்த்தி நகர்த்தி, அந்தந்த வயிற்றுக்குத் தகுந்தார் போலக் கணக்குப் பண்ணி அவள் பழையதை வைக்கிற அளவைப் பார்த்துப் பவானியம்மாளுக்குக் பூரிப்புத் தங்காது. அந்த முகத்தோடு பிறந்து விட்ட சோகக் கணக்கு நடுவில், புன்னகை மப்புப் போட்ட வானில் எப்போதோ வரும் வெயில் போல, வெளிச்சம் வீசும். இந்துவின் தெற்றிச் சாத்தையும், 'எஸ்' கட்டுப் பின்னலையும், பச்சை நரம்போடும் வாழைக்குருத்து மேனியையும், சாஸ்திரிகளும் பவானியம்மாளும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

"இந்தக் குழந்தையைப் பார்த்துண்டு இருக்கக்கூடக் கொடுத்து வைக்கலே பாருங்கோ, என் தம்பி. 'தீயே போனப்பறம் எனக்கென்னடி இங்கே கொட்டிக் கிடக்கு'ன்னு, பொண்டாட்டி பின்னாலேயே அவனும் போய்ச் சேர்ந்தான் பாருங்கோ, என் அதிர்ஷ்டத்துக்குத்தான் என்ன பசி?" என்று, ஒரு நாள் ஆற்ற மாட்டாமல் வெம்பினான் பவானியம்மாள்.

பவானியம்மாள் அதிர்ஷ்டத்திற்கு முதலில் அவ்வளவு பரியில்லை. வசதியான இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டாள். ஆனால், வரட்டு மரமாக நின்று, முப்பது வயதில் குறைப்பட்டுப் போனான். அந்தத் தனிமையை, பாஸையைச் சகிக்க முடியாமல், கணவன் போன மறு மாதமே முப்பத்திரண்டு காணியை எழுதிவைத்து இந்தப் பாடசாலையை ஆரம்பித்தான். வீட்டையும் ஐந்து காணியையும் தனக்கு வைத்துக் கொண்டு, பக்கத்து வீட்டை வாங்கி, அதைப் பாடசாலையாக்கி விட்டான். பாடசாலையையும், அதன் சொத்தையும் தீர்வாகம் பண்ண மதுரைக் கோட்டில் குமாஸ்தா வேலை பார்த்த தம்பியை ராஜினாமா செய்யச் சொல்லி, தன் வீட்டோடு வைத்துக் கொண்டான். பிறகு, அவனுக்குக் கலியாணம் பண்ணி வைத்தான். ஐந்து வருடம் கழித்து, இந்துவைப் பெற்று, இரண்டு வருடங்களுக்கெல்லாம் கண்ணை முடிவிட்டான் தம்பியின் மனைவி. கொள்ளி போட்டு வந்தவனுக்குப் பதிமூன்று நாள் வரை சடங்கு செய்யத்தான் திராணி இருந்தது. மறுநாளே படுதது விட்டான். ஆறு மாதம்

பூமியும் பரமுமாக மாறி மாறி வருவது போலிருந்தது. அப்படி நோய் அவனைப் பந்தாடியது. கடைசியில் ஒருவாறு பரத்திற்கே போய் விட்டான் அவன்.

"ஏன் அப்பு! ஐயம் மறந்து போயிட்டொ? என்னமோ திக்சிச்சாப்போல உட்காத்திருக்கியே!"

அப்பு திரும்பிப் பார்த்தான். பெட்டும் விளக்கின் ஒளி அவன் இடக் கன்னத்தில் மஞ்சள் பூசினாற் போல் விழுந்து வலக் கன்னத்தைக் கரியாக்கியிருந்தது. காதில் பூரித்த வைரத்தோடு இடக்கன்னத்தின் மஞ்சளாக்கும், இறங்கித் தழைத்த கருமயிருக்கும் மேல் லேசாக ஒரு தீவத்தைத் தெளித்தது.

"என்ன ஓரே யோசனை?"

"ஒண்ணுமில்லே இந்து."

அவனுக்கு அக்கா தங்கைகள் உண்டு. ஆனால், யாரோடு தின்று அவன் ஒரு திமிடம் பேசியிருக்கிறான்? யாரைச் சரியாகப் பார்த்திருக்கிறான்? யாரோ இடுப்பில் தூக்கிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள் அவளை. விறுவிறுவென்று கீழே இறங்கச் சறுக்குவதுபோல் மங்கலாக ஒரு தினைவு இருக்கிறது. யாருடைய இடை என்றுகூட தினைவு இல்லை. குழந்தைப் பருவம் என்று தினைக்கையில் இந்த ஒரு காட்சி தான் முதலில் வருகிறது. அந்தக் குழந்தைதான் தானா என்றுகூட அவனுக்கு நிச்சயமாயிராது. எல்லாக் குழந்தைகளும் விருப்பமில்லா விட்டால் இடுப்பை விட்டுச் சறுக்கி இறங்குகிற லாகவமே தனி! அதைப் பார்த்துப் பார்த்து, தானும் அந்த மாதிரி இருந்திருப்போம் என்ற ஊகம்தான். 'இருந்தோம்' என்ற ஒரு காட்சியை அவனுடைய ஏக்கத்தில் செதுக்கிவிட்டதோ என்னவோ?

அக்காவின் கலியாணத்திற்காகப் போய் இறங்கிய போது எங்கோ வெளியூரிலிருந்து வந்திருந்த பெரியசித்தி ஓடிவந்து அவனை அணைத்துக்கொண்டாள். 'அப்புவாடா!' என்று வியப்பும் பூரிப்பும் வேதனையுமாகப் பார்த்துக்கொண்டே அவனைத் தடவிக் கொடுத்தாள். தடவுப்போது அவன் உடல் கூசிக் குன்றி உள்ளே வளைந்தது. 'இந்தனை பேருக்கு நடுவில்... என்ன கொஞ்சல் இது!... தான் என்ன குழந்தையா?' என்று வாயை விட்டுச்

சொல்லாமல் தெளிந்து நகர்ந்து தின்றான். அவனுடைய கையை எடுத்து ஒதுக்கவும் மனம் இல்லை.

வேறு பெரிதாகக் கூடப் பிறந்தவர்களைப் பற்றி தினைக்க ஒன்றுமில்லை. அக்காவோ தங்கையோ தூணில் சாய்ந்து கொண்டு கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்கிறான். அதுவும் யார் என்று ரூபகம் இல்லை. வளர்ந்துவிட்ட பிறகு பல தடவை இந்த அக்காளையும் தங்கைகளையும் பார்த்ததுண்டு; சிரித்துப் பேசியதுண்டு. அக்காளின் சிரிப்புக் கூட அகலமான அந்த முகமே ஒரு சிரிப்பாக மாறிவிட்டாற் போல இருக்கும். அதுகூடக் கேட்கிறது.

ஆனால் இத்தனையும், இத்தனை உடன் பிறப்பும், சுவர்க் கோழி எங்கோ கத்துகிறது போல, கவனித்துக் கேட்டால்தான் காதில் விழுவது போல - எங்கோ தூரத்தில் தெரிகிறது; அவ்வளவுதான். அருகே இருப்பது இது ஒன்றுதான் - இந்துதான். பொழுது புலர்ந்தால், ஏறினால், சாய்ந்தால், இருண்டால், கற்றிச் கற்றி வருகிறது இது ஒன்றுதான் - இந்த இந்துதான்.

"என்ன அப்பு இது?" என்று சலித்துக் கொள்கிற குரலில், துளி கோபத்தையும் கலந்து கொண்டான் இந்து.

"ஒன்றுமில்லே."

"இன்னிக்கு அத்தை இல்லை. பரிசாரகன் இல்லை. பாடசாலைப் பிள்ளைகளும் இல்லை. பாடசாலைக்கு லீவு விட்டாச்சு. பூட்டியிருக்கு. இந்தண்டைப் பக்கம் வீடு இல்லை. வாழைத் தோட்டம். என்னதான் தினைக்கண்டு பறக்கிறே. சொல்லேன். யாரு காதிலே விழப்போறது! நீ சொல்லட்டா. ஏன் இப்படியிருக்கேன்னு. நானும் இந்த மாதிரி. முன்னாலே இருக்கிறதெல்லாம் ரண்டு ரண்டாகத் தெரியறாப்போல பார்த்துண்டு உட்காரத் தொடங்கிப்பிடுவேன். சாதம்போடக் கூட நீ என்னை, திஷ்டையிலிருந்து கிளப்பறாப்போலதான் கிளப்பியாகணும்."

தண்ணீரை முற்றத்திலே வீசிவிட்டுப் பார்த்ததை எடுத்துக் கொண்டே எழுந்து கூடத்திற்கு வந்தான் அப்பு. அவன் போவதற்காக, திளையில் தின்ற இந்து சற்று ஒதுங்கி ஓட்டி தின்றான். பிறகு, கூடவே போனான்.

"சொல்லட்டாப் போ - இலையைப் போடறேன். சாப்பிட்டுவிட்டு, உத்தாத்தைப் பார்த்துண்டிரு."

"கோவிச்சக்காதே இந்து. உன் மனைசைக் கஷ்டப்படுத்த வாண்டாம்னு பேசாம இருந்தேன்."

"தீ என்ன புதுசா கஷ்டப்படுத்தப்போறே?"

"ஞாபகப்படுத்தறதும் கஷ்டப்படுத்தறதுதான்."

"பரவாயில்லை, சொல்லு."

"பரக தினைவு வந்தது."

ஒரு இரண்டு விநாடி இந்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பிறகு, "எனக்கு அது வராதே யில்லை!" என்றான்.

அப்பு குழம்பினாற் போல தின்றான்.

"வரணுமா அது! அதுதான் உடம்போட, உசிரோட வச்சதைச்சக்கிடக்கே. தனியா நினைச்சுப் பார்க்கணுமா என்ன ஒரு நிமிஷம்?" என்று சொல்லிக் கொண்டே அடுக்களைக்குள் போய், இலைக்கட்டைப் பிரித்தான் இந்து. இலையை எடுத்தான். கூடத்திற்குக் கொண்டு வந்து போடாமல் அங்கேயே போட்டு, பக்கத்தில் அரிக்கேள் விளக்கைக் கொண்டு வைத்ததும் அப்பு மரத்தாற் போல தின்றான்.

தண்ணீரை இலை மீது தெளித்துத் துடைத்துக் கொண்டு, "வந்து உட்காரு," என்றான் அவன். மறு பேச்சு பேசாமல், பதினாறு வருடமாசுப் புகாத அந்த அடுக்களைக்குள் நுழைந்தான் அப்பு. பாடசாலைப் பையன்கள் தினமும் பவானியம்மாளைக் கீழே விழுந்து வணங்குவது வழக்கம். பாடசாலைக்கும் பவானியம்மாள் வீட்டுக்கும் இடைக்கட்டு நிலை வழியாக நூறு தடவை வருவதும் போவதும் உண்டு. ஆனால் கூடத்தைக் கடந்து அடுக்களைக்குள் போய் அவன் யாரையும் பார்த்ததில்லை; தானும் போனதில்லை. எட்டிக்கூடப் பார்த்ததில்லை. எல்லாக் கிராமத்து வீடுகளின் சமையலறையைப் போலத் தான் இதுவும் இருக்கிறது. இங்கேயே இரப்பது பேர் உட்கார்ந்து சாப்பிடலாம். மேலண்டைப் பாதியில் ஒரு முற்றம். அதற்கு மேலே ஒரு திறந்து விட்டிருந்தது. பக்கத்திலே நூலு அடுப்பு. இரண்டு அலமாரிகள், ஒரு பத்தாயம், முற்றத்திற்கு மறு பக்கத்தில் ஒரு சின்ன பூணு அலமாரி. அது பவானியம் மாளக்காகவே தனியாக அமைக்கப்பட்டது போலிருக்கிறது. கூடத்தில் ஊஞ்சல் பலகைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பெரிய பலகைக்கு முன், பக்கத்தில் உள்ள பெரிய பூணு அலமாரியைப் போலவே இங்கும் சின்ன அளவில் இரண்டு படங்கள். சின்ன

வெண்கல அகல் ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது.

இலை முன், முன் மீது இருக்கிறாற்போல் உட்கார்ந்து கொண்டே கற்றிலும் பார்த்தான் அப்பு.

"அதனால் தான் எனக்கு அந்த நினைவே வரவில்லை." என்று சொல்லிக்கொண்டே பரிமாற ஆரம்பித்தான் இந்து. அடுப்புக்கும் இலைக்கும் அவன் போய் வரும் போது, அந்த வெள்ளைப்பாதங்கள், மாம்பை வீம்மிக் கொண்டு தீர்த்தொட்டியைச் சுற்றி சுற்றி வரும் வெள்ளைப் புறாபோல் இருந்தன. பாதத்திற்கு மேல் குதிரை மூகம், பின் சதை யெல்லாம் பிழு பிழுவென்று மின்னுவின்ற மயிர், பெண்களுக்குப் பெரும்பாலும் இப்படி இருப்பதில்லை; அதுதான் பரக போய்விட்டானோ?

இத்தப்பாதத்தை, கட்டை விரலைப் பிடித்துப் பரக கலியாணத்தன்று அம்மி மிதிக்க ஏற்றினான். அந்தக் கலியாணம் இந்தக் கூடத்தில் தான் நடந்தது. இத்துவக்குப் பன்னிரண்டு வயது, பவானியம்மாள் வாங்கிக் கொடுத்த சேலம் குண்டஞ்சை உடுத்திக் கொண்டு பாடசாலைப் பையன்கள் உக்கிரான உளாக்கும் வாசலுக்கும் கொல்லைக்குமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தார்கள். நடுநடுவில் கலியாணத்தையும் நின்று வேடிக்கை பாப்பார்கள். வைதீக்கன் சொல்லும் மத்திரங்களில் தங்களுக்குப் பாடமாணு ஏதாவது இருந்தால் கீசக்க குரலில் சேர்த்து சொல்லுவார்கள். அப்புவும் தூணுக்கருகில் நின்று கொண்டு பார்த்தான். பரக இந்துவின் கால் கட்டை விரலைச் சிரமப் பட்டுத் தூக்கி வைத்தாற் போலிருந்தது. பரகவுக்கு மெல்லிய உடல், மாதிரம். இந்துவின் முகச்சாயல் கூடக் கொஞ்சம் சிறிது வீகம். இந்துவுக்கு ஒன்று விட்ட மாமா அவன். இந்துவின் அம்மாவுக்குச் சிறிய தாயா புதல்வன். குடும்ப சாயல் இரண்டு போ முகத்திலும் தெரிந்தது. ஆனால் ஏன்தான் இப்படி மெலிந்திருந்தானோ! இந்துவின் தாயா போனாலும் அந்தக் குடும்பத்தின் பற்றை விட்டுவிட மனமில்லை யோ என்னவோ பவானியம்மாளுக்கு! போக்குவரத்தே இன்றி கடுதாசி இல்லாமல் - பிரித்து போய் விட்ட உறவை இழுத்து வந்தான். பள்ளிக்கூடப் படிப்பது விட்டான். இந்துவைப் சோந்திருந்த பரகவை திச்சயம் செய்து விட்டான். இந்துவைப் போலவே பரகவும் உயரம்தான். அவனைவிட உயரம் குடும்பத்தின் உயர வாகு அவன் உடலிலும் தீண்டிருந்தது. ஆனால் அவன் கட்டை விரலை அவன் அம்மி மீது எடுத்துவைக்கக் குனிந்தபோது, அவன் விலா எலும்பு முட்டிக் கொண்டு வீம்மியதைப் பார்த்தால், அப்புவுக்கு என்னவோபோல் இருந்தது.

அன்று மாலை நலங்கு நடந்ததே- அப்பொழுது இந்துவின் காவில் மஞ்சள் பூசினான் அவன். அவனும் அவனுக்குப் பூசினான். ஜோடி நன்றாக இருந்தது. ஆனால் அவன் கைவிரலிடுக்கில் சிக்கின வெற்றிலைச் சுருளை அவனால் பிடுங்கவே முடியவில்லை. அவன் பிடித்து அழுக்கிக் கொண்டிருந்த தேங்காயையும் பிடுங்க முடியவில்லை. நகத்தை வைத்து அழுத்திக் கூடப் பார்த்தான் பரக. இந்துவின் வெள்ளைக் கையில் கொக கடித்துச் சொறித்து விட்டாற்போல் லேசாக ரத்தம் தெரிகிற மாதிரி இருந்தது. முடியவில்லை. அப்பு இடுப்பில் இரண்டு கைகளையும் வைத்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே. அந்தச் சிரிப்பமளிக்கு நடுவில் - அவனுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது பரகவிடம். 'ஒரே லாவாக நான் லாவுகிறேன் பாரு' என்று அவனை நகர்த்தி விட்டுப் பிடுங்க வேண்டும் போல் துடியாய் துடித்தது அவனுக்கு.

பரகவின் மீதா, இந்துவின் மீதா, யார் மீது ஆத்திரம் என்று புரியவில்லை. பரக சிரித்துக் கொண்டே விட்டு விட்டான். அன்று மாப்பிள்ளைத் தோழனோடும் பரகவோடும் அப்பு ஆற்றங்கரைக்குப் போனான். "வேடிக்கைகளுக்கு விடறதாடா பரக. நீ இதிலெல்லாம் மிஞ்சாட்டா, சோப்ளாங்கினு தினைச்சுட்டா, பொண்ணு!" என்று தோழன் செய்ததை அப்பு கேட்டுக் கொண்டே நான் போனான். மறுநாள் நலங்கிலும் பவிக்கவில்லை. கடைசியில் நாலாம் நாளன்று இந்து சிரித்துக் கொண்டே விட்டுக் கொடுத்தான். அது கூட அப்பு, மத்தியானம் உக்கிரான அறையில் அவன் உட்கார்ந்திருந்த போது, மாப்பிள்ளைத் தோழன் சொன்னதை அவனிடம் சொன்னதால்தான் என்று கூடத் தோன்றிற்று. அப்புவுக்கு அன்று இந்து மீது அசாத்தியக் கோபம். இப்பொழுது தினைக்கிறபோது முதல் நாள் வந்த அந்தக் கோபம் பரக மீதுதான் என்று தோன்றுகிறது.

குசித்துந்தான் சாப்பிட்டான் அப்பு. நேற்றோடு பரிசாரகன் சமைத்துப் போட்ட சாப்பாடு முடித்து விட்டது. அவன் சமையலே தனி. சமைக்கத்தான் தெரியுமோ? இல்லை, பாடசாலைப் பையன்களுக்கு என்றுதான் அப்படி சமைத்தானோ- குழம்பு, ரசம் எல்லாவற்றிலும் ஒரு புளி வேகம் அடிக்கும். பரிசாரகனின் கையே புளியால் செய்ததோ என்னவோ? அவன் தொட்டதெல்லாம் புளிப்பது போலிருக்கும். மிளகாய், மஞ்சள் பொடி, உப்பு, கொத்த மல்லி இத்தனையும் உலகில் மண்டிக்கிடக்கிற பொழுது எப்படித்தான் இந்தப் புளிவாடையை அவன் கொண்டு வருகிறானோ! பாடசாலையைத் தவிர வேறு எங்கு சாப்பிட்டாலும்

மணமாகத் தானிருக்கும் பிள்ளைகளுக்கு. அதுவும் இப்பொழுது இந்துவின் சமையல்! முகத்தைச் சுளிக்க வைக்கிற அரை வேக்காட்டுப் புளி வேகம் எங்கே? இது எங்கே? வேறு உலகிற்குள் வந்து விட்டாற்போல் இருக்கிறது! தாயார்கள், தகப்பனார்கள், சகோதரர்கள் எல்லோரும் திறந்த ஒரு உலகிற்குள் வந்துவிட்டாற்போலிருக்கிறது.

பரகவுக்கு இந்தச் சமையலைச் சாப்பிட்டுக் கூடவா உடம்பு ஏறவில்லை? நேறவில்லை! இந்தக் காலை அம்மிமேல் ஏற்றி ஐந்து வருடம் கழித்து, ஈரோட்டில் தன் விட்டுக்குள் ஏற்றிக் கொண்டான். மூன்று வருடம் முழுசாக இதைப் பார்த்தானோ என்னவோ, கடைசி வருடம் முழுவதும் பெருநறுமையில் உருகி மறைந்தே போய்விட்டான். எத்தனை நாள் இப்படிச் சாப்பிடும்போது நடந்து நடந்து இலை முன் வந்து திற்பதையும், போவதையும் பார்த்திருப்பான்!

"சாம்பாரில் வெண்டைக்காய் சரியாக வெந்திருக்கிறதோ?" என்று சட்டென்று வந்த குரலைக் கேட்டு விழித்து, 'ம்! பேஷாய் வெந்திருக்கிறதே' என்றான் அப்பு.

"வேதம் படிச்ச பலன் கைமேலே வந்தாச்சு!" என்றான் இந்து.

"என்ன?"

"பொட்டை தெட்டுருப் போடறதுதானே வேதம். வருஷக் கணக்கிலே ஓயாம தெட்டுருப் போடறதிலேயே புத்தியைச் செலவழிச்சா மூளை மழுங்கிப் போயிடும்பா எங்க அம்மாத்தாததா. உருப் போடறதைத் தவிர வேறே ஒண்ணும் வாது என்பா அவர். சரியாய்ப் போச்சு, நான் போட்டது சாம்பாரும் இல்லை, வெண்டைக்காய்தானும் இல்லை. இது கத்தரிக்காய் போட்ட வெறும் குழம்பு!"

அப்பு சிரித்தான். "என்னமோ யோசிச்சிண்டிருந்தேன். கவனிக்கலே. சாப்பாட்டு ராமனா இருந்தா சட்டுன்னு சொல்லியிருப்பேன்."

"அப்படிண்ணா அவர் சாப்பாட்டு ராமனா?"

"எவர்?"

"அவர்தான். ஒரு அரைக்கால் கல் உப்பு தூக்கலாயிருந்தா, ஒரு பந்து விளாடி முன்னாலே குழம்பை இறக்கியிருந்தா, பாக்காயை ஒரு பெரட்டல் அதிகமாகப் பொட்டியிருந்தா. உடனே

சொல்லிவிடுவார் அவர். அவரன்னம் சாப்பாட்டு ராமன் என்கிறேன் தீ!"

"நான் பொதுவாச் சொன்னேன் இத்து. நீ கோவிச்சக்காதே."

"நான் கோவிச்சக்கலே. எப்படிப் பேசறேன்னுக்கூடத் தெரியாம, கோவிச்சக்கறேன்னு சொல்றியே."

எப்படிப் பேசினாலும் திருப்பிக் கொள்கிறானே என்று அப்பு சற்றுத் தவித்தான். ஒங்கிப் பேசவும் முடியவில்லை; பழக்கமுயில்லை. பவானியம்மாள் மருமான் என்ற முறையில், பவானியம்மாளுக்குக் கொடுப்பதில் முக்கால் பங்கு மரியாதையை இவளுக்குக் கொடுத்து வந்தார்கள் பாடசாலைப் பையன்கள். ஆசிரியர்கூட. அவளுக்குச் செய்கிற நமஸ்காரத்தைச் செய்வதில்லையே தவிர, மற்றபடி அதே அடக்கம், தணிந்த குரல் என்ற மரியாதைகளெல்லாம் இவளுக்கும் உண்டு.

"கோவிச்சக்கலே நான். அதைச் செய்யறபோது அதிலே கவனமா இருக்கணும்னு சொல்றதுக்காகச் சொன்னேன். நீ என்னமோ தேவதத்தன் மாதிரி பேசக் கிளம்பிவிட்டே!"

"தேவதத்தன் மாதிரியா- யார் அது?"

"நீ வரத்துக்கு முன்னாலே, இங்கே பாடசாலையிலே ஒரு பையன் வந்து படிச்சண்டிருந்தானாம். அவன் படிப்பைத் தவிர ஒன்றுமே கவனிக்க மாட்டானாம். தினமும் அவனுக்கு நெய்க்குப் பதிலா விளக்கெண்ணெய் குத்திண்டு வந்தானாம். அவன் நெய்னு தினைச்சே பேச்சாமல் சாப்பிட்டுப் போயிடுவானாம். நாலாரு வரும் கழிச்ச ஒரு நாள் முகத்தை லேசாகச் சுளுக்கினானாம். 'என்ன விளக்கெண்ணெய் மாதிரி வாசனை அடிக்கிறது' என்றானாம். உடனே பரிசார்கள் வாத்தியா கிட்டப் போய் இதைச் சொன்னான். உடனே அவர் அவனைக் கூப்பிட்டு, தேவதத்தா! வித்தியாப்பியாசம் முடிந்து போச்சு. இனி மேல் உனக்குப் படிப்பு வராது. நீ போயிட்டு வா'ன்னு அனுப்பிச்சுட்டாராம்"

"இவன் எத்தனையாவது தேவதத்தன்?" என்று குளித்து கொண்டே புள்ளைகயுடன் கேட்டான் அப்பு.

"அப்படின்னா?"

"ஆருணி, உபமன்யு காலத்திலிருந்து இந்த மாதிரி ஒரு தேவதத்தன் ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் இருந்து படிச்சதாகச்

சொல்கிற வழக்கம். அதுதான் எத்தனையாவது தேவதத்தன்னு கேட்டேன்."

"அப்பாடா!" என்று பெருமூச்செறிந்தாற்போல சிரித்தான் இத்து.

"என்ன இத்து?"

"நன்னாப் பேசினியேன்னுதான். வேதம் படிச்சுக் கட்டையாய்ப் போயிட்டியோன்னு கவனலாயிரித்தது. பரவாயில்லே."

"வேதம் படிச்சால் மூளை மழுங்கிப் போயிடும்னு யார் சொன்னா, உனக்கு?"

"எங்க மச்சின்ன ஒருத்தர் இருக்கார், கோயம்புத்தூரிலே. ஒன்னு விட்ட மச்சின்ன. அவர் மகா மேதாவியாம். ஒரு தடவை சொல்றதுக்கு முன்னாலே பிடிச்சுண்டுடுவாராம். தெருப்பு மாதிரி, மின்னல் மாதிரி இருப்பாராம். படிக்க வைக்க முடியாம பாடசாலையில் கொண்டு விட்டாளாம். அஞ்சாறு வருஷம் அப்புறம் ஒரு தமிழக் காலேஜிலே கொண்டு சேர்த்தார்களாம். அங்க வருஷம் படிப்பைப் படிச்ச முடிக்க பன்னண்டு வருஷம் ஆச்சாம் அவருக்கு. பாஸ் பண்ணினதும் அடி மட்டம். இப்ப இருபது ரூபா சம்பளத்துக்கு எங்கயோ எலிமென்ட்ரி ஸ்கூல்லே வாத்தியாரா இருக்காராம். வேதம் படிச்ச புத்தியை அப்படித் தீட்டிண்டு வந்ததனாலேதான் அவர் அப்படி ஆயிட்டாராம். அவர் தான் சொல்லுவார்."

மோர் சாதம் முடித்து விட்டது. அப்பு எழுந்தான்.

கை கழுவி விட்டு வரும்போதே, "அப்பு!" என்ற குரல் வந்தது. "ம்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே அடுக்களை திசையன்டை தின்றான் அவன்.

"உட்கார்த்துக்கோயேன்."

அப்பு சற்றுத் தயங்கினான். "அப்படித்தான் உட்கார்த்துக்கோ. இல்லேன்னா, இப்படி வந்து உட்காரு" என்று உள்ளே களஞ்சியத்தின் முன் ஒரு மண்ணையை எடுத்துப் போட்டான். "இப்படியே இருக்கேன்" என்று அடுக்களை திசை மீது உட்கார்ந்தான் அப்பு.

"திசைப் படியிலே உட்கார்ந்தா? இங்கே வானும்; இல்லட்டா. அந்தன்னை உட்காரணும்."

"இது வாசற்படியில்லையே."

"சரி, உன் இஷ்டம்," என்று ஒரு அலுமினியப் பேலாவில் எதையோ போட்டுக் கொண்டு வந்து, அப்புவுக்கு எதிரிலே ஒரு ஆள் தூரத்தில் உட்கார்ந்து திண்ணைத் தொடங்கினான் இந்து.

"இதுதான் சாப்பாடா உனக்கு?"

'பெரிசா முழுங்கியாச்சு, இது போறுமே. அதை, 'தீ இஷ்டமானதைச் சாப்பிடுக, பலகாரமெல்லாம் வாண்டாம்'னு தான் விட்டிருக்கா. எனக்கு என்னமோ இன்னிக்கி சாப்பிடப் பிடிக்கலே, காலமே பிடிச்ச வீடு வெறிச்சுன்னு கிடக்கு. மூணு நாளோ, நாலு நாளோ, அப்புறம் நீயும் போயிடப் போறே..."

"தீயும்தான் வாயேன். அங்கே வந்து இரேன். ஊர்லே அப்பா, அம்மா, தங்கை, தம்பி எல்லாம் இருக்கா. ஒரு அண்ணா, அவன் சம்சாரம், வீடு ஹே ஹேன்னு இருக்கும். ஒரு ரண்டு மாசம் அங்கேதான் வந்து இரேன்."

"பதினாறு வருஷம் பழகிவிட்டு நீ மண்ணை உதறிண்டு கிளம்பறே. இத்தனை தாளப் பழகினவானைக் கத்திரிச்சிண்டு போக முடியறது உனக்கு. இங்கேயே இருக்கேன்னு சொல்றத்துக்கு வாய் வரலே. என்னை வந்து இருங்கிறியே."

"வேறே என்ன செய்யறது?"

"ஊருக்குப் போய் என்ன செய்யப் போறே?"

"தெரியலே."

"காசி யாத்திரை போகப் போறியோன்னு கேட்டேன். படிப்பை முடிச்சவுடன் அத்தக் காலத்திலே காசி யாத்திரை போவாளாம். நீ போறபோது, யாரோ பெண்ணைப் பெத்து வச்சிண்டிருக்கிறவர் வந்து குறுக்கே தின்று, 'காசிக்குப்போக வேண்டாம், எனக்கு ஒரு பொண்ணு இருக்கு. நகை நட் டோட அவளை உனக்குக் கலியாணம் பண்ணிக் கொடுத்துடறேன். குடும்பம் நடத்திண்டு இரு'ன்னு தடுத்தது திறந்துவாளாமே அத்த மாதிரி கிளம்பறதாக உத்தேசமோன்னு கேட்டேன்."

"யாத்திரை கிளம்பலாம், யாரும் திறந்தலேன்னா வேதம் படிச்ச மண்ணுக்குத் தை யள் திறுத்தப் போறா?"

"அத்தக் கவலைப்படாதே. ஒரு மண்ணுக்குத் தைக்குன்னு இன்னொரு மண்ணுக் பிறந்துதான் இருக்கும். அப்பா மண்ணுக்

எங்கேயிருந்தோ வந்து, அதை வழி மறிச்சுடும்!"

"மறிச்சாலும் கையை ஏத்தி வாங்கிக் கொள்ள முடியாது. அத்த மண்ணுக்குத் தைச் சாப்பாடு போட்டுச் சம்சாரிக்கிற வக்கு வாண்டாமா!"

"அப்படி உலகம் இருத்திருந்தா அதை இப்படி ஒரு பாடசாலை ஆரம்பிச்சிருக்கவே மாட்டா."

"அது என்னமோ அதைக்கு வேதம்னா உசிர். அதுதான் தெய்வம். அதுக்காகன்னா ஆரயிச்சா."

பேச்சு எங்கெங்கோ போய்க் கொண்டிருந்தது. இத்து தின்று முடிந்தான். எச்சில் இட்டு, பாதிரிங்களைச் சுத்தம் செய்து, அடுப்பை மெழுகிக் கோலம் போடும்போதெல்லாம் கூட அவன் வாய் ஓயவில்லை.

திலைப் படியிலிருந்து எழுந்த அப்பு. போவதா வேண்டாமா என்று புரியாமல் கூடத்திலேயே தயங்கிக் கொண்டு தின்றான். இத்துவின் உத்தரவின்றி எப்படிப் போவது?

வேலை செய்த சிரமம் இத்துவின் தெற்றியிலும் மூக்கினடியிலும் முத்து முத்தாகப் பூத்திருந்தது. தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டே ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து லேசாக ஆடத் தொடங்கினான். உட்காரும்படி அப்புவுக்குத் துணைமுக இருந்த பழைய வித்துப் பெஞ்சைக் காட்டினான். அப்பு உட்கார்ந்தான்.

"நாளைக்கு இத்தனை நாழி வாத்தியார் பேத்திக்கு மாப்பிள்ளை அழைச்சு, திச்சயதார்த்தம் நடத்து. சாப்பாட்டுக்கு இலை போட்டிருப்பா!" என்றான்.

"ஆமாம்."

"அத்தைக்குக் கூட நான் வானூர்திதான் என்னம். வாயேன்மன்னு இழுத்தா. 'தீ போறது போறதா? ரண்டு பேர் வேறேயா'ன்னு தான்தான் தங்கி விட்டேன். வாத்தியார் கூடக் கூப்பிட்டார் எங்கப்பா மாதிரி. 'இன்னொரு தடவை பார்த்துக்கலாம் மாமா'ன்னு சொன்னேன். துணைக்கு யாரை வச்சுட்டுப் போறதுன்னு யோசிச்சா ரண்டு பேரும், நான் ஒண்ணுமே சொல்லலே. அதுனாலே உன்னை வச்சா."

பதில் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் அப்பு.

"தூங்கணும் போலிருக்கா, அப்பு?"

"இல்லையே."

"ம் போட்டுக்கூட கேட்க மாட்டேங்கிறியே."

"இப்படி கேக்கப்படாதா?"

"சத்தேகம் வந்துடறது, உனக்கு மனசிலே ஏதாவது பாசம் பந்தம் இருக்கானு, நீ பொம்மை மாதிரி இருக்கறதைப் பார்த்தா, அப்பு இருக்கப் போறானு சொன்னவுடனே எனக்குத் தலைகால் புரியலெ. ஐசர்'ன்னுது. ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு காமிக்காம அடக்கிண்டேன் - காதிலேயே வாங்கிக்காதது போல. தூக்கம் கூட வரலெ தேத்திக்கி. தீயானா கல்லு மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கே."

"அத்தையும் தீயும்தான் எனக்கு அப்பா, அம்மா, அக்கா, தங்கை எல்லாம்பு நினைச்சிண்டிருக்கேன் இத்து."

"நான் அப்படி நினைக்கல்லே. விவரம் தெரியாத வயசிலே, என்னைக் கேட்காம, என்னைக் கொண்டு தள்ளினா அத்தை, தாலியைக் கட்டிண்டு போய் இருந்தேன். அங்கே போன அப்புறம் அங்கேயே நான் இருக்கணும்னு சொன்னா எல்லாரும். வானை மூடிண்டு முரண்டு பண்ணினேன். அப்படியிருக்கிறவனை எப்படி கட்டி வைக்க முடியும்? ஒரு நிமிஷம் இருக்க முடியாம கடைசியிலே இங்கே வந்தேன். அத்தைக்காக வரலெ. ரண்டு வருஷம் வாழ்த்த ரூபகம் காலச கத்திச் சுத்திண்டு திக்குமே அங்கேயே இருந்தால் - அதுவாண்டாம்பு வந்திருப்பாளோன்னு சில பேர் நினைப்பா. அதுவும் இல்லை. நான் உன்னைப் பாத்துண்டிருக்கலாம்பு நான் வந்தேன்."

அப்படிக்கு இதைக் கேட்டதும் முகம், கையெல்லாம் முள் படர்ந்தது. தலையுச்சியிலும் வயிற்றிலும் உள்ளங் காலிலும் சில்விட்டது. 'நாம் என்ன செய்தோம், இப்படி ஒரு பிராணி பிரியத்தைக் கொடுவதற்கு! நாம் யார், இதற்கு ஆளாக?' என்று சிந்தி நோம் கலப்பில்லாத முழு ஆளத்தத்தை உருக்கி ஊற்றினது போல் மூச்சு முட்டித் திணறினாள். முதுகு லேசாகச் சொடுக்கி உதவிற்று. அன்று பெரிய சித்தி அத்தனை பேருக்கு நடுவில் அவனைக் குழந்தையாக்கித் தடவிக் கொடுத்தாளே - அதேதான் இப்போது பெரிய வடிவம் எடுத்து வந்து விட்டதோ? அவனால் இதைத் தாங்க முடியாது போலிருந்தது. எகவரன், ஆளந்தமயம் என்கிறார்களே - அதை எப்படித் தாங்க முடியும்? ஆளந்த மயம் என்று பிறகு சொல்ல அவர்களுக்கு உயிரும் உடம்பும் எப்படி கிஞ்சியிருந்தன!

பாவாடையும் 'எஸ்' கட்டுப் பின்னலுமாக உட்கார்ந்து பத்து வயதில் இத்து சாதம் போடுவது போலிருந்தது. அப்படிக்கு.

"அப்பு, நீ இங்கேயே இருந்துவிடேன்!" என்றான் இத்து.

"எத்தனை நாள்தான் படிக்க முடியும் இத்து?"

"படிக்க வாண்டாம், சொல்லிக் கொடேன்."

"வாத்தியார் இருக்காரே, சமுத்திரம் மாதிரி."

"அவருக்கு வயது அறுபத்தாறு, எத்தனை நாளாகத்தான் தொண்டைத் தண்ணியைப் பறி கொடுத்திண்டு இருப்பார்? அடிக்கடி தள்ளாமை வந்து விடறதே அவருக்கு?"

"சொல்லிக் கொடுக்கிறபோதோ, சர்ச்சை பண்ணற போதோ வரதில்லை இத்து அவருக்கு. அவருக்கு அப்பபுதுப் பலம் ஒண்ணு வந்து விடறது. பையன் மாதிரி ஆகிவிடுகிறார், இன்னும் இருபது வருஷத்துக்கு வண்டி ஒடும்."

"உனக்கு இஷ்டமில்லேன்னு சொல்லு, இருக்க."

"அப்படிச் சொல்லவில்லை நான். ஊரில், அப்பா என்ன சொல்வாரோ, அவர் மனசையும் தெரிஞ்சுக்கணும்."

"அப்பா, அப்பாங்கிறியே, உனக்குச் சொந்தமா ஒரு முடிவுக்கு வர வயசாகலியா? என்ன வயசாறது உனக்கு?"

"அடுத்த மாசம் இருபத்து நாலு முடியறது."

"நீ என்னவிட நாலு மாசம் பெரியவன். மந்தவா மாதிரி இல்லே. வேதம் முழுக்க அக்கக்கா பிரிச்ச அத்யயனம் பண்ணிருக்கே. அத்தனைக்கும் அத்தம் தெரிஞ்சுண்டிருக்கே. உபயோகமும் தெரிஞ்சுண்டிருக்கே. அத்தாட்சியாக நாலு தடவை மைஞரிலே போய்ப் பரிட்சை கொடுத்து சாலைவகள், பணம், விருது, எல்லாம் வாங்கிண்டு வந்தார்க! ஆறடி வளர்ந்திருக்கே. எல்லாம் இங்கே நடந்ததுதானே. அப்பா இங்கே வந்து பாடசாலையிலே சேர்த்தார். அப்புறம் அதிகமாக உன்னை வந்து பார்க்கக்கூட இல்லை. என் கலியாணத்துக்கு வந்தார்! அப்புறம் பார்க்கக்கூட இல்லை. என் கலியாணத்துக்கு வந்தார்! அப்புறம் அது கருகிப் போனப்புறம் துக்கம் விசாரிக்க வந்தார். வாத்தியாரோட ரண்டாவது பெண் கலியாணத்துக்கு ஒரு தடவை வந்தார். அப்பா ரண்டாவது பெண் கலியாணத்திலே காசி யாத்திரைக்குப் பண்டம், அப்பாள்ளு - பழைய காலத்திலே காசி யாத்திரைக்குப் பண்டம், பணம் சேர்ப்பாளாமே - அந்த மாதிரின்னா தயார் பண்ணிண்டே இருக்கே."

இந்து சொல்வது சிறிதளவு சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் அப்பாவைப் பற்றி, அவர் அன்பைப் பற்றி, அவன் நிச்சயமாக எல்லாம் தெரிந்து விட்டது போல் சொல்றானே. அது உண்மையல்ல, சரியல்ல என்று அவனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. பதினாறு வருடமாக இங்கு இருப்பது உண்மை. அதைச் செய்தது அவர்தானே.

ஆறடி வளர்த்திருப்பதும் உண்மைதான். இந்த ஊரிலேயே எல்லாரையும்விட உயரம் அவன், அப்பாவைவிட உயரம், அண்ணனைவிட உயரம். எல்லோரையும்விடப் பலசாலிகூட. ஊஞ்சலுக்கு அப்பால் காமிரா அறை ஓரமாக, கவர் மூலையில் அதோ நிற்கிற பீரோவின் முகப்புக் கண்ணாடிக்கு முன், போகும்போதும் வரும் போதும், யாரும் இல்லாதபோது சற்று நின்று பார்த்துக் கொள்வான். இன்று பிற்பகல்கூட இந்து புறக்கடையில் ஏதோ வேலையாயிருந்த பொழுது அதன் முன் நின்று பார்த்தான். பெரிய உயரம்தான். பவானியம்மாளின் வீட்டுக் கொல்லையிலும், அங்குள்ள கறிகாய்த் தோட்டங்கள், நத்தியாவட்டை, பவழமல்லி, துளசித் தோட்டம் - எல்லாம் அவன் தினமும் மண்வெட்டியால் வேர்க்க வேர்க்கக் கொத்தி எழுப்பிவைவைதான். உள்ளங்கையில் மூன்று விரலுக்கும் அடியில் காய்த்துக் கிடக்கின்றது. கச்சை கட்டிக்கொண்டு கொத்தி முடித்து உடலைத் துடைத்துக் கொள்கையில் புதும் கண்டு கண்டாகத் திரண்டு கெட்டித்திருப்பதைத் தடவும் போதும் அவனுக்குப் பெருமையாக இருக்கும். ஆற்றில் பாதியாறு மட்டும், ஓடும்போது பலிஞ் சடுகுடு ஆடுகிற வழக்கம். குடியானத் தெருப்பையன்களும் சேர்ந்து கொள்வார்கள். அவர்களில் இரண்டு மூன்று பேர் இங்கிலீஷ் படிக்கிற பையன்கள். அப்பு என்று பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடுவார்கள். சாண்டோ சாமி, பணமரச் சாமி, கொடிக்கம்பசாமி, என்றெல்லாம் மற்றப் பையன்கள் பிரியமாகத்தான் அழைப்பார்கள். குறும்பாக அழைத்தாலும் கோபம் வருவதில்லை அவனுக்கு. ஏதோ குழந்தைகள் பேசுகிறது போல, வேடிக்கையாக நினைத்து விட்டுவிடுவான் - மற்றவர்களைவிட பலசாலியாக உயர்த்து இருக்கிறோம் என்று பெருமையாக அந்தக் குறும்பெல்லாம் தன் உயரத்தையும் பெருமையையும் ஒப்புக்கொண்டு வருகிற ஒரு மாதிரி மரியாதையாகவே ஏற்றுக்கொண்டு விடுவான். ஊருக்குப் போன பொழுது, அண்ணன் தம்பிகளைவிட தன் உயரம், நிறம், தோற்றம், எல்லாமே சற்று அதிகமாக இருப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஒரு

வித்தியாசம்தான். இவனுக்குத் தலையில் குடுமி. அவர்களுக்குக் கிராப்பு. பாடசாலையில் தலை மயிருக்கு ஆசா உபசாரம் எல்லாம் செய்ய முடியாது. ஆனால் அந்தக் கிராப்புகளை விட இத்தக் குடுமியே நன்றாக இருப்பது போல் அவனுக்குப் பட்டது.

வருத்தத்தோடு துளிக் கோபமும் வந்தது அப்புவுக்கு. "ஆமாம் இந்து. தூசி தும்பும், ஈயச் செம்பும் கலத்தாப்போல ஒரு கட்டையைத்தான் கொண்டு போட்டார் அப்பா. அதை நனை காய்ச்சி, சுத்தம் பண்ணி, அடிச்சு, தகையாய்ப் பண்ணியிருக்கு இங்கே. அதுக்காகப் பட்டதறியிலேயே இருக்க முடியுமா அது?" என்றான் அப்பு.

"ஆமாம் அப்பு - தீதகைதான்-தகைதான்!" என்று அடிக்குரலில் சொல்லிக்கொண்டே, லேசாக ஆடும் ஊஞ்சலைச் சட்டென்று திறுத்தி, எழுந்து அவனிடம் வந்தான் இந்து. எதிரே தின்றான். அவன் தோள் இரண்டையும் பிடித்தான். மாலைத் தடவினான். இறுக அணைத்தான்.

அப்பு சட்டென்று எழுந்து விட்டான்.

"இந்து! இந்து!" என்று திகைத்து ஒதுங்கி திடுக்கிட்டு நின்றான். வாசல் பக்கம் பார்த்தான்.

"தான் இந்த உசிரை உனக்காகத்தான் வச்சிண்டிருக்கேன். மூணு வருஷம் எங்கேயோ போயிருந்தேன் பாரு. அப்ப அங்கே இல்லேதான். உன்னோடதான் இருந்தேன்!" என்று உயிரில்லாமல் துவண்டு தொங்கிய அவளது கைகளை இழுத்துத் தன் முதுகுக்குப் பின் வளைத்துக் கொண்டான் அவன். மறுகணமே, அந்தக் கைகள் மீண்டும் பழைய நிலைக்கே போய்த் துவண்டு தொங்கின. வாசலை வாசலைப் பார்த்தான் அப்பு.

"தாழப்பாள் போட்டிருக்கு!" என்று காதில் விழுந்ததும் விழாததுமாகக் குரல் வந்தது.

அப்பு அப்படியே மரமாக தின்றான். மண்டையில் ஒங்கியடித்தாற் போல மனம் செயலொடித்து கிடந்தது. மேல் தோல் மட்டும் உயிரோடியங்குவது போலிருந்தது. இந்து அவனோடு தெருங்கி திற்பதை உணர் முடிகிறது. அவன் மாலைபயும், தோள்களையும் அவன் வருடுவது தெரிகிறது. கீழ் தாடையில் இந்துவின் தலை மயிர் உறுறுகிறது - லேசான சீயக்காய் மணத்தோடு. நுகரும் புலனும் இயங்குகிறது. இல்லாவிடில் அந்த மணமும் இந்துவின் புடவை மணமும் எப்படித் தெரியும்? அடுப்பு

வேலையை முடித்துவிட்டு, வெயிலில் உலர்ந்த மடித்த வேறு கறுப்புப் புடவையையும் சலிக்கையையும் அணித்து வத்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது. அந்த ஸ்பர்சம் ஜில்லென்று மிகுதுவாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், சில சமயம் வேட்டியில் அவனியாமல் ஒட்டி ஊருமே பெரிய பச்சை நிற இலைப்புழு - அதைக் கண்டது போலிருந்தது.

"இப்படி வந்து உட்காரு," என்று ஊஞ்சலுக்குப் போவதற்காக அவன் திரும்பினான்.

அதுதான் சமயம் என்று அப்பு திரும்பி, இடைக்கட்டு நிலை வழியாக விரைந்து பாடசாலை வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். கும்மிருளாக இருந்தது. தடவித் தடவி நடந்தான். துணைரமாக இருந்த குமாஸ்தா - மேஜை ருதினா முகத்தில் இடித்தது. அப்படியே உட்காந்து கொண்டான். வேதத்தில் விவரிக்கப் பட்டுள்ள இரவுத் தேவதையை நினைத்துப் பார்த்தான். "இரவுத் தேவி வந்து விட்டாள். கண்ணால் எங்கும் பார்க்கிறான். ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் பூண்டு விட்டான். அகண்ட ஆகாயத்தையும், பள்ளங்களையும் மேடுகளையும் அவள் திறைத்து விட்டாள். ஒளியால் இருளை விரட்டி விட்டாள். காவல் பொறுப்பை உடைவியடித்து ஏற்று விட்டாள் அவள். இருள் பயந்து ஒடுகிறது. மரத்தில் உள்ள கூட்டுக்குச் செல்லும் பறவைகள் போல - நீ வந்ததும் வீடு திரும்பினோம் நாங்கள். ஊரார்கள், கால்நடைகள், பறவைகள், பேராசைப் பருத்துக்கூட வீடு திரும்பிவிட்டன. அலைபோல் ஊரும் இரவுத் தேவி, ஒதாய்களை விரட்டு! வழியில் பயயில்லாமல் நாங்கள் போக வேண்டும். கறுப்பாக அணிகள் அணித்து கடன் போல் வந்துள்ள இருளை தீக்கிவிடுமாடு ஒட்டுவது போல், இந்த ஏழை இறைஞ்சலை - துதிகளை உன்னிடம் அனுப்புகிறேன். இரவுத் தேவி, வெற்றி வீரனுக்கு அளித்த புகழ் மாலையாக இதை ஏற்றுக்கொள்."

குமாஸ்தா - மேஜை மீது கையை வைத்து, முகத்தையும் புதைத்து, கண்ணை மூடி, இதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் அப்பு.

மூடிய கண்ணுக்குள் இருள் முகில் முகிலாக, அலை அலையாகப் புரண்டது. 'அம்மா உனக்குப் பூணா ஆசிர்வாதம் செய்கிறாள்' என்று அப்பா மூணுக்கி மூணுக்கி எழுதிய கடிதங்கள் மீதுங்கி. அப்பாவே அதைச் சொல்வது போல் கேட்டது. பொய் என்று காதடைத்துக் கொண்டாற் போல் ஒரு ஒலி பீறிட்டது. கடைசியில் மெதுவாகத் தேய்ந்தும் விட்டது அது. இப்போது கவாக்

கோழி இசை தான் வெள்ளித் திருகாணியால் இருளைத் தூர்ப்பணம் போடுவது போல் துளைத்தது. காவேரியில் போய் ஸ்நானம் செய்து, ஒட்டிள மாணைக் கழுவுலாமா என்று நினைத்தான் அவன். சிரிப்பாக வந்தது. அப்படியே முகத்தைப் பலகை மீது வைத்து, கருண்டு புரளும் இருளில் கண்ணுக்குள் பார்த்துக் கொண்டே கிடந்தான்.

பாடசாலைச் சாப்பாடு படு மட்டம். காலையில் போடுகிற பழையதிற்கு என்று தனியாக ஒரு மேசை தயார் செய்து வைத்திருப்பான் பரிசாரகன். அது எருமையிலிருந்து வந்த மேசை. அல்லது வேறு விலங்குகள் தந்ததோ, சொல்வதற்கில்லை. அப்படி ஒரு ஊளை மணம் அதற்கு! அதே போல், தொட்டுக் கொள்ளும் - காய்ந்த நார்த்தங்காயிலும் ஏதாவது புழு தெளியாமல் இரவு. பவானியம்மாளுக்கு இதெல்லாம் தெரியுமோ தெரியாதோ? திச்சயமாகத் தெரிந்திராது. ஒரு நாள் இத்துதான் - இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னால் அத்தையோடு மல்லுக்கு தின்று கொண்டிருந்தான். "அத்தை, முப்பது காணி சொத்தைக் கொடுத்தா இந்தப் பாவத்தை வாங்கிக்கனும்? படிக்கிற பிள்ளைகளும் மனுஷக் குழந்தைகளும், கன்னுக் குட்டிகளும்? கழுந்தித் தொட்டியைக் கலக்கிணாப்போல், இப்படி ஒரு மேசை ஊத்தறானே? இதைப் பார், நீ பார்த்துக் கண்டுகாட்டப் பாதலையிலே இந்தப் பாவம் வந்து விடியும். இந்தப் பரிசாரகனைப் போகச் சொல்லு. நான்தான் வீட்டோட கிடக்கேனே. நானாவது பண்ணிப்போடறேன். ஏன் இப்படிக்காணைக் கொடுத்து நாகத்துக்கு அச்சாரம் வாங்கிக்கனும்?" என்று இந்து அத்தையைப் பயமுறுத்தினான்.

"நான் பழையதை ருசி பார்த்துப் போட முடியுமா? நீ பார்த்துக் கவனிச்சாத்தான் உண்டு!" என்று, பவானியம்மாள் அந்தப் பரிசாரகனை விரட்டி விட்டாள். பிறகு இரண்டு பேர் வந்து போய்விட்டார்கள். ஆனால் முழுவதும் இதைத் தடுக்க முடியவில்லை. அவருசி பாடசாலையை விடவில்லை. இதை யெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு நாம் ஏன் இங்கே இருந்தோம்? எப்படியாவது வித்தைதையச் சம்பாதித்துக் கொண்டு போய்விட வேண்டும் என்று தானே. வேதத்தை எணியாக வைத்துக் கொண்டு ஏறி ஏறி, அதன் முடியில் நிற்கிற புருடனை, பகவானைக் காணத்தானே இத்தனையையும் சகித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சரீரத்தைப் புடம் போட்டு, மனதைப் புடம்போட்டு, மாக நீக்கி, அவன் வந்து உட்காற ஏற்றதாகச் செய்யத்தானே, இதையெல்லாம்

சலித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? அந்த இடத்தில் - வேள்வியில் உதிரத்தையும், மாமிசத்தையும் கொட்டி அவித்தாற்போல், இது என்ன திடீர் என்று? வேள்வி வளர்ந்து பலன் கிட்டும் வேளை வரையில் காத்திருப்பார்களாம், அசுரர்கள்! கடைசியில், நீலக் கொழுந்துடன் உயர எழுந்து, தேவர்களைக் கூப்பிடத் தீ எழுகையில் மாசைக் கொட்டி, அத்தனையையும் வீணாக்குவார்களாம். எல்லாம் முடிந்து ஊருக்குப் புறப்படுகிற சமயத்தில், அம்மாவின் பூரண ஆசீர்வாதம் பலிக்கவில்லையா? அப்பாவும் அம்மாவும் என்னை நினைக்கவேயில்லையா? அவர்களுடைய எண்ணம், பிரார்த்தனை எல்லாம் பலமாக இருந்தால் ஏன் இப்படிக்கடைசித் தருணத்தில் குப்பையும், உதிரமுமாக வந்து விழவேண்டும்?

அப்பாவும் அம்மாவும் நினைக்காமலிருக்க மாட்டார்கள். அவனுக்காக ஒரு தனிப் பூரிப்பையும் தனி முகத்தையும், மண்ணில் காண முடியாத ஒரு தனி மலர்ச்சியையும் அவனுக்காகவே ஏத்தும் அம்மா எப்படி அவனை நினைக்காமலிருப்பாள்! அவன் தினம் எழுந்ததும் முதலில் நினைப்பது அவளைத்தானே! 'மாற்கு தேவோபவ' என்று முதல் நாள் பாடம் தொடங்கும்போதே வாத்தியார் அவளைத்தானே முதன் முதலில் நினைக்கச் சொன்னார். அவள் இஷ்டப்பட்டதால் தானே நாம் இங்கு வந்திருக்க முடியும்? அப்பாவுக்கு அம்மா சொல்வதைத் தட்டுகிற வழக்கமே இல்லை. அவருக்குத்தான் அவளிடம் எவ்வளவு கௌரவ புத்தி! எவ்வளவு மரியாதை! அந்த அம்மா நினைக்காமலிருக்க மாட்டாள். அவளுடைய ஆசிரிகையை நீட்டிக் கொண்டுதான் இருக்கும்! தமக்குத்தான் அதை எட்ட உயரவில்லை! ஆறடி உயரமாம்!

இந்து ஏன் இப்படி வளர்ந்தான். அப்படியே பத்து வயதாக 'எஸ்கட்டுப் பின்னலும் பாவாடையுமாக முழங்காலை மடக்கி உட்கார்ந்து சாதம் போடுவானே - அப்படியே இருத்திருக்க கூடாதோ? பாடசாலைப் பையன்களை உட்கார வைத்து, பின்னால் உட்கார்ந்து, பின்னிவிடுவானே - அப்படியே இருத்திருக்கக் கூடாதோ? அப்பு பன்னிரண்டு வயதுவரையில் அவளிடம்தான் தலை பின்னிக் கொண்டிருந்தான். மேளக்கார வெங்கடராமனின் பெண்டாட்டி ராஜாமணி, அவளுக்கு ஹார்மோனியத்தில் சரளி, ஐண்டை வரிசை, சீதாபதே, சனிதோடி, துளசி பில்வ, சினத்தவர் முடிக்கும் - இவற்றோடு பலவகைப் பின்னல், வளையட்டையில் சிங்கம், மான் போடறது, பீடா கட்டுகிறது - எல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தான். தலை பின்னுகிற கைவரிசையை இந்த

பாடசாலைப் பையன்களிடம்தான் காண்பிக்கிற வழக்கம். கேசவ பட்டன், ஜுகதீசன் இவர்கள் தலையெல்லாம் பேனாகுடு, எனவே அப்புவின் தலையில் அவை குடிவைத்துவிடப் போகிறதே என்று, அவனுக்காக ஒரு தனிச்சீப்பைக் கொண்டு வருவான் இந்து. இப்பொழுது போலவே அந்த வயதிலும் அவனுக்குத் தலை மயிர் தீளம்தான். எண்ணெய் தேய்த்து முழுகின அன்று அவளிடம் பாட்டு வாங்கின வண்ணம் பின்னிக் கொள்ள வேண்டும், "எண்டா, அப்பு! காலமேதான் முழுகியாச்சே. அப்புறம் இந்த தலையை நன்னா உலர்த்தி, விரலை விட்டு, இல்லை, ஒரு பேனாக்கட்டையாலாவது கோதி வெச்சுக்கப் பட்டோ! சிடுக்குக்கூட நான்தான் பிரிச்ச விடனுமா?" என்று சிடுக்குவாரியால் வரக்கு வரக்கொண்டு நோக நோக அவன் தலை மயிரை இழுத்து இழுத்து, ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வான். அப்படியே பின்னிக் கொண்டே இருத்திருக்கக்கூடாது! அதைப் போட்டசிடுக்கு, பரக போட்டசிடுக்கு இதெல்லாம் ஏன் அவளுக்கு வர வேண்டும்?

தலையை யாரோ வருடி அசைப்பது போலிருந்தது. ஒருகணம் திகைத்து, மீண்டும் மேஜையிலிருந்து தலையைத் தூக்கினான் அப்பு. மேஜைக்கு எதிரே இந்து குனிந்து நின்றிருந்தான். அந்த இருளில் அவன் முகத்தில் பாதியிலும், வலது தோள்மீதும் வெளிச்சம் விழுத்திருந்தது. ஏது வெளிச்சம் என்று அவன் கண் தானே திரும்பிற்று. பவானியம்மாள் வீட்டிற்குள் போகும் இடைநிலைக்கப்பால் ஓரமாக அரிக்கேன் வைத்திருந்தது.

"இந்தா, இதைச் சாப்பிடு."

"என்ன அது?"

"பகம் பால்."

"பாலா!"

"ஆமாம், சாப்பிடு."

வாதம் செய்யாமல், அதை வாங்கி மனமளவென்று சாப்பிட்டான் அப்பு.

"சொல்லிக்காமியே வந்துட்டியே."

"...."

"நான் சொன்னது மனக்குத் சிரமமாயிருக்கா?"

"....."

"வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லேன்."

"பதினாறு வருஷம் என்னை வளர்த்திருக்கா அதை. அவளுக்குச் சத்தோஷமா ஏதாவது செய்ய முடியாவிட்டாலும் தலையிலே கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுவிடுவேன் போலிருக்கு!" என்று அப்பு மேலே பேச முடியாமல் திறுத்திக் கொண்டான்.

"நானும்தான் உனக்கு சாதம் போட்டிருக்கேன்!" என்று புன்னகை பூத்தாள் இந்து. "யார் தலையிலே கல்லைத் தூக்கிப் போட்டா அதிகப் பாவம் வராதுன்னு பார்க்கிறியா? என் மேலே கல்லைப் போட்டால் அதைக்கு தல்ல பிள்ளையாகலாம். சாதத்தை நான் போட்டேனே ஒழிய, சாதம் அவளுதுதானே. நான் பாவம் பண்ணினும்தான் கேக்கறேன். மாட்டேன்னு சொல்றதுதான் தல்ல காரியமாய்ப் படறது உனக்கு இல்லையா?"

"இந்து!" என்று பதறினாள் அப்பு- அவள் பேச்சைக் கேட்டு அல்ல; அவள் வந்து உட்காந்ததைப் பார்த்து. இந்து அவனுக்கு இடப் பக்கத்தில் வந்து உட்காந்து விட்டாள். நெருக்கமாகவும் உட்காந்துவிட்டாள். அவளது வலது தோளை வலது கையால் வளைத்துக் கொண்டாள். அப்புவால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. வலது கையை உயர்த்தி அவள் கையை எடுக்கப் போனான். அதற்குள் இந்து கையை முன் பக்கமாக தீட்டி, தன் வலது கை விரலோடு பிணைத்துக் கொண்டாள். 'சாண்டோ சாமி' அவள், ஒரு திமிர் திமிரினால் அவளைக் கீழே தள்ளி நகர்த்தியிருக்கலாம். திமிர்வில்லை; பேசாமலிருந்தாள். திமிருவது மரியாதைக்குறைவு என்றுதான் பட்டது அவனுக்கு.

"இத பாரு! நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன், இப்ப கூட நான் குறைப்பட்டுப் போயிட்டால் தினைச்சக்கலே. கலியாணம் பண்ணிண்டாத்தானே, குறைப்பட்டுப் போயிட்டானு சொல்லணும். எனக்கு இன்னும் கலியாணமே ஆகலே. எல்லாருமா சேர்த்து யாரையோ கொண்டு வந்து என் கையைப் பிடிச்சுக்கச் சொன்னா. கழுத்திலே ஒரு சரடைக் கட்டச் சொன்னா. என்னைப் 'போ'ன்னு தள்ளிவிட்டா. இந்த உடம்பு போச்சு, நாலு வருஷம் கழிச்சு அங்கே போய் இருந்தது. மூணு வருஷம் இருந்தது. பெண்டாட்டி பெண்டாட்டினு எல்லாரும் சொன்னா, அது மாதிரியே இருக்கச் சொன்னா, இருந்தது. என் உடம்பை மாதிரி கட்டி ஆண்டா, நான் பெண்டாட்டியா ஆயிட முடியுமா? ஆயிடுவேனா? நான் ஆகலே. உடம்புக்குத்தான் ஆச்சு. இன்னும்

ரண்டு வருஷம் உசிரோடு இருந்து, நானும் அங்கேயே இருத்திருந்தா சம்சாரியாக்கூட ஆயிருப்பேன். ஆனா, அப்பவும் கலியாணம் ஆயிருக்காது. நான் இப்பவும் கமங்கலி தானு சொல்ல வந்தேன். இல்லை, எனக்குக் கலியாணம் ஆனாத்தானே கமங்கலி? அதுவே ஆச்சா ஆகலியானு கூடத் தெரியலே. சில சமயம் ஆனாப்போல இருக்கும். ஏன்னா, உன்னோட இருக்காப்பல தானே தினைச்சக்கலுருத்தேன். ஆனா நடு நடுவிலே, நீ இல்லே அதுன்னு தெரியறபோதுதான் கலியாணம் இன்னும் ஆகலேன்னு புரியும். அப்புறம், ஒரு நாளைக்கு எல்லாம் வந்து என்னைச் சுத்தி உட்காந்துண்டு புலம்பித்துகள். என் தலை மயிரைப் பிடிச்சு கரீ கரீனு இழுத்ததுகள். என்னை வாசல்லெ கொண்டு தள்ளித்துகள். என் உடம்பு போய் விழுந்தது. பெருத்துறையிலே இருக்கிற போதுகூட, நீ கிடக்கிறாப்போல எனக்கு ஒரு பிரமை. அந்தப் பிரமை இல்லாட்டா, நான் அப்படிச் சுஞ்சியும் காடியுமாக வடிச்சுக்கொண்டு கொடுத்துண்டே இருந்திருக்க மாட்டேன். எல்லாம் ஒரு தினுசா முடிஞ்சு போனப்புறம், எனக்கு அங்கே இருப்பா இருக்கலே. முன்னேயாவது ஒரு மூர்த்தி இருந்தது. உன்னை அதிலே ஆவாஹனம் பண்ணி தானை ஓட்டினேன். அதுவும் போனப்புறம், எனக்கு இருக்க முடியலே, வந்துட்டேன். அஞ்சு வருஷமா, உங்கிட்ட இதை அப்படியே சொல்லி, 'எனக்கு இன்னும் கலியாணம் ஆகல்லே'ன்னு சொல்லணும்தான் துடிச் சிண்டிருந்தேன். நான் யாருகிட்ட இதைப் போய்ச் சொல்லப் போறேன்? அதை கிட்ட சொல்றதா? இல்லை, வரத்தியா கிட்ட சொல்றதா? இன்னிக்கி தெய்வமாப் பார்த்து, ஒரு இடம் கொடுத்தது. எல்லாத்தியும் சொல்லி விடணும்தான். சொல்றேன். இதோ பாரு. நீ இந்த இடத்தை விட்டுப் போகப்பாது. அப்படி போறதுன்னா என்னை அழைச்சிண்டு போயிடு. அன்னிக்கி நான் மாலைபோட்டது, தாலி கட்டினது. எல்லாம் உன் கழுத்து. உன் கைதானு தீர்மானமாயிருந்தேன். அந்த கடினத்திலே தெரியலே. என்னை புகக்கத்துக்குக் கிளம்புன்னு அழைச்சிண்டு புறப்பட்டாப் பாரு. அன்னிக்கித் தான் பரீட்சை புரிக்ிறது. வண்டியிலே ஏறும்போது, நீ எங்கேயாவது கண்ணிலே தட்டுப் படுவியோன்னு பார்த்தேன். உன்னைக் காணும், அப்புறம், ஸ்டேஷனலே வண்டி நகர்ற வரைக்கும் பார்த்தேன். அப்பவும் காணும். என்னைக் கொண்டு விட்டு விட்டு அதை திரும்பி வர அன்னிக்கி அழுதா. நானும் அழுதேன். என்னை விட்டுவிட்டுப் போறானேன்னு அழல்லே, யார் விட்டிலேயோ என்னைக் கொண்டு விட்டுவிட்டுப் போறானேன்னு தினைச்சிண்டுதான் அழுதேன். இங்கே திரும்பி

வந்தப்புறம்தான்... வந்தப்புறம்தான்... வந்தப்புறம்தான்...
அப்பு...அப்பு! எனக்குப் பேச முடியல்லே, பேசவே முடியல்லே."

தகமெல்லாம் சதையில் அழுத்துகிறாற்போல, கையிரண்டும் அவன் தோளைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தன.

இத்துவின் உள்ளங்கை வெதவெதத்தது. ஆனால், முன்னங்கையின் சதையின் திரட்சியும், மென்மையும் தண் ணென்று - நெருக்கிக் கட்டிய ஜுவந்தி மாலை போல அவன் மாப்பிலும் முதுவிலும் அழுத்திற்று. சிறிது நேரம் பவானியம்மாள், அப்பா, அம்மா, குறுகுறுப்பு, அச்சம், அனைத்தையும் மறந்து, கடந்து, தனியாக எங்கோ இருந்தான் அவன். 'என்னை நினைத்துக் கொண்டா? என்னையேவா? எனக்காகவா ஒருத்தி இப்படி இருக்கிறாள்? எப்படி இருக்க முடியும்? நான் யார்? நெருவில் போகிற அநாமதேயம், என்னை நினைத்துக் கொண்டா?' என்று திருப்பித் திருப்பித் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டான். ஒவ்வொரு நொடியும், நாளில்லாவிட்டாலும் என்னை நினைத்துக் கொண்டு, நாளில்லாவிட்டாலும் என்னை விட்டுப் பிரியாமல்...!

திகைப்பும் வியப்பும் திறைந்த பூரிப்பாக மாறி, அவன் கழுத்துவளையில் ஏதோ நிரம்பித் ததும்புவது போலிருந்தது. இத்துவின் தலை மயிர் அவன் கன்னத்தில் உராய்ந்தது. புருவம் உயர்ந்தது. பிறகு நெற்றி, பிறகு உதடு.

கவரில் எங்கோ 'கிக்கிக்க' கென்று கவுளி பேசிற்று. அப்பு சட்டென்று அவளைத் தள்ளி விட்டு எழுந்தான். இத்துவும் எழுந்து அவன் தோளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"வேண்டாம், இத்து!"

"என்ன வேண்டாம்?"

"இத்தப் பாவத்தைச் செய்ய வேண்டாம். அத்தையை நினைக்கிறபோது எனக்கு என்னமோ பண்ணுது."

இப்பகூட அத்தைதானா? என்னை நினைக்க முடியல்லையா உனக்கு? பாவம், பாவம்தான் பதர்றியே?"

"ஆமாம், இது பாவம்தான்."

"எனக்குப் பாவமாகத் தோணலியே. அந்தராத்மாவுக்கு விரோதமாக ஒரு காரியம் செய்யறதும், பேசறதும் தானே பாவம்? நான் உன்னைத்தானே நினைச்ச நினைக்கண்டு இத்தனை வருஷம்

உருகியிருக்கேன். அதைத் தானே சொன்னேன். யாரோ அநூக்ரஹையா, தெரியாததனமா பண்ணி விட்டா, நான் அது தப்புன்னு - நான் திஜுமா நினைக்கிறதை - சொல்லப்படாது செய்யப் பாதுன்னு சொல்லியா?"

"எனக்கு இது சரியாப் படலே, இத்து. நான் உன்னை அத்தை மாதிரியேதான் நினைச்சுண்டிருக்கேன். நீ தொடர்பொழுது, அத்தையைத் தீண்டறாப்பல எனக்கு..." என்று கண்ணை மூடிக்கொண்டான் அப்பு.

"அத்தையே பெரிகன்னு நினைச்சிண்டிருக்கிறதனால் தானே, இப்படி என்னமோ, செத்த பூச்சி மேலே காலை வச்சுட்டாப்பல நெளியறே. என்னையும் ஒரு பொருட்டா நினைச்ச மனசிலே வாங்கிக்கணுன்னு தோணி இருத்ததுன்னா - அதுதான் உனக்கு வரமாட்டேங்கறதே."

"ஊரிலே கூடப் பிறந்தவானை எல்லாம்கூட அக்கா தங்கைன்னு அவ்வளவா நினைச்சுப் பார்த்தது கிடையாது. இத்து, உன்னோட கூடப் பிறந்தாப்பலதான் எனக்குத் தீமானம்..."

"இப்ப, அது சரியில்லேன்னு புரிஞ்சு போயிடுந்தோல்லியோ!"

"நான் நினைச்சிண்டிருக்கிறது சரிதான். அது மாறல்லையே!"

"அப்பு!"

"..."

"அப்பு!"

"..."

"யோசிக்காம பேசறியே, நான் இவ்வளவு சொன்ன பிறகும், நீ படிச்ச வேதத்தின் மேலே ஆணையாச் சொல்றேன்; நீ இல்லாம நான் உசிரோட இருக்கறதுக்கு அர்த்தமே இல்லை."

தாக்குச்சியைத் தோலில் செருகித் திருகி இழுத்த மாடு போல் அப்பு உள்ளே துள்ளினான். வேதத்தின் மேலே ஆணை! இந்த ஆணையைத்தான் பொறுக்க முடியவில்லை அவனால். தாக்குச்சி ஏறினால், ஒன்று ஒரேயடியாகத் தலை தெறிக்க ஓட வேண்டும்; அல்லது அப்படியே அந்த வதை தாளாமல் பொத்தென்று கீழே விழுந்து மயங்கவோ சாகவோ வேண்டும்.

"இத்து, இனிமே இந்த மாதிரி பேசாதே."

"ஏன்?"

"வேதத்தை இழுக்காதே. வேதம் எங்கம்மா மாதிரி. அதுதான் எனக்கு எச்வரன். எனக்கு அம்மா. எங்கம்மா மாதிரி அது புடம்போட்ட தங்கம். மாற்றுக் குறையாத தங்கம். பரகவை எனக்குத் தெரியும். அவன் செத்துப் போயிட்டான்னு நினைக்காதே. நீ பேசறதையெல்லாம் கேட்டுண்டு தானிருப்பான். அவன் பிராணன் புழுவாத் துடிக்கும். நீ கூட அவனை நினைக்கலே; நினைக்காதது மாத்திர மில்லை, அவன் நினைவையே இவ்வளவு தூசியாய் மதிக்கறே. நினைக்கக் கூடத் தகுதியான சேதியா எண்ணலேன்னு அவன் துடிச்சிண்டிருப்பான். அவனை இப்படித் தூர எறிஞ்சுட்டு, இப்படிப் பேத்தறதை என்னால கேட்க முடியலே. அதுக்கு வேதம் ஆணைன்னு சொன்னே பாரு. அதைக் கேட்டபோது, எங்கம்மாவை ஒங்கி அடிச்சாப்பல இருந்தது. அவ முகத்திலே புழுதியை வாரி இறைச்சாப்பல வெடவெடத்துப் போச்சு எனக்கு. இதோ பாரு. நான் காலமே ஊருக்குப் போயிடுவேன். ஆனா, அத்தைக்காகத்தான் காத்துண்டிருக்கேன். இப்ப நான் இங்கே இருக்கிறது, இன்னும் கொஞ்சம் இருக்கப் போறது எல்லாம் அத்தைக்காகத்தான்... உன்னைப் பார்த்தா, நினைச்சா, எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கு, அழுகையா வாது. ஆனா... ஆனா... நீ என் மேலே கோவிச்சுக்காதே. எங்கம்மாவைப் போய் நான் பார்க்கறபோது, என் உடம்பிலேயும் மனசிலேயும் கல்மிஷியில்லாமல், களங்கமில்லாமல் நான் போகணும். வேதம் வாசிக்கப் போய் தலையிலே மண்ணை வாரிப்போட்டுண்டு வத்திருக்கான்னு அவ நினைக்கப்ப்படாது. காவேரியிலே குளிக்கிட்டுத் திரும்பி வாறபோது ஒரு பாணைக்கள்ளை வாங்கிக் குடிச்சுப்பட்டு, சகதியிலே தள்ளாடி விழுந்து புரண்ட மூஞ்சியோட எங்கம்மா கிட்டப் போய் திக்க முடியாது. அப்படியே இருந்து என்னை ஊருக்குப் பத்திரமா அனுப்பு." என்று முன்னே சற்று நகர்ந்து தின்றான் அப்பு. தொடர்ந்து மீண்டும் தோளில் கை விழுமோ என்று திரும்பினான்.

இத்து அரிக்கேன் வெளிச்சம் முழுவதும் மேனிமீது விழ கவரைப் பார்த்து தின்றான். அவள் கவரைப் பார்க்கவில்லை. எதையும் பாப்பதாகத் தெரியவில்லை. மூக்கு பளபளத்தது. கண் ஈப்பை தொய்த்தாற் போலிருந்தது. செத்துப்போனதை யாரோ திற்க வைத்தது போலிருந்தது. அவள் திற்கிற நிலை. முகத்தில் கூட அந்த மாதிரி ரத்தம் கண்டிணாற் போன்ற ஒரு களை. நீர் ஓட்டம், செயல் எல்லாம் வற்றிவிட்டாற்போன்ற ஒரு நடுக்கம், ஒரு சாம்பல் நிலை.

எத்தனையோ திமிஷங்களைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டே அந்தச் சவக்களை தின்றது. பிறகு, தலையை அவிழ்த்து முடித்து கொண்டது. களைததிலும், உதட்டிலும் சொறித்து கொண்டது. குளியத்தைப் பார்க்கும் பாவை மட்டும் மாறாமல், உருவம் நகர்ந்து, இடை நிலையைத் தாண்டி, அடுத்த வீட்டுக் கூடத்தில் காலடி வைத்தது. அரிக்கேன் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டது. அதைத் தூணோரமாக வைத்துவிட்டு, இன்னொரு தூணோரமாக உட்கார்ந்து, முழங்கால்களுக்கிடையில் முகத்தை வைத்துக் கொண்டது.

அப்புகதவுவரை பார்த்துவிட்டு, விறுவிறுவென்று நிலையைக் கடந்து அதன் அருகே போனான். அடியோசை கேட்டு, முழங்காலில் நுழைந்த முகம் திமிர்ந்தது. திமிர்ந்ததா என்றுகூடப் பார்க்கவில்லை அவன். தெடுஞ்சாண் கிடையாக முள்ளால் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தான். திரும்பிப் பாடசாலைக்குள்ளே வந்து, துண்டை விரித்துப்படுத்தான்.

அடங்கிய கேவலும், விகம்பலும், மூக்கு உறிஞ்சுவதும் கேட்டன.

என்ன அர்த்தம் என்று தெரியாமலே, 'கிக்கிக்க' என்று இருளில் கவுளி அடித்தது.

அம்மாவின் முகத்தை இருளில் கண்டு கொண்டே கண்ணை மூடிக் கொண்டான் அவன்.

ஊருக்குப் போக மூட்டை கட்டிக் கொண்டிருந்தான் அப்பு. பதினாறு வருஷங்களுக்கு முன்னால், ஒரு பையனோடு தான் வந்தான் அவன். அது பழைய கள்ளிப்பெட்டி ஆயிற்று; பிறகு, பழைய ட்ரங்குப் பெட்டியாக ஆயிற்று. மைகுருக்கு இரண்டாம் முறை போய்ப் பரிசை கொடுத்து விட்டுச் சால்வை, சன்மானம் எல்லாம் பெற்று வந்த பொழுது, அதற்கு ஒரு புதுத் தோழனாக தீல ட்ரங்குப் பெட்டி ஒன்று சேர்த்து கொண்டது. இரண்டிலும் வேட்டிகள், சால்வைகள், புத்தகங்கள், கடுக்காய் மசியில் எழுதிய காது மடித்த தோட்டுப் புத்தகங்கள், பாஷ்யங்கள், கிருஹ்ய சூத்திரங்கள், உபநிஷத்துகள், உரைகள், தோத்திரங்கள், தீர்த்த யாத்திரை செய்பவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட நலித்தி - நயிழ் சம்பாஷணைப் புத்தகம் ஒன்று - இது எப்படி வந்தது? ஒகோ! ஆனாம், பவானியம்மாள் காசிக்குப் போய்விட்டு வரும்பொழுது நாலைந்து பிரதி வாங்கி

வந்திருந்தான். இரண்டு மூன்றைத் தாளம் செய்து விட்டான்... வேட்டிகள்... சன்மானம் வந்த சாலைகள்... எதற்காக நமக்கு ஆறு சாலைகள்? பச்சையில் இரண்டு, சிவப்பில் நான்கு... ஒவ்வொன்றும் மாதக்கணக்கில் உட்கார்த்து வேலை செய்தது போலிருக்கிறது. அந்தனை ஐரிகை, ஒரு பச்சையைத்தான் அவன் மார்கழி, தையில் எடுத்துப் போர்த்திக் கொள்வான். பனி புகையும் அதி வேளைகளில் உடம்பில் சுற்றிக் கொண்டு காவிரிக்கு முன் உட்கார்த்து ஐயம் செய்வான். மற்றவை மடித்தபடியே இருக்கின்றன.

"என்னடா, அப்பு! பிரயாணத்துக்குத் தயார்பண்ணியாறதா?" என்று பவானியம்மாள் குரல் கேட்டு எழுந்து நின்றாள்.

"ஆமாம் அத்தை."

"உட்கார்த்துக்கோ... பரவாயில்லே... உட்கார்த்துக்கோ..." என்று சொல்லிவிட்டுத் தூணில் சாய்ந்து உட்கார்த்து கொண்டாள் பவானியம்மாள்.

"நீ பாட்டுக்கு காரியத்தைப் பாரு..." என்றாள்.

அப்புவுக்கு தெஞ்சில் ஏதோ புரண்டது. பவானியம்மாள் முகத்தை, மடிக்கிற சாலையிலே பார்த்தாள். உடலைச் சுற்றிப் பகம்பொன் நிறத்தில் ஒரு நார்ப்பட்டுப் புடவை, தடுத்தா உயரம். அகல முகம். சற்றுச் சதுரவாகான அந்த முகத்தில் எப்பொழுதும் ஒரு அமைதி. எந்தச் செய்தியைக் கேட்டாலும் விருக் விருக்கென்று தோற்றம் மாறி விடாத முகம். ஆனால், அதில் துயரத்தை திரத்தரமாகச் செதுக்கி விட்டது போல, உதட்டுக் கடைகளில் லேசாக ஒரு கோடு. அதனால்தான் எப்பொழுதாவது அவள் புன்னகை செய்யும் பொழுது, ஒரு தனி அழகையும் களையையும் ஏத்தி நிற்கும் அது- அழுத குழந்தையின் புன்சிரிப்பைப் போல, ஆளப் பிறந்த அந்த முகத்தின் முன், முன்பின் தெரியாதவர்களுக்குக்கூடக் குரல் தாழ்ந்துவிடும். ஆனால், பாடசாலைப் பையன்களை மென்மையினாலும் தாய்மையினாலும் கட்டிப் போட்டிருந்தது அந்த முகம். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் இவள் கொடுத்த அறிவை - பரம வேத அறிவைப் பெற்று, இந்த முகத்தை நினைவில் வைத்துப் பூனை செய்து கொண்டிருக்கின்றன - பதினாறு வருஷம் இவள்கையில் வளர்ந்து, லேசில் கிட்டாத - ரிஷிகள் கண்ட தத்துவங் களையெல்லாம் பெற்று.....

அப்புவுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. இந்த இடத்தை விட்டு

உதறிக் கொண்டு போவது தவறு போல ஒரு குறுகுறுப்பு உள்ளே உறுத்திற்று. ஏதோ சத்திரத்தில் தங்கிவிட்டுப் போகிறவன் போலக் கிளம்பிப் போவதை நினைக்கும்போது உடல் சற்றுக் குளிரிற்று.

இவள் செய்ததற்கு என்ன பிரதி செய்யப் போகின்றோம் என்று ஒரு கணம் நினைத்தவன், பெரிய பர்வதத்தின் அடியில் திற்பவன்போலச் சிறுமைப்பட்டுக் கூசினான். முடியாது, முடியாது என்று தனக்குள்ளே தலையசைத்தான். எல்லாவற்றையும் அவன் காலடியில் போட்டு விட்டு நிற்க வேண்டும் போலிருந்தது. முந்தானாள் இரவு நடத்ததை - தப்பித்துக் கொண்டதை - நினைத்தான். அந்தக் கணம் இந்து மீது இரக்கப்பட்டு, ஏதாவது நடத்திருந்தால் - முதுகுத் தண்டு லேசாக உதறல் எடுத்தது அவனுக்கு. அப்பாடா? யார் அப்பொழுது காப்பாற்றினார்கள்? வாழைக் குருத்தைப் போல ஜில்லென்று அவள் முழங்கை சதை உதட்டில் பட்டபோது, உடலைத் தடுக்கிப் பயமுறுத்திக் கொண்டு வந்த மயக்கத்தை, மெய்ம்மறதியை, அப்படியே விட்டுச் சட்டென்று எழுந்து கொள்ளாமல் இருத்திருந்தால்! அப்படி யார் காப்பாற்றினார்கள்? அத்தையேதான்! அவள் கொடுத்த வேதம்தான். அவள் திரமல்யமாக, மாசில்லாத வாஞ்சையோடு இட்ட சோறுதான் - இல்லை, அவனுடைய காரணமில்லாத அன்புதான்.

உடலில் ஒரு சிலிர்ப்பு ஊர்கிறது. உட்கார முடியாமல் அப்பு ஒரு சிவப்புச் சாலையை எடுத்துக்கொண்டு எழுந்தான்.

"அத்தே! அத்தே!" என்றாள்.

"என்ன?"

"இதை அத்தைக்குக் கொடுக்கணும் போலிருக்கு. அத்தை வாங்கிண்டு எனக்கு ஆரீவாதம் பண்ணணும்..." என்று பவானியம்மாள் பாதத்தின் மீது அதை வைத்து தெடுஞ்சான் கிடையாக விழுந்து, சிறிது நேரம் அப்படியே கிடத்தான். கோணியிழுக்கும் தன் முகத்தைப் பார்த்து விடப் போகிறானே என்று பயத்து வலக் கன்னத்தைத் தளர மீது வைத்தவன், சிறிது நேரம் எடுக்கவேயில்லை.

"உனக்கென்னடா குறைச்சல், அப்பு! பரம ஞானியா, தீர்க்காயுடா இருக்கணும்.... என்னதற்கு இதெல்லாம்! நீ கொஞ்சமா உழைக்கலியேடா - கொல்லையிலே இருக்கிற தென்னத் தோப்பு உன் கை வசக் கிடந்ததுதானே? நீ வந்துப்பறம்

தானே புழக்கடை முழுக்கப் பூத்துக் குலுங்கறது."

அப்பு எழுந்து தின்றான்.

"எத்தனையோ பேர் இருந்துட்டுப் போயிருக்கா இங்கே. உன் மாதிரி புத்தியும், குணமுமா யாரும் இருந்ததில்லே! சுந்தரம் உன்னை விட்டுட்டு எப்படி இருக்கப் போறாரோ, தெரியலே. அவர் வேலையை முக்கால்வாசி தீ பாத்துண்டிருந்தே, நாலு வருஷமா! இனிமே எப்படிச் சமாளிக்கப் போறாரோ! கலியாணத்திலே இதைத்தான் சொல்லிண்டிருந்தார். ஏதோ, மனோ பலத்தில் இதைத்தான் சொல்லிண்டிருந்தார். உடம்பிலே திராணியில்லே, தின்ன ஒடிண்டிருக்கு அவருக்கு. முப்பது வருஷம் வரைக்கும் தெடுக்குவருன்னு இருக்கு. முப்பது வருஷம் முன்னாலே பாடசாலையை அவரோட அப்பா வந்து ஆரயிச்ச வச்சார். ஒரு வருஷம் பிள்ளையைத் தயார்ப் பண்ணிட்டுப் போய் சேர்ந்தார். இருபத்தொன்பது வருஷமாச்சு. அவருக்கு முடியாமல் சேர்ந்தார். இருபத்தொன்பது வருஷமாச்சு. அவருக்கு முடியாமல் போயிடுத்துன்னா, பாடசாலை என்ன ஆகப்போகிறதோ? பகவான் நடத்தி வைப்பான். கோபுரத்தை பொம்மை தாங்கற மாதிரி நான் நடத்தி வைப்பான். என்னமோ? இருந்தாலும், அந்த மாதிரி கவலைப் படறேனோ என்னமோ? இருந்தாலும், அந்த மாதிரி மறுஷன் கிடைக்கணுமே, என்னமோப்பா ஒரு சபலம் எனக்கு. ஊருக்குப் போ, எப்பவாவது தோணும்போது கூப்பிட்டா நீ வந்து கொஞ்சம் பாடசாலையைப் பார்த்துக்கணும். பார்த்துண்டாத் தேவலைன்னு தோன்றது எனக்கு."

"சரி, அதே, எங்கேயிருந்தாலும் ஒரு வரி எழுதிப்போட்டா ஓடி வரேன்."

"ரொம்ப சத்தோஷம், அப்பு. இந்த வார்த்தை சொன்னதே பாலை வாக்கிராப்பல இருக்கு.. இத்தனை வருஷம் யாரும் தங்கினதில்லே அப்பு. அதனாலே, தீ ஒரு நாளைக்குப் புறப்பட்டுப் போகப் போறவன்தான்னு நினைக்காமியே இருந்துட்டேன் போலிருக்கு. அதான் என்னென்னமோ புலம்பறேன்". "இந்து! இந்து!" என்று கூப்பிட்டாள் பவானியம்மாள்.

"இதைப் பத்திரமா எடுத்து வை, இந்து. அப்பு பிரசண்டு எனக்கு. இது."

"உனக்கும் ஒண்ணு எடுத்து வச்சிருக்கேன், இந்து!" என்று இன்னொரு சால்வையை எடுத்து, "இது இந்துவுக்கு!" என்று பவானியம்மாள் இந்துவிடம் கொடுக்க தீட்டின சால்வை மீதே வைத்தான், அப்பு.

"என்னடா அப்பு, இது! தீ அப்புறம் என்னத்தைத் தான்

எடுத்துண்டு போகப் போறே? இத பாரு, இது வாண்டாம். போசம் எடுத்து வச்சுக்கோ, சொல்றேன். இதை."

"இருக்கட்டும்."

"போசவையைக் கொடுத்தா குளிர் விட்டும்து நினைச்சுண்டிருக்கான் போலிருக்கு, அப்பு."

அதைக் கேட்டுப் பவானியம்மாள் யோசிப்பதற்குள்,

"தீ அவளையே இங்கே இருத்தி விடலாம்னு தெனச்சே. அவளானா, போசவையைக் கொடுத்துட்டுக் கிளம்பிட்டாள் - கரப்பு தோலை உரிச்ச முழுசாப் போட்டுட்டுப் போகுமே, அந்த மாதிரி."

"ஆமான்டி, இந்து. அது கிடக்கறதைப் பார்த்தா, முழுக் கரப்பு மாதிரிதான் இருக்கும். உசிரும் உடம்பும் மட்டும் இருக்காது. சரியாத்தானடி சொன்னே... அதைத் தான் சொன்னேன். 'எப்ப வேணுமானாலும் கடுதாசு போடுங்கோ, வரேன்'னு சொல்றான்."

"தீ கடுதாசு போடறபோது, அவன் எங்கே இருக்கானோ" எப்படி இருக்கானோ!"

"அது சரி. அவன் சொன்கியத்தைத் தெரியாம, நாமதான் கடுதாசு போட்டுட முடியுமா, வான்னு"

பிரயாணம் போய் வந்ததும் கலியாண இரைச்சலில் அடி பட்டதும், பவானியம்மாளைச் சேர அடித்து விட்டன. எனவே, விடியற்காலையில் எழுந்ததும், வழக்கம்போல ஸ்நானம் செய்யவில்லை அவள். வெந்தீரில் குளிப்பதற்காகப் புழக்கடைப் பக்கம் சென்றாள். அவள் குளிக்கும் அறைக்குள் சென்றதும், அடிமேல் அடி வைத்து இடைக்கட்டு திலை வழியாக உள்ளே வந்தாள், இந்து.

"சால்வையைக் கொடுத்து என் குளினா மாத்தன்னு பார்த்தியாக்கும்."

"ஒண்ணுமே நினைக்கலே நான். தீ எனக்கு தங்கை. கொடுக்கிறேன்."

"இன்னொரு தடவை இந்த மாதிரிச் சொல்லாதே. சொல்லாதேன்னா சொல்லப்படாது. என் மனசுப்படி விட்டு, எங்கப்பாவும் உசிரோட இருந்தாணா, உன்னை இப்ப வழிமறிச்சு, தீ காசிருப்போக வாண்டாம்னு என்னைக் கொண்டு திறுத்தியிருப்பார். நான் என்னமோ மதம் பிடிச்சி அன்னிக்குப் பேத்தினைன்னு

தினைக்காதே... ஒரு சேப்புக் கம்பளியைப் போட்டு ஏமாத்திவிட்டுப் போயிடலாமனு நினைக்கிறே, பாரு கெட்டிக்காரன் புணருக்குள்ளா எட்டு நான்! இது எட்டு வருஷமா கிடக்கிற திணும். நீ கொடுக்காவிட்டாலும் நான் ஒரு ஷணாம் அதைப் பார்க்கத்தான் போறேன்," என்று வேகமாக வந்தாள் அவள். அவளை இறுக அணைத்தாள். மாப்பகம் புதையத் தழுவினாள். வந்த வேகத்தில், எதிர்பாராமல் சிக்கின திகைப்பில், அப்பு ஒரு கணம் மூச்சுத் திணறி விட்டாள். பின்னால் சற்றுத் தள்ளாடினாள், மறுகணம் சமாளித்துக் கொண்டாள். "சீ, என்ன இது அகரத்தனம்! அம்மாவைக் கட்டிக்கறாப்பல... எனக்கு என்னமோ பன்றது," என்று வேகமாகத் தள்ளினாள். இத்து பின்னால் தள்ளாடினாள், கவரில் தலை முட்டிக் கொள்ளும் போலிருந்தது. "செத்துத் தொலைக்காதே!" என்று நகர்ந்தாள்.

"அம்மாவாம் அம்மா! உங்கம்மா ரொம்ப ஒழுங்குன்னு நினைச்சுக்காதே. நானாவது உன்னையே நினைச்சுண்டு சாகறேன். உங்கம்மா யாரையோ நினைச்சுண்டு சாகாம இருக்கா பாரு. நான் உங்கம்மா இல்லை. நான் உன்னைத்தவிர யாரையும் நினைச்சதில்லேடா, பாவி. அம்மா அம்மானு என்னை அவளோட சேர்க்காதே. எனக்கு ஏமாத்தத் தெரியாது!"

"என்ன சொன்னே?"

"சொன்னதைத்தான். உங்கப்பா அவ நல்லவன்னு ஏமாத்திருக்கார். நீ, நான் பொல்லாதவன்னு ஏமாத்து கிடக்கே."

அப்புவுக்குச் சீற்றமாக வந்தது. காரணம் தெரியவில்லை. அம்மாவை என்னமோ சொல்லுகிறாள் என்று ஒரு ஆவேசம், அது என்ன, ஏன் - என்றெல்லாம் அவனால் யோசிக்க முடியவில்லை. படி என்று திசையைப் பிளக்கும் இடி கேட்கும் கணத்தில் கையைத் தூக்கிக் காத்துக்கொள்ள முயல்வது போல் அத்தச் சீற்றம் குப்பென்று எழுந்தது.

"என்ன! என்ன?" என்று அவன் கேட்பதற்குள் இத்து அங்கே இல்லை. இடைக்கட்டு வழியாகப் பூனையைப் போல் ஓடி மறைத்து விட்டாள்.

இடுப்பில் கையை வைத்துக்கொண்டு, அப்பு விழிகள் வெறித்து, ரத்தம் தெறிக்கேற, சிறு மூச்சில் மாப்பு விம்மி இரைக்க தின்றான். அம்மாவின் அழகிய முகத்தை - அவனைக்கண்டு அவனுக்கே மலரும் பூரிப்பை தினைத்தான். அவனையா

சொன்னாள்! ஓடிப் போய் அத்த இத்துவின் தலையை இரு கைகளாலும் பற்றி, அவள் மனதையைச் சுவரீது மோதி, கழுத்தை தெறித்து, கையை ஓடித்து.....

"பயத்த மாவு வேணுமா, அத்தே!" என்று அத்தையை இடைக்கட்டுக் கிணற்றண்டை தின்று, இத்து விசாரிக்கும் குரல் கேட்கிறது.

பவானியம்மானிடம் சொல்லலாமா.... சை... போகிற நேரத்தில்.... சை.....என்ன இது?..... நாகு எப்படித் துணியும்?"

"படா, படா" என்று சத்தம் போட்டு மீதி வேட்டிகளை உதறி மடித்துப் பெட்டிக்குள் எறிந்தாள். "ஏண்டா! உனக்கு அவளும் சோறு போட்டு, கஞ்சி கொடுத்து, நீ காய்ச்சலாகக் கிடத்த பொழுது தடவிக் கொடுத்தெல்லாம் செய்திருக்கிறாளே... அவளை இப்படிப் பங்கம் பண்ணுவாளே? அத்தனை செய்ததை தினைத்து..."

உள்ளுக்குள் கேட்ட இத்தக்குரலைக் கேட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டாள். "அம்மா! அம்மா!" என்று எப்போதும் வருகிற முகத்தை தினைத்து, அத்தக் குரலை அழுத்தி மிதித்தாள். அம்மாவின் கண்ணை யாரோ பிடுங்கினார் போலிருந்தது - அகத்தில் கண்ட அத்த முகத்தைப் பார்த்த பொழுது.

கை ஓடவில்லை. வெறித்துப் பெட்டியைப் பார்த்தாள் மூடியிருக்கில் நுழைத்து மறைத்த பாச்சையை விட்டுவதற்காக வேட்டி, புத்தகம் எல்லாவற்றையும் கீழே எடுத்துப் போட்டாள். காலிப் பெட்டியைக் குப்புறக் கவிழ்த்துத் தட்டினாள். மறுபடியும் அடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஸ்தானத்தை முடித்துக் கொண்டு, ஜபம் செய்து விட்டு வந்து, பவானியம்மாத்தான் அவனுக்குச் சாதம் போட்டாள். இத்து, கிணற்றங்கரையில் அதனையின் புடவையைக் கல் மீது அடித்துத் துவைக்கும் - ஓசை கேட்டது. சாப்பிட்டு எழுந்து கையலம்பப் போனவனுக்கு முன்னால் 'டங்' கென்று ஒரு செம்பு ஜலம் கோபத்துடன் வந்து உட்கார்ந்தது. இத்துவின் கண் கலங்கியிருந்தது. இன்று பார்த்த இத்துவை அவள் ஒரு நாள் கூடப் பார்த்ததில்லை. பளபளக்கும் இமை மயிர் அழுது அடைத்த கண்ணம். கண்ணில் நிமிர்ந்த அலட்சியம், வரம்பு மீறிப் பேசிச் சூடு இழக்கிற தாக்கு. செம்பு மீது காட்டுகிற கோபம். இது புது இத்து. அவன் பார்த்ததேயிராத இத்து. இத்து கண்கொள்ளாத அழகு. மனம் கொள்ளாத பிரியம் அது. பேச்சிலும் காரியத்திலும் சரி. அவன்

பிரியத்தைக் காண்பிப்பதே தனி. அந்தனை பிரியமாக யாராலும் இருக்க முடியாது. அவள் கோபித்துக் கொள்வது - கருதியைச் சட்டென்று மாற்றி உயர்த்தி வேதம் சொல்வது போலிருக்கும். முதலில் என்னவோ போலிருக்கும் திகைப்பாக; பிறகு இனிமையாக பணியச் செய்வதாக இருக்கும்.

அதே இத்துதான் திற்கிறாள் இங்கே! பார்வையில் என்ன அலட்சியம்! என்ன அவமரியாதை! 'சரி, கையலம்பி விட்டுச் சட்டென்று போயேன்' என்று சொல்வது போல முகத்தை வைத்துக்கொண்டு, துணி துவைப்பதை திறந்தி, காத்து தின்றான், தர்மச் சோற்றைத் தின்றுவிட்ட கங்காணியைப்போல, ஒரு கணம் அப்பு அத்தப் பார்வையைக் கண்டு கூனிக் குறுகினான். ஆத்திரம் வந்தது அவனுக்கு.

'சோற்றுக்கில்லாத இத்தப் பராதையைத் தீண்ட வந்தியே. இப்ப ஒரு தாழிகூட ஆகலியே!' என்று உள்ளுக்குள் திமிர்ந்து கொண்டான். மறுகணம் இத்த திமிரல் மிக அற்பமான பாமர வஞ்சமாகப்பட்டது. 'இத்தகைய நினைவு தோன்றும் பாமரன் தானில்லை' என்று அவனிடம், தனக்கே உறுதிப் படுத்துவது போல, அவளைப் பார்க்காமலே 'வெயிலாயிருக்கே இத்து. எதுக்காக இப்ப துவைக்கணும்?' என்றான். பதில் வரவில்லை. படர் படர் என்று அத்தையின் புடவை, கல் மீது விழும் ஒசைதான் வந்தது.

இரண்டேகாளுக்கு வண்டி. அரைமணி முன்னாலேயே வாசலில் வண்டி வந்து தின்றது. தாத்தோணி பத்தல்காலில் சாட்டையோடு வந்து தின்றான்.

"என்ன கவுண்டரே! யாருக்கு வண்டி?"

"ஸ்டேஷனுக்குப் போகணும்னு அம்மா பூட்டியாரச் சொல்லிச்சே."

அப்பு மீண்டும் கூசியவாறு பவானியம்மாவிடம் விரைந்தான்.

"என்ன அத்தே! தாத்தோணி வண்டி கொண்டு வந்திருக்கானே. என்னத்துக்கு இதெல்லாம்?" என்று வார்த்தை வராமல் தவித்தான்.

"உனக்கில்லேடா அப்பு. எனக்கு. நான் ஸ்டேஷனுக்கு வாப்போறேன். எனக்கு என்னமோ காத்நாடப் போகணும் போலிருக்கு."

அப்பு பதில் பேசவில்லை.

"என்னைக் கொண்டுவிட வா வருகிறாள்? பவானியம்மாளை?"
... வெட்கி தின்றான்.

பவானியம்மாள் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டு, அப்புவையும் ஏறிக் கொள்ளுமாறு பிடிவாதம் பிடித்தாள். உடம்பு, உள்ள மெல்லாம் குன்ற. அப்பு ஏறிக் கொண்டான். வண்டி புறப்பட்டது.

தெரு திரும்பியதும், "சாமி எப்ப மறுபடியும் வருமோ?" என்று தாத்தோணிக் கவுண்டர் கேட்டார்.

"சாமி எத்தனை நாள்தான் படிப்பார்? படிக்கண்டே இருந்தா, எப்ப சம்பாதிக்கிறது. குடும்பம் பண்ணது?" என்றான் பவானியம்மாள்.

"ஆமாம்மா! சாமி கண்ணாலம் கட்டிக்கறப்ப காயிதம் போடுவாங்களா! கிளவனும் நாலு ஊரு பர்க்கலாமுங்களை."

"கேட்டுக்கோடா, அப்பு! கலியாணம் திச்சயமானா தாத்தோணிக்குக் கடுதாசி போட மறந்துடாதே."

'சாமிக்கு மறக்காது. விரைசாக் கண்ணாலம் கட்டிக்கணும் சாமி. நான் வரணும்னா, எனக்கு இப்பல்லாம் மயக்கம் வருது. மூச்சு வாங்குது."

"இதையும் கேட்டுக்கோடா, அப்பு."

"சாமி நேற்றுக் கொடுத்துச்சே. அதுதான் இப்ப உடுத்தி யிருக்கேன். கண்ணாலத்துக்கு சேலம் சேப்புக் களையா எடுக்கணும்."

"சேப்புக் களையென்ன கவுண்டனுக்கில்லையா? - சரிகைச் சே போட்டு..."

தாத்தோணி சிரித்தார். "அம்மாதான் பேசறீங்க! சாமி வாயே தொறக்கலியே"

"உனக்கு இப்ப கலியாணம் பண்ணணும்னா வெக்கப்பட மாட்டியா நீ. ஏன் கவுண்டர்?"

"அது சரி..." என்றார் கவுண்டர்.

வண்டி சாலையில் ஏறியதும், மறுபடியும் பேசினார் கவுண்டர். "சாமி வெள்ளை எழுந்திரிச்ச, முனுகி, பூசையெல்லாம் பண்ணி. கொல்லைக் காட்டுக்கு வந்திடும் மம்முட்டியும் கையுமா..."

தென்னத் தோப்பு, கறி காய்க் கொல்லையெல்லாம் நான் பாக்கிறேன் சாமி..."

"வேற யார் பார்த்துப்பாங்க? நீதான் பார்த்துக்கணும்." என்றான் அப்பு.

"உடம்பு முடிஞ்சா இன்னும் எத்தினையோ செய்வேன் சாமி."

"இப்ப உங்க அண்ணன் மலனைக் கூப்பிட்டுண்டு வந்து செய்யேன்."

"அவன் கெடக்கறான் - சோம்பேறி, களவாணிப் பய, எல்லாம் நான் பார்த்துக்குவேன். சாமி மம்முட்டி, களைக்கொட்டைப் பிடிச்சி செஞ்சதை நான் பார்த்திருக்கிறேனா, கம்மாவா? இத்தனை உசரத்துக்கு சாமி இங்கு வாப்ப எனக்கு அம்பது வயசு, சாமி; இப்ப என்ன ஆச்சு?"

"பதினாறாக் கூட்டிச் சொல்லேன்."

"அம்மாவுக்கில்ல சொல்றேன்" என்றார் தாதேனாசி.

"என்ன கவுண்டரே?"

"நான் அம்மாவா இருந்தேனுங்க, சின்னம்மாவைச் சாமிக்குக் கூட்டிப் போட்டிருப்பேன் இத்தோம்."

"என்ன கவுண்டரே உளரே?" என்றான் அப்பு.

"உளறலிங்க. அப்படித்தான் பண்ணுவேன்"

"சரி சரி, பேசாம இரு!" என்று கத்தரித்தான் அப்பு.

பவானியம்மாள் பேசாமல் எங்கோ பார்த்தாள். எப்போதோ வரும் புன்னகை, இப்போது வந்திருந்தது. கவுண்டர் சொன்னதைக் கேட்டு, அது யிரண்டு ஓடி விட்டது. மீண்டும் அந்த சோகக் களை, பாசி மாதிரிப் புன்னகை இருந்த இடத்தை அடைத்துக் கொண்டது.

பிறகு, யாரும் பேசவில்லை. ஸ்டேஷன் வந்துவிட்டது. பவானியம்மாள் பத்து ரூபாய் தோட்டை எடுத்து, டிக்கெட் வாங்கிக் கொள்ளச் சொன்னாள். அப்புவிடம் அப்பொழுதும் யாரும் பேசவில்லை.

"அப்பா, அம்மா எல்லாச்சிட்டவும் சொல்லு." என்று உபசாரமாக ஏதோ சொல்லிவிட்டுப் பேசாமல் தின்றான் பவானியம்மாள்.

வண்டி வந்தது. ஸ்டேஷனில் தின்றபடியே குனிந்து பவானியம்மாள் காலைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள் அப்பு. திமிராமல் வண்டியில் ஏறிவிட்டாள். வண்டி நகர்ந்தது.

கைகாட்டி தாண்டி விட்டது. சாலையில் இருந்த கடைகளைக் கடத்து சென்றது. சாலைக்கு அப்பால் தெரு தெரிந்தது. என்ன இது! யார் அது! வெள்ளை திரம், கறுப்புப் புடவை வெள்ளை ரவிக்கை, சாலைக்கும் ரயில் பாதைக்கும் இடையே - இத்துவா? இத்துதான்! இத்துவேதான்!

அப்பு இடதிலிருந்து எழுந்து தின்று, ஜன்னலுக்கு வெளியே நுலையையும் மாம்பையும் விட்டுக்கொண்டு, கையை ஆட்டினான். இத்துவைக் கடக்கும்போதே வண்டி வேகம் பெருகிவிட்டது. இத்து சிரித்தாள். கண்ணிமை பளபளவென்று கலங்கினது, இத்த தூரத்திலும் வேகத்திலும் தெரிகிறது. சிரிக்கிறாள்? பதறுகிறாள்? அழுகிறாள்?..... எல்லாமாகத்தான் தோன்றிற்று. இத்து குள்ளமாகிக் கொண்டே வந்தாள். வழி வளைந்தது. ஒரு கருப்பங்கொல்லை எல்லாவற்றையும் மறைத்து விட்டது.

எங்கே போகிறோம், எதற்காகப் போகிறோம் - என்று திசையம் ஒன்றும் இல்லாதது போல் ரயிலில் உட்கார்ந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தான் அப்பு. பள்ளிக்கூடத்துப் பையனைப்போல - குழந்தையைப்போல - ரயிலின் ஓட்டத்தையும், எதிரே வளையிட்டு வரும் வயல்களையும், கூட வரும் அடிவானத்து மரங்களையும், தத்திக்கம்பி வளையங்களையும், ஏறுகிறவர்களையும், இறங்கு கிறவர்களையும், வண்டியில் கத்திக் கத்திப் பேசுகிற கூட்டத்தையும், பார்த்துச் சுவைத்துக் கொண்டே போனான். நடுத்தடுவே ஏதோ கவலை அளிகும். அதோ வயலில் உழுது கொண்டிருக்கிறார்கள். உழுகிறது பெரிய ஆனந்தம். படிப்பு, நெட்டுரு என்று ஒரு கவலையும் கிடையாது. வேலையைச் செய்து விட்டு, கூலியையோ பலனையோ தின்று கொண்டிருக்கலாம். ஸ்டேஷனில் வண்டி திற்கிற சமயத்தில், சாலையைத்திருக்கிற பிரம்பு வளையத்தை டிரைவரிடம் நீட்டுகிறான் ஒருவன். ஒரு கவலையில்லா வேலை. ஏன் - இத்தனை நாட்களை, இத்தனை சிரமப் படுத்தாத வேலை. ஏன் - இத்தனை நாட்களை, இத்தனை மாதங்களை, இத்தனை வருடங்களை - நாம் என்னத்தையோ உருப்போட்டு விணாக அடித்தோம்?

எதிர்ச் சாரியில் வரிசை தள்ளி, அந்தண்டை வரிசையில் - யாரோ திருச்சியில் படிக்கிற கல்லூரிப் பையன்கள் - ஆசிரியர்களைப் பற்றி, பாடத்தைப் பற்றி என்னென்னவோ பேசிக் கொண்டு போகிறார்கள் - படிப்பு முடிந்ததும், குமாஸ்தாவாகவோ, அதிகாரியாகவோ, வாத்தியாராகவோ, எப்படியாவது பிழைக்கப் போகிறார்கள். நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்? தர்ப்பையும் சமீத்தும் தூக்கிக் கொண்டு கலயாணம், பிள்ளையார் சதுர்த்தி, சிரார்த்தம் என்று லௌகிகங்களுக்குப் புரோகிதம் பண்ணி வயிற்றைக் கழுவுப் போகிறோமா? அதற்குக்கூட ஒரு வருஷமாவது தனியாக மறுபடியும் மந்திரங்களை தெட்டுருப் போட்டுப் பயிற்சி பெற்றாக வேண்டும்! மற்றப் பிள்ளைகளை இங்கிலீஷ் படிப்பு படிக்கவைத்த அப்பாவுக்கு என்னை மட்டும் ஏன் இப்படிப் பாடசாலையில் வேதம் தெட்டுருப் போட அனுப்ப வேண்டும் என்று தோன்றிற்று?

அம்மாவோடும் அப்பாவோடும் இருக்கப் போகிறோம் என்ற ஆவலில் - தீனி தின்பப் போகும் அந்திச் சுவாரி மாடு போல - மனது சில சமயம் பறத்தது. ஆனால், பாடசாலையையும் பவானி யம்மானையும் தினைக்கும் போது மனத்தில் வெறிச்சோடிற்று. பவானியம்மானும் இந்துவும்தான் எனக்கு அம்மாவும், தங்கையும், வாத்தியார்தான் எனக்கு அப்பா, கேசவ பட்டன், வாக, ஜகதீசன், காமேசுவரன் இத்தச் சகபாடிகள்தான் எனக்கு அண்ணன் தம்பிகள், பாடசாலைதான் என் வீடு, பாடசாலைக் கொல்லையில் மண்வெட்டி பிடித்து, பிழைக்கிறதுதான் என் கடமை, எனக்குச் சொந்தம், சொத்து, உறவு எல்லாம் பாடசாலைதான்; பவானி யம்மாள்தான். இத்தனை நாளாகச் சாப்பிட்டது, உடுத்திக் கொண்டது - எல்லாம் அவள் கை கொடுத்தது. அவள்தான் அம்மா, எதற்காக இவற்றையெல்லாம் விட்டு விட்டு எங்கோ போய்க் கொண்டிருக்கிறோம் என்று பிரமித்தான். வரும் நாட்கள் அவன் நெஞ்சில் ஒட்டவில்லை. நேற்று, முந்தாநாள், அதற்கும் முத்தின ஆயிரம் நாட்கள் - இவை எல்லாம்தான் அவன் உள் மனதில் உருகி இழைத்து உரிக்க முடியாமல் கிடந்தன.

மனதைப் புரட்டிப் புரட்டிச் சோர்ந்து விட்டது. திருச்சி வந்ததும், பவானியம்மாள் பையில் வைத்திருந்த ரஸ்தானிச் சீப்பில் இரண்டு பழங்களை உரித்துத் தின்று, ப்ளாட்பாரத்தில் ஒரு உப்புமா, காப்பியை வாங்கிச் சாப்பிட்டு விட்டு, ப்ளாட்பாரத்துக்கு வெளியே பட்டணம் போகிற வண்டிகளோடு இணைப்பதற்காகக் கிடந்த பெட்டியில் ஏறிப் படுத்துக்கொண்டான். பிற்பகல் வெயிலின்

காங்கை பட்டு உடல் அயர்ந்து, கண் சோர்ந்து, இமை அழுத்திற்று. உறங்கி விட்டான்.

சத்தம் கேட்டுக் கண்ணை விழித்தபொழுது, கீழே தள்ளிவிடுவது போலிருந்தது. 'கிரீச்' என்று சத்தமிட்டது. ஒரு குலுக்கலோடு தின்று விட்டது. யார் யாரோ ஓடும் சத்தம் கேட்டது.

"என்ன ஸ்டேஷன் சார்?"

"சீரங்கம்" என்று கீழேயிருந்து பதில் வந்தது.

"சீரங்கமா!" என்று பரபரவென்று மேல் தட்டிலிருந்து கீழே இறங்கினான் அப்பு. ஜன்னலில் தின்று எட்டிப் பார்த்தான். "பூ! பூ!" என்று கத்தினான். பூக்காரி வந்ததும் எட்டணாவுக்குக் கதம்பமும், எட்டணாவுக்கு மல்லிகைச் சரமும் வாங்கிப் பையில் வைத்து, மறுபடியும் மேலே ஏறினான். அப்பாவுக்குப் பூஜைக்கு உதவும், அம்மாவுக்கும், தங்கைக்கும், மன்னிக்கும் தலையில் வைத்துக் கொள்ளவும் கொடுக்கலாம். சீரங்கம் மல்லிகைப் பூ என்றால் அம்மாவுக்குக் கொள்ளை ஆகா. இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை ஊருக்குப் போகும் போதெல்லாம் சீரங்கம் ஸ்டேஷனில் பூ வாங்குவது ஒரு வழக்கமாகி விட்டது.

தலைமாட்டிலிருந்த பையிலிருந்து சற்றைக்கொரு முறை - வாசனை, காற்றாகத் தவழ்கிறது. இரவு தேவியைப் போற்றும் வேத வரிகளை மனதிற்குள்ளே சொன்னான். 'கூடடையும் பறவை போல வீடு திரும்புகிறேன். ஆண் ஓதாய்கள், பெண் ஓதாய்கள் வந்து என்னை இம்சிக்காமல் என் வழியைக் காத்தருள்'.... தம்முடைய ஊரில் ஓதாய் ஏது? இத்து யார்? ஓதாயா, மனுஷியா? ரயிலில் போகும்போது எத்த ஓதாய் தம்மை மறிக்கப் போகிறது?

அத்த வரிகளை முழுவதும் அவனால் சொல்ல இயலவில்லை. நடுநடுவே மனம் எங்கோ ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது. ஏழெட்டுத் தடவை மீண்டும் மீண்டும் அடியிலிருந்து தொடங்கி, இறுதியைச் சொல்லிவிட முயன்றான். ஆனால், அவனுடைய உயரத்திற்குப் போதாமல் நெருக்கின அத்தப் பலகையையும் மீறி, அவன் நினைவு குவிந்து, கழலுக்குள் ஓடி இறங்குவது போலத் துயிலில் ஓடுகிறது.

தண்டபாணிக்கு தான்கு மணிக்கு மேல் படுக்கை கொள்ளாது. ஆனால், விழிப்புக் கொடுத்ததும் படுக்கையைச் சுருட்டிவிட மாட்டார். மல்லாத்தவாக்கில் நட்சத்திரங்களைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். வலியன் குருவிக்கட எழுந்திருக்காத நேரம் அது. கூப்பிடு தூரத்தில் கடல் கூப்பாடு போடுவதைச் சிறிது நேரம் கேட்டவாறே படுத்திருப்பார். கண் தன்கு தெளித்ததும் எழுந்து படுக்கையிலே உட்காருவார். கண்ணை மூடிக் கொள்வார். விஷ்ணு சகஸ்ரநாமத்தை ஆரம்பித்து முடிப்பார். வேதத்திலிருந்து ருத்ரமோ, சமம்மோ ஒரு ஆவர்த்தனம் சொல்லி முடிப்பார். 'சிவ சிவ சிவ' என்று சிவ நாமத்தை இரண்டாயிரம் தடவை சொல்லுவார். பிறகு, படுக்கையைச் சுருட்டி உள்ளே கொண்டு வைத்துவிட்டு மாயையை விட்டு இறங்குவார்.

"கதவைச் சாத்திக்கோ," என்று சொல்லிக்கொண்டே செருப்பை மாட்டி, கதவைப் பின்னால் சாத்திக்கொண்டே வாசலில் இறங்குவார். சத்தில் படுத்திருக்கிற எருமை, பக்கங்களையும், பால் கறக்கிறவர்கள் பாதையில் வைத்திருக்கிற துவரம் பொட்டு, உளுந்துப் பொட்டுக் கூடைகளையும் தாண்டிக் கொண்டு, பார்த்தசாரதி கோவில் கோபுரத்தை அண்ணாத்து ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு, மதில் கவரோடு நடப்பார். கோவிலை வலம் வந்தவாறு, இன்னொரு சத்து வழியாகக் கிழக்கே நடத்து கடற்கரைச் சாலையில் ஏறுவார். இஷ்டமிருந்தால் மணலை அரைத்துக் கொண்டே அலைவரை போய்ச்சற்று திற்பார். இல்லாவிட்டால், சாலையிலே வடக்கே நடத்து, இரும்புப் பாலம் வரையில் நடப்பார்; திரும்புவார். மீண்டும் தெற்கே நடத்து ஐஸ் ஹவுஸைக் கடத்து செல்வார். நடுநடுவே வானில் எரிகொள்ளி ஏதாவது பளிச்சென்று ஓடி அணைவதைப் பார்த்துச் சற்று திற்பார். அப்போது வலியன், தினைக்குருவிகள், நாகணவாய் எல்லாம் கூட்டமாகக் கூவி இரையைத் தொடங்கியிருக்கும் - தென்னத் தோப்புகளிலும், மணலோரமாக வளர்க்கப்பட்டுள்ள ஓசிறு மரங்களிலும். இந்த நட்சத்திரங்கள், பட்சியொலிகள்,

கடலோசைகள், எல்லாவற்றையுமே உள்ளுக்குள்ளே இருக்கும் பூனாழ் பீடத்தின் மீது மலர்களாகத் தூவி விடுவார் அவர். அவருக்கு அப்படித்தான் தோன்றும். பூனாழ் மண்டபத்தைச் சூழ்ந்த படுதா மாதிரியும், வாத்தியங்கள் மாதிரியும், ஆகாயமும் இவ்வொலிகளும் தோன்றும் அவருக்கு. அப்படியே நேராக நடத்து லாயிட்ஸ் ரோடுக்குள் நுழைந்து, திருவல்லிக்கேணி ஹைரோடு வழியாக அவர் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது கிழக்கு வெளுத்திருக்கும்; அல்லது நன்றாக வெளிச்சம் படர்ந்து, தயிர்க்காரர், இடியாப்பக்காரர், காய்கறி கை வண்டிகளின் நடமாட்டங்கள் ஆரம்பித்திருக்கும். குருவிகள் அடங்கி, காக்கைகளின் கரையல் தொடங்கியிருக்கும். உள்ளே நுழைந்ததும், பல் தேய்த்து, குளித்து, பூனாழையை தாலுத்து நிமிஷத்திற்குள் முடித்துக் கொண்டு, மாடி அறையில் போய் உட்கார்ந்து பத்திரிகை படிப்பார். ஆனால், முக்காலும் பத்திரிகை படிக்க நேரமில்லை. அவரிடம் ஜோஸ்வம் கேட்ட கயராவது வந்திருப்பார்கள். ஜாதகக் கட்டோடு - பெண்ணைப் பெற்றவர்களும், பிள்ளையைப் பெற்றவர்களும் வருவார்கள். ஊருக்குப் போக, கடை தொடங்க, முகூர்த்தம் வைக்க, ஆஸ்பத்திரியில் அறுவை சிகிச்சைக்குப் போக - இப்படி ஏதற்காவது நல்ல தாள், வேளை குறித்துக் கொண்டு போவதற்காக வருவார்கள்.

எட்டரை மணிக்கு இந்தக் கடைமையத் தலைத்துவிட்டுக் கீழே போய்ச் சாப்பிட்டு விட்டு, ஒரு சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போய், பஸ்ஸில் ஏறி, டவுனுக்குப் போவார். அங்கே ஒரு பெரிய அச்சக்கூடத்தில் அவருக்குப் பூப் ரீட் வேலை. இந்த வேலைக்கு அங்கே பத்துப் பேருக்கு மேலிருந்தார்கள். தண்டபாணியை அவர்களுக்கு மேற்பார்வை மாதிரிப் போட்டிருந்தான், முதலாளி ஒரு கண்ணாடி அறையில் ஆய்ஸ் நடத்துவான். மாணேஜருக்கும், முக்கியக்கணக்கருக்கும் இன்னும் இரண்டு மூன்று பேருக்கும் தனித்தனி அறை கொடுத்திருந்தான். தண்டபாணி அந்த இரண்டு மூன்று பேர்களில் ஒருவர். ஸம்ஸ்கிருதம், தனித்தி இரண்டையும் அவர் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று பெயர். ஆனால் தெலுங்கு, தமிழ், இங்கிலிஷ் எல்லாவற்றையும் அவருக்குப் பாக்கத் தெரியும். எதிரே ஒரு நாற்காலியில் ஒரு ஆள் உட்கார்ந்திருப்பான்; வாசிப்பான்; அவர் திருத்துவார். அவன் எழுந்து போன கையோடு இன்னொருவன் வருவான். வாசிப்பான்; அவர் திருத்துவார். நடுநடுவே கத்துவார். 'உம்ம தாக்கிலே தப்பைப்பைப் போட்டுப் பொக்கக், 'இந்த உச்சரிப்பெல்லாம் சரியாய்ப்பண்ணித் தொலையுமேன். சப் - ரிஜிஸ்தர் ஆபீசிலே எய்டுக்கிற வேலைவா

இது? உன்னை நம்பி ஆயிரக் கணக்கிலே முதலைப் போட்டிருக்கானே, தண்டமே!" என்று பொக்கருவார்.

"இந்த தொண்டிக் குதிரையை வச்சண்டு இன்னும் எத்தனை வருஷம் சவாரி பண்ணணுமோ, எச்வரா!" என்று சலித்துக் கொள்வார்.

"ஸாரி, குருஜி, கண் சரியாத் தெரியலே."

"ஓஹோ ஹோ, பொட்டைக் குதிரையா! தொண்டிக் குதிரைன்னு சொல்லப்பட்டேன், ஸாரி!" என்பார் தண்டபாணி.

"கண்ணாடி மாத்தனும் குருஜி, பணம் இல்லே"

"எத்தனை வேணும்?"

"அது இருபது ரூபா ஆகுமே."

டங் டங் என்று மேஜை மணியைத் தட்டுவார் தண்டபாணி, ஒரு ஆள் ஓடி வருவான். "பரங்குசம் கணக்கிலே எழுதச் சொல்லி, இருபது ரூபா வாங்கிண்டு வா முதலாளி கிட்டே"

ஐந்து நிமிஷத்திற்குள் ரூபாய் வந்துவிடும். "பத்து மாசத்திலே சம்பளத்தில் அட்டைஸ்ட்டாகும். எடுத்துக்கும் ரூபாயை. நாளைக்கு வேற லகானை மாட்டிண்டு வாரும். இன்னிக்கு மிச்ச வேலையை நான் பார்த்துக்கிறேன்."

"ஐயையோ, குருஜி, இதை முடிச்சுட்டுப் போறேன்!" என்று ஒரு கூழைக் கும்பிடு - தனதி இனிப்பு.

"ஐயோ சத்தம் போடாதே, இன்னிக்கு வெள்ளிக் கிழமை வேறே! நாளைக்கு வானா, எழுத்துண்டு போயிடணும்னேன்!"

"குருஜி..."

டங் டங் என்று மணி.... ஆள் எட்டிப் பார்க்கிறான்.

"ஆஞ்சனேயலுவை வரச் சொல்லு - ப்ருபை எடுத்துண்டு."

வேறு வழியில்லாமல், வரப்போகிற ஆஞ்சனேயலுவுக்கு நாற்காலியைக் காலி செய்து கொடுத்துவிட்டு, "தாங்ஸ், குருஜி!" என்று பரங்குசம் மனையில்லாமல் வெளியே நழுவுகிறார்.

"முதலாளி பார்க்கணுமாம். ஒரு அஞ்ச நிமிஷம் வந்து போகலாமான்னு கேட்டுவரச் சொன்னாங்க." என்பான் ஒரு

குமாஸ்தா வந்து. "ம்" என்பார் அவர். எதிர் நாற்காலி ஒழியும். சற்றுக் கழித்து முதலாளி வருவார். பேச வேண்டியதை பேசிவிட்டுப் போவார்.

மானல ஐத்தரை மணிக்கு மணி அடிக்கும். ஆட்கள் போனபிறகு தண்டபாணி வாசலில் வந்து திற்பார், முதலாளி வருவார். காரின் பின்கதவைத் திறந்து விடுவார். தண்டபாணி ஏறிக்கொண்டதும், முன்னால் உட்கார்த்து காரை ஓட்டுவார். பாரீஸை நோக்கித் திரும்பி, மன்றோ சிலை வழியாக, மவுண்ட் ரோடு வழியாக, நுங்கம்பாக்கம் சென்று, அங்கே ஒரு ஏக்கர் தோட்டமும் வீடுமாக மிகப் பெரிய மனிதர்கள் குடியிருக்கும் ஒரு சாலையில் ஐழைத்து, ஒரு பெரிய தோட்டத்திற்குள் புகுத்து. அங்கேயுள்ள மானிகைக்கு முன்னால் திற்கும். ஏற்கனவே ஏழெட்டுக் கார்கள் அங்கே வந்திருக்கும். தண்டபாணி இறங்குவார்; முதலாளி இறங்குவார். படி ஏறி வெளி வராந்தாவைக் கடத்து நடு ஹாலைக் கடத்து. வலப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய அறைக்குள் போவார்கள். அங்கே கீழே பெரிய ஜமக்காளம் விரித்திருக்கும். அதன் முன்னால் ஏழெட்டுப் பேர்கள் உட்கார்த்திருப்பார்கள். மேஜைக்குப்பின்னால் தண்டபாணி உட்கார்த்து கொள்வார். எதிரேயிருப்பவர்களுக்குப் புன்னகையோடு கும்பிடு போடுவார். அவர்கள் திருப்பிக் கும்பிடுவார்கள். முதலாளி உட்கார்த்து கொள்வார்.

"ஆரம்பிக்கலாமா?" என்பார் தண்டபாணி.

சபை தலையசைக்கும்.

கண்ணை மூடிக் கொள்வார் தண்டபாணி. தலைமெதுவாகக் கீழே குனித்து கொண்டே போகும். மாபெரும்பில் முகவாய் நுனி பட்டு அப்படியே திற்கும். பத்து விநாடி கழித்துத் தலை திரும்பி கண் திறக்கும். தட்சிணாமூர்த்தி செய்யுட்களை உரக்கச் சொல்ல ஆரம்பிப்பார் தண்டபாணி. மற்றவர்களும் சேர்த்து கொள்வார்கள்.

"நாயமாத்தா ப்ரவசனேன லப்யஹ

நமேதயா ந பஹுநா ச்ருதேன

யமேவைஷ வ்ருணுதே தேன லப்யஹ

தஸ்யைஷ ஆத்மா வ்ருணுதே தனும்ஸ்வாம்."

வேதங்களைப் படிச்சோ, புத்தியாலோ, சாஸ்திரங்களைப் பலவகையா விசேஷமாய்க் கேட்டறிஞ்சோ, ஆத்மாவை

அடைஞ்சுக் முடியாது. ஆத்மாதான் ஆத்மாவை வரிச்சு பிரார்த்திக்க அடையணும். அப்பத்தான் ஆத்மா தன்னுடைய உண்மையான சொரூபத்தை, தன் பரஸ்வரூபத்தைக் காபிச்சுக் கொடுக்கும், விசிஷ்டாத்வைதிகள் இன்னும் கொஞ்சம் அழகா அர்த்தம் சொல்லியிருக்கா இதுக்கு. பரமாத்மாவே நம்முள்ளே இருக்கிற ஆத்மாவை வரிச்சுப் பிரார்த்திக்கிறானாம். அப்படிப் பரமாத்மாவே ஆசையா நம்ம ஆத்மாவை வேண்டி விரும்பறதாயிருந்தால் ஒரு பிரியம் ஏற்பட்டுத்தானே - அந்த மாதிரி செய்யணும்! அப்படிப் பிரியம் உண்டானதுக்கு என்ன காரணம்? இந்த ஆத்மா பரமாத்மாமேலே பிரியம் உண்டாகி, தன் சொரூபத்தைக் காபிச்சுக் கொடுக்கிறதானது விசிஷ்டாத்வைதிகள் அர்த்தம் சொல்ற வழக்கம்..."

வேகமாக, எதிரே உட்கார்ந்திருக்கிறவர்களைப் பார்த்தும் பாராமல் சொல்லிக்கொண்டே போவார் தண்டபாணி. ஒவ்வொரு சொல்லாகப் பொருள் சொல்லிக் கொண்டே போவார். திடீர் என்று திறுத்துவார், லக்ஷமணய்யர்வாள்! 'ஸ்வாம்தனாம் வ்ருணுதே' என்றால் என்ன அர்த்தம்னு கொஞ்சம் திருப்பிச் சொல்ல முடியுமோ?" என்பார். லக்ஷமணய்யர் விழிப்பார். சிறிது நேரம் மௌனம்... "மறுபடியும் சொன்னாத்தான் புரியும் போலிருக்கு," என்பார் லக்ஷமணய்யர்.

"எதுக்காகச் சொல்றது? நீங்கள் ஹைகோர்ட் ஐட்ஜ் உத்யோகம் பண்பு இடத்திலே வக்கீல் சாக்ஷியை க்ராஸ் பண்ணறபோது, நீங்கள்னா எல்லாரையும்விட கவனமாகக் கேக்கணும்? மறுபடியும் 'க்ராஸ்' பண்ணுங்கோன்னு நீங்க கேக்க முடியுமோ? நீங்க சொல்றதைக் கேட்டு வக்கீல் மறுபடியும் க்ராஸ் பண்ணினா, சாக்ஷி முழிச்சிண்டு உஷாராயிடுவானேய்யா. எப்படி உண்மை வெளியிலே வரும்? இனிமேலாவது கவனமா கேளுங்கோ, அடுத்த மத்திரத்திலே வரப் போறது, பல விஷயங்களிலே புத்தியைப் போட்டுச் சிதற அடிக்கிறவன் ஆத்மாவை அடைய முடியாதுன்னு அடுத்த மத்திரம் சொல்லப் போறது. அதுக்காகத் தான் சொன்னேன். நீங்களே இப்படியிருந்தா, பதினாயிரக் கணக்கிலே ஊரெல்லாம் டெண்டர் கொடுத்துட்டு அலைபாயிறாரே எங்க முதலாளி, அவர் எப்படி இருப்பார்? சாந்தமா ஒரு மனை கேக்கணும் ஸ்வாமி. ஏதோ வயசான காலத்திலே பொழுது போகணும்னா மெரினா பீச்சிலே கூட்டம் போட்டுப் பேசறாளே அங்கே போய்க் கேட்கலாம். கிளப்பிலே சீட்டாடலாம். அங்கேகூடக் கவனமில்லாட்டா காக போயிடும். சரி, உங்களுக்காக மறுபடியும் சொல்றேன்

கேளுங்கோ." என்று மறுபடியும் பழையதை விளக்குவார் தண்டபாணி.

"திரிப்பார்கள், வாயைப் பிளந்து கேட்பார்கள். பிரயித்துப் போய்க் கேட்பார்கள். 'ஆகா' என்பார்கள். வெசவும் வாங்கிக் கொள்வார்கள். ஏனெனில் சில சமயம் அவர் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியாவிட்டால் வெசவு வாங்கிக் கொள்ளும் வாய்ப்பும் வருவதுண்டு. "இந்த ஞானகுண்டங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வந்தேனே. பேரே சொல்றதே. சீப் கமாண்டியல் சூப்பரண்டுன்னு. வியாபாரம் பேசிலேயே இருக்கு. உங்களுக்கு வேதாந்தம் எப்படிய்யா மண்டையில் ஏறும்?" என்று தண்டபாணி தன் மண்டையில் இரண்டுபோட்டுக் கொள்வார். சில சமயம் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்வதன் மண்டையில் தட்டிக் கொள்கிற சத்தம்கேட்கும். அதைப்பார்த்து வாய்விட்டுச் சிரித்தால், இன்னும் பெரிய வெசவாகக் கிளம்பும். அவ்வளவையும் தெரியாத புன்னகையுடன் சலித்துக் கொண்டிருப்பார்களே தவிர, "நான் ஐட்ஜ், நான் பிரின்ஸிபால், நான் இந்த பாங்க் சேர்மன், என்னமோ பள்ளிக்கூடத்துப் பையன் மாதிரி விட்டுக்கிறேன்," என்று அர்த்தம் தொனிக்கும் அளவுக்குப் பேசுவோ, பாக்கவோகூட மாட்டார்கள் அந்தச் சீடப் பிள்ளைகள். கடைசியில் பாடத்தை முடித்து, "ஓம் சாந்திஹ் சாந்திஹ்" என்று எழுந்து கொள்வார்கள். அதிகமாகக் கத்தின நாட்களில் எல்லோரும் கலையும் பொழுது, "பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறவன் சொல்லிக்கிறவன் இரண்டு பேரையும் பரமாத்மாதான் காப்பாத்தறான். இரண்டு பேருக்குள்ளேயும் மனஸ்தாபம், துவேஷம் இருக்கப்படாது என்று சமாதானம் செய்து எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்து, தானும் சிரித்துக் கொண்டே காரில் போய் ஏறுவார் தண்டபாணி. முதலாளி அவரைத் திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோவில் வாசலில் கொண்டுவிட்டுப் போவார். தண்டபாணி உள்ளே போய்த் தரிசனம் செய்து விட்டு வந்து சந்துகளில் நுழைத்து விட்டுக்குப்போகும் போது மணி எட்டரைக்கு மேலாகியிருக்கும், எல்லாச் சென்னை நகரத் தெரு வீடுகள் மாதிரி தான் அதுவும். படி ஏறியதும் கம்பி போட்டு மறைத்த நீளத் திண்ணை. வாசல் திணைக்கு இரண்டு பக்கமும் இரண்டு அறைகள், வலது அறையில் அவருடைய மூத்த பையன் கல்லூரியில் ஆசிரியர் வேலை பார்ப்பவன் - யாரோ இரண்டு, மூன்று பையன்களுக்கு ட்யூஷன் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பான். இடது அறையில் கடைசிப் பையனும் பெண்ணும் படித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கூடத்தில் மாட்டுப் பெண் - கல்லூரி ஆசிரியரின் மனைவி, ஊஞ்சலில் லேசாக

ஆடிக்கொண்டே, மைத்துனரும், நாத்தனாரும் எதிர் அறையில் படிப்பதைப் பார்த்தவாறு உட்கார்ந்திருப்பான்.

மாமனாரின் செருப்புச் சத்தத்தைக் கேட்டு அவன் ஊஞ்சலைவிட்டு எழுவதற்கும் தண்டபாணி உள்ளே வருவதற்கும் சரியாயிருக்கும். தண்டபாணிக்கு அவன் உருவத்தைப் பார்த்தவுடன், ஏதோ பளிச் சாரலிலிருந்து கதவைச் சாத்தி வெதவெதவென்று உள்ளே வந்துவிட்டது போல ஒரு அமைதி சட்டென்று மாப்பில் வந்து அமரும். மெலிந்த உடல், பச்சை நாரம்போடும் மஞ்சள் பழுப்பு மேனி, கூர்ந்த மூக்கு, கூர்ந்த மோவாய் முதுகில் வேசாக ஒரு வில், சதைப்பிடிப்பில்லாத ஒரு உடல், கண்ணில் ஒரு குழத்தைத்தனம். எதையும் ஆழமாகப் பார்க்காத, உள்ளதை உள்ளபடி பார்த்து, தோற்றமே உள் என்றும் நினைத்துக்கொண்டு விடும் அது. ஊஞ்சலை விட்டு எழுந்தவன் அவர் கால் அலம்புவதற்காக முற்றத்துத் தொட்டியிலிருந்து ஒரு சொம்பில் நீர் மொண்டு வைக்கும் வரையில் அவர் பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பார், காலை அலம்பிக் கொண்டே "அம்மா கோயிலுக்குப் போயிருக்காளாக்கும்?" என்பார்.

"ரண்டாம் காலபூனை பார்க்கப் போறேன்னு சொன்னார்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே "அடுக்களையண்டை போய் விழுதியும் பாத்திரமும் கொண்டு வையுங்கள் அவன்.

"சரி, வரட்டும், நீ இலையைப் போடு." என்பார் அவர். ஐயம் முடிவதற்குள் இலைகள் போட்டுத் தயாராயிருக்கும். கல்லூரி ஆசிரியர், மூன்றாவது பையன், மூன்றாவது பெண், எல்லோரும் கூடத்திற்கு வந்து, இலைமுன் உட்காருவதற்காகக் காத்துக் கொண்டு நிற்பார்கள். தண்டபாணி வந்ததும், சேர்ந்து உட்காருவார்கள்.

"இன்னிக்கு காலேஜிலே என்ன விசேஷம்?"

"காவேரி, பரீட்சை எப்ப உனக்கு?"

"உனக்கு எப்படா பரீட்சை, வேம்பு?"

"எங்கடா கோபுவைக் காணும்? கிளப்பிலே மேனை இன்னும் கலையலையோ? ஏதாவது ஜெயிச்சான்னாத தேவலை. இந்த மாசத்து வீட்டு வாடகையாவது கட்டச் சொல்லலாம். அவனைப் பார்த்து ஒரு வாரத்துக்கு மேலே ஆயிருக்கும் போலிருக்கே. 'அப்பா உன்னைப் பார்த்து ஒரு வாரமாச்சுன்னு சொன்னார்'னு நாளைக்கு

அவன்கிட்டே சொல்லுங்கோ யாராவது."

"இன்னுமா ரண்டாம் கால பூனை முடியலே! பார்த்தாரதி கோயிலுக்குப் போயிருக்காளா, திருவடிகளவரன் பேட்டை கோயிலுக்குப் போயிருக்காளா?"

இப்படிப் பல கேள்விகள் கேட்டு, பதில்கள் வரும். காவேரி, பள்ளிக்கூடத்து டீச்சர்களைப் பற்றி ஒரு வர்ணனை ஆரம்பிப்பாள். "பாருங்கோப்பா, இப்படி மாறா விதைச்சுண்டு, மூக்கை மலர்த்திண்டு இப்படி இப்படி நடந்து எங்க கிளாலிலே நுழைஞ்சாளே பாப்பம், இன்னிக்கி எங்க ஹெட்மிஸ்ட்ரஸ்" என்று எச்சில் கையோடு எழுந்து கூடத்தில் நடந்து காட்டிவிட்டு, மீண்டும் வந்து இலைமுன் உட்காந்து கட்டைவிரலின் பின்னால் நக்குவாள். எல்லோரும் சிரிப்பார்கள்; தண்டபாணி, மாட்டுப்பெண் இரண்டு பேருக்கும் வயிறு குலுங்கும். காவேரி அப்படிப் படம் பிடிக்கிறவள்.

"அது சரி, குழந்தை எச்சில் கையோடு எழுந்துதான் அதைக் காண்பிக்கணுமா என்ன?" என்பார், தண்டபாணி.

"ஸாரிப்பா, உடனே செய்யாட்டா, அப்புறம் வராது. அதனாலெதாம் பா," என்று 'இனிமேல் செய்ய மாட்டேன்' முகத்துடன் காவேரி வெட்கப்பட்டுக் கொள்வாள்.

"இரு, இரு, நாளைக்கு ஒரு லெட்டர் எழுதிப் போடறேன், உங்க 'ஹெட்மிஸ்ட்ரஸுக்கு,' என்பான் சின்னப் பையன்.

"போடேன், என்ன சொ்கடுவ? இங்கே வா, இப்படின்னு ரும்லே கூப்பிட்டு அதட்டுவாள்."

"சரி சரி, எச்சில் கையை நீட்டாதே. அப்பா இலையிலே தெறிக்கப் போறதுடி," என்று பரபரப்பான் அவன்.

"ஸாரிடா."

"தெறிக்கப் போறதென்ன? இதோ பா, ஒரு பருக்கை இதோ வந்து, விழுத்திருக்கு. தல்ல வேளையா என் இலையிலே வந்து விழலே!" என்று கண்ணாடிப்பார் சின்ன பையனிடம், தண்டபாணி.

"அடெடெ! ஸாரிப்பா."

"நீ இனிமே சாப்பிடறபோது விகடக் கச்சேரி பண்ணறதில் வேன்னு வச்சுக்கோடி," என்பார் தண்டபாணி.

"கம்மா வச்சடுவானா, அவ? நூறு தடவை அப்படின்னு இம்போசிஷன் எழுதச் சொல்லணும்!" என்பான் பெரியபிள்ளை - கல்லூரி ஆசிரியன்.

"ம்! உங்க காலேஜ் பையங்க கிட்டே சொல்லு பார்ப்போம், உன்னை ரவுண்டாணாவிலே வளைச்சிண்டு உன்னையே இம்போசிஷன் எழுதச் சொல்லிவிட்டுத்தான் அந்தண்டை விடுவார்கள்."

"சரிசரி, சாப்பிட்டு முடி அப்புறம் மல்லுக்கு திக்கலாம்," என்பார் தண்டபாணி - குரலில் சிறிது கடுமையுடன்.

"மறந்தே போயிட்டேனே, மன்னி! அப்பா கிட்டே லெட்டரை எடுத்துக்கொடுக்கலியா?" என்பான் காவேரி.

"வந்துதா?"

"ஆமாம் பா, ரண்டு வந்திருக்கு."

"வந்தவுடனே எடுத்துக் கொடுக்க வாண்டாமோ? எங்கேருந்து வந்திருக்கு?"

"அப்பு அண்ணா எழுதியிருக்கா, இன்னும் ரண்டு நாள்ளே வரேன்னு."

"மக்கும் வந்தான்! ரண்டு மாசத்துக்கு முன்னாலே கூடத்தான் எழுதினான்."

"பவானியம்மாள் திர்பந்தம் பண்ணினா - வர முடியலேன்னு எழுதியிருந்தானேப்பா. இப்ப ரண்டு நாள்ளே திச்சயமா வந்துடுவா, பார்த்துண்டே இருக்களேன்."

"சரி, வரட்டும்."

"அப்புறம் தம்ம மன்னியோட அப்பா எழுதியிருக்கார் - சிதம்பரத்திலேருந்து."

"என்னடா, எழுதியிருக்கார்?"

"ஆ-மா" என்று அலுத்தாற் போல் பதில்.

"மன்னியோட தம்பிக்கு இந்த வருஷம் பூனூல் போட்டானோ இல்லையோ, இந்த வருஷம் தலை ஆவணி அவிட்டம். கட்டாயம் வரணும்னு உங்களையும் அண்ணாவையும் மன்னியையும் அம்மாவையும் வரச்சொல்லியிருக்கார்..."

"ஆமா, வேலையென்ன? எந்த பிராமணன் சத்திபன்றான் இப்ப? ஆவணி அவிட்டமாம்! காட்டிலே வாசம் பன்றபோது வச்ச வழக்கம் எல்லாம் இன்னும் ஒட்டிண்டிருக்கு. பூனூலுக்கு அர்த்தம் ஏது? டவாலி போட்டுக்கறவனாவது அர்த்தத்தோட போட்டுக் கறான் - நான் பிழன்னு கமிச்சுக்கிறதுக்கு, தம்ம டவாலிகு ஏது அர்த்தம் சந்தி கிடையாது, ஜபம் கிடையாது, வேதம் கிடையாது; சாஸ்திரம் கிடையாது. பூணாலையே அறுத்தெறியணும். இதுக்கு என்ன ஆவணி அவிட்டம்? அப்புறம் தலை ஆவணி, கால் ஆவணி?" என்று கல்லூரி ஆசிரியர் பதயடக்கிறார்.

"தீ போகாட்டாப் போயேன், நான் மன்னியை அழச்சிண்டு போயிட்டு வரேன். அப்பு அண்ணா வந்துடுவா, உன் மாதிரி இல்லையே, அப்பு அண்ணா, வேதம் படிச்சிருக்கா. கூப்பிட்டா சரின்னு வருவா. நாங்க போயிட்டு வரோம்" என்றான் காவேரி.

"பேஷாப் போ, அப்புவும் போகட்டும், இத்தனை வருஷம் வேதம் படிச்சதுக்குப் பலன் வாண்டாமா? ஆவணி அவிட்டத்துக்குப் போகற பிரயோஜனமாவது கிடைக்கட்டும்."

தண்டபாணி பேசவில்லை. முதல் பிள்ளையோடு, வெகுதான் வழக்கு. தம்பியைச் செத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிற புத்தகங்களையெல்லாம் படிக்கச் சொல்லி, எங்கேயோ அனுப்பி விட்டாரே என்று அவனுக்குக் கோபம்.

"இத பாரு, தீ பிளிக்ஸ் லெக்சரா இரு, ஐன்ஸ்மன், தியூட்டன், பாரடே மாதிரி பெரிய விஞ்ஞானியா இரு, வாண்டா மனு சொல்லலே. ஆனா, வேதத்தைச் செத்துப் போற புத்தகமனு சொல்லாதே உனக்கு ஏதுக்கு இதெல்லாம்? தீ இந்த பூமியிலே இருக்கிறதைப் பத்திச் சொல்லிண்டு இரு, வேதம் பூமி ஆகாசமனு அங்கேயும் இருக்கறதைப் பத்திச் சொல்லிண்டிருக்கு. உனக்குப் பிடிக்கலேன்னா விட்டுடேன். அதையேன் செத்துப் போற புத்தகமனு சொல்றே? தியூட்டன் சொல்றது தப்புன்னாட்டான் ஐன்ஸ்மன், அவனைக் கவுக்க இன்னும் யார் வரப் போறானோ? அப்போப்பட்டவளே ஒன்னும் புரியலேன்னு முழிக்கிறான். தீ ஏதுக்கு வேதத்தைப் போய் சொல்றே? உனக்கு ஒரு வரி தெரியுமோ அதிலே? தீ படிக்காட்டா, நான் படிக்காட்டா, இந்த மெட்ராஸ்லேயும் பூலோகத்திலேயும் இருக்கிற மேதாவிகள், கம்பன்கள் எல்லோரும் படிக்கலேன்னா, அது செத்துப் போயிட்டதாகவா அர்த்தம்?"

"அப்ப வேதம் படிச்சவள்ளாம் பூமி ஆகாசம்தான் எங்கேயும் இருக்கிற வஸ்துவைத் தெரிஞ்சுனுட்டான்னு சொல்றேன், தீங்க?"

"நான் சொல்லலியே, ஸயன்ஸ் படிக்கிறவா எல்லாருமா திபூட்டன் ஆயிட்டா? அந்த மாதிரிதான், லட்சம் வினாசனயத் தூவினா, பாதி முளைக்கும், பாதி சாவியாப்போகும். சிலது தழைச்சுப் போகும், அப்படி...தான்."

ஒயாமல் சண்டை போடுவார்கள் இரண்டுபேரும், சில சமயம் சண்டை முற்றி மனஸ்தாபமாக்கிட மாறிவிடும், பையன் தன்னைத் திட்டியிட்டதாக முகத்தைத் தூக்கிக் கொள்வான். "நானைக்கு ஏளனே ஹாலலே பந்தத்துன்னு யாரோ பேசறானாமே -போகப்போகிறாயா?" என்று தண்டபாணி தனக்கொன்றுமில்லை என்பதைக் காட்டி, அவனைக் கலகலப்புக்கு இழுத்து வருவார்.

"சொன்னா, அப்பா பெரிய வேதாந்தத்துக்குப் போயிடறா! அப்பு வேதம் படிச்சாச்சு, வரப் போறான், வந்து என்ன பன்றது? சம்பாதிக்காம இருக்கப் போறதில்லே, ஆனா இப்ப இருக்கிற லோகத்தைப் புரிஞ்சிக்கவா போறான்? இதுக்கு வேற என்ன என்னமோன்னா தெரிஞ்சுக்க வேண்டியிருக்கு" என்றான் அவன்.

"யாங்கே?" என்று சொல்லிக் கொண்டே முற்றத்தில் இறங்கிக் காலை அலம்பிக் கொண்டாள் அலங்காரத்தம்மாள்.

"இப்பதான் வறியாம்மா?"

"ஆமாண்டி... என்ன கவலைப்படறேன் எல்லாருமா? அப்பு எப்படி இப்ப இருக்கிற லோகத்தைப் புரிஞ்சுக்கப் போறான்னு புரொபசர் ரொம்ப கவலைப் படறாப்பல இருக்கே!"

"ஆமாம், திஜமா கவலையாத்தான் இருக்கு எனக்கு, சொல்றேன்."

"உன்னையிடக் குறைச்சலாப் புரிஞ்சுண்டுட மாட்டான் போயேன், அவன் அத்யயனம் பண்ணியிருக்கான், பெரியவா சொன்னதைப் பல்யமா, குதர்க்கம் பண்ணாம கேட்டுத் தெரிஞ் கண்டிருக்கான், அவனுக்குச் சந்தேகம் வாறு, உங்களுக்குத்தான் புதுப் படிப்பு - எது கேட்டாலும் சந்தேகம்."

"போடு."

"ஆமாண்டா - கருவேப்பிலைக்கு ஏன் இந்த வாசனைன்னா, தீ

புஸ்தகத்தை எடுத்துண்டு கணக்குப் போட ஆரம்பிக்கடுவே, அவன் ஸ்வாமி கொடுத்த வாசனை அதுன்னு பளிச்சிது சொல்லிட்டு அக்கடான்னு இருந்துவான், தீ ஆனார் கண்டு பிடிக்கிறத்குள்ளேயும் ஏழு தலைமுறை ஆயி, கருவேப்பிலை வாடி வதங்கி, வாசனை போய், கருகு வாடை அடிச்சிண்டிருக்கும்."

"வேணும், தன்னா வேணும்!" என்று எச்சில் கையை ஆட்டினான் காவேரி.

கல்லூரி ஆசிரியர் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார், எல்லோரும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் - மாட்டுப் பெண் உட்பட.

"அம்மா கோவிலிலேருத்து வரா - அனுகரகமாச்சுமத்துண்டு, இப்ப பேசி ஜெயிக்க முடியாது." என்றான் சின்னப் பையன், "எப்பவும் இப்படியேதான்னேன்" என்றான், அலங்காரத் தம்மாள், "ஏனடி, அப்பு லெட்டரைக் காய்ச்சியோ அப்பாவுக்கு?"

"காயிக்கலே, சமாச்சாரத்தைச் சொன்னேன், அதிலேருத்துதான் புரொபசர் ஆரம்பிச்சார்."

"ரண்டு தாள்தான் புறப்பட்டு வரேன்னு எழுதியிருக்கான், ஏழாம் தேதி எழுதியிருக்கான், இன்னிக்கு பத்து தேதியாச்சே? இத்தனை நாளை ஆகும் லெட்டர் வாங்கு?"

"எழுதின அன்னிக்கே தபாலிலே போடணும்னு என்ன அவசரம்?" என்றார் தண்டபாணி.

சாப்பிட்டு எழுத்ததும், மாட்டுப் பெண் ஊஞ்சலில் வைத்த வெற்றிலைத் தட்டிலிருந்து, நாலு வெற்றிலையில் கண்ணாம்பிட்டு மென்று கொண்டே, கடுதாசை வாங்கிக் கொண்டு மாடிக்குப் போனார், விளக்கைப் போட்டு அதைப் படிக்கத் தொடங்கினார், செய்தி ஒன்றும் அதிகமில்லை, இன்னும் இரண்டு நாளில் வரப் போறான், இங்கு அம்மா, அண்ணன், மன்னி, காவேரி, கோபு, வேம்பு எல்லாரும் நலம் என்று தம்புகிறாளாம், அங்கு பவானி யம்மாள், வாத்தியார் எல்லோரும் செளக்கியமாம், அங்கு செய்தி ஒன்றுமில்லை, திரும்பத் திரும்பப் படித்துக் கொண்டிருந்தார் அவர், இருபது தடவைக்கு மேல் வாசித்து விட்டார், மறுநாள் வேதாந்தப் பாடத்திற்குத் தயார் செய்ய மறந்தே போய்விட்டது, பத்திரிகை படிக்கத் தோன்றவில்லை, அப்படியே கவனரப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார், ஒரு பல்லி அவாரமாக மேலும் கீழும் பக்கமுமாக விளாந்து, இறக்கையைப்

பாப்பிச் சுத்திச் சுத்திச் சுவர் மீது வந்து உட்கார்ந்த விளக்குப் பூச்சிகளைக் கவலிக் கவலி விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"அப்பு எப்ப வருவான்?" என்று குரல் கேட்டது. அவர் மனைவி உள்ளே வந்து கடுதாசியைப் படித்தாள்.

"அதான் ஏண்டு நாளில் வரேன்னு எழுதியிருக்கானே?"

அலங்காரம், சுவரில் மாட்டியிருந்த புனைப் படத்தைப் பார்த்தாள். தண்டபாணியும், அவளும் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார்கள். பின்னால், முதல் பையனும் பெண்ணும் திறகிறார்கள். கீழே அப்பு சட்டை குல்லாவோடு உட்கார்ந்திருக்கிறான்.

தண்டபாணி சுவரைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

அலங்காரம் படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தாள்.

இருவரும் பேசவில்லை.

கடல் அலை, ஒகோ ஒகோ என்று மூட்டைகளைப் புரட்டுவது போல, தழைத்தும் ஒங்கியும் ஓசை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

தண்டபாணி திரும்பிப் பார்த்தாள். சப்பணம் கட்டித் தரையில் மீர்த்து, கன்னத்தில் கையை வைத்து, குளியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அலங்காரம்.

"தீ இன்னும் படுத்துக்கப் போகலியா?"

"....."

"ம்"

"ம், போறேன்," என்று உட்கார்ந்த நிலை மாறாமலே பதில் வந்தது.

"என்ன யோசனை?"

"ம்?"

"என்ன யோசனைன்னேன்?"

"ஒண்ணுமில்லே. பதினாறு வருஷம் படிச்சிருக்கே இந்தப் புள்ளை. பாடசாலையிலே போடாம இருந்தா எப்படி இருத்திருப் பான்னு நினைச்சிண்டிருத்தேன்!"

"கீழே பள்ளிச்சிது அவனுக்குப் பதில் சொன்னியே?"

"சொன்னேன்."

"பாடசாலையிலே அவனைப் போடணும்னு தீதானே தலைகீழாக தின்னே."

"நான் இப்ப இல்லைங்கலியே."

"பின்னே என்ன யோசனை?"

"....."

"ம்?"

"ஏதோ யோசனை! 'ம்' 'ம்'ன்னா என்னத்தைச் சொல்லுவேன்?"

"இல்லை, பதினாறு வருஷம் கழிச்சு, திடீர்னு, என்னடா என்னத்தையோ பண்ணித் தொலைச்சிருக்கோமேன்னு தோணி, கஷ்டப்படுறியோன்னு கேட்டேன்."

"மீக்கும் கஷ்டம், கிலேசம்! உங்க உபன்யாசம் எல்லாம் உங்க சிஷ்யங்க கிட்ட பண்ணு போறாதா? இங்கே என்ன வேண்டி யிருக்கு?" என்று திரிந்து லேசாகச் சிடுசிடுத்தாள் அவள்.

"தண்டபாணி இப்போது உண்மையாகவே மெளனமாகிச் சுவாப்பக்கம் திரும்பினாள்.

பத்து நிமிடம் கழித்து அவள் எழுந்து போனாள். நிலையைக் கடக்கும்பொழுது, அவள் தலைப்பால் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு போவது போலிருந்தது.

தண்டபாணிக்குத் தான் ஏதோ தவறு செய்துவிட்டது போலிருந்தது. ஆனால், எழுந்து போய் விசாரிக்க முடியாமல் நாற்காலியில் ஒட்டிக் கிடந்தாள்.

வெகுநேரம் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள். வாசலில் எத்தனையோ ஓசைகள். நாய்க் குரைப்புகள், சுவர்க்கோழி. உள்ளேயே சிராவண்டு மாதிரி ஒரு பூச்சி சிறகை விட்டு எழுந்து சிலுப்பித் தந்தித் தந்தி உட்காரும் ஓசை, வாசல் திண்ணையின் கம்பிக் கதவு திறக்கிற ஓசை, இடைக்கட்டு நிலை 'பு' ரென்று மூடுகிற ஓசை, கடலின் ஓசை, பக்கத்து வீட்டில் குழத்தை சுத்துகிற ஓசை, தெருவில் எங்கோ எருமை மூட்டு மூட்டென்று முளையை மூட்டுகிற ஓசை.

ஒரு பெருமூச்சு விட்டு, "ராகவா" என்று மொட்டை மாடியில்

பாயை விரித்து, தலையணையைத் தட்டிப்போட்டு, விளக்கை அணைத்து விட்டு விழுந்தார் தண்டபாணி.

"அலங்காரம்!" என்று ரகசியமாகக் கூப்பிட வேண்டும் போலிருந்தது அவருக்கு.

"வள்ள..." என்று திடீர் எனக் கோபித்துக் கொண்டாற் போல ஒரு நாய் ஊளையிட்டது.

கண்ணை மூடி, மனதைச் சூன்யமாக்கிக் கொண்டார்.

ஆனால் வழக்கம் அவளை இப்போது கைவிட்டு விட்டது. திளைத்தபொழுது அவருக்கு மனதைச் சூன்யமாக அடித்துக் கொள்ள முடியும். அந்த வெறும் வெளியையே கடவுளாக ஆக்கி அப்படியே கிடப்பார். மனது சற்று செத்துப் போகும்; சற்றுப் பிழைக்கும். மீண்டும் சாகும்; மீண்டும் பிழைக்கும். கடைசியில் ஒரு பாடாகத் தரக்கூடும் வரும். இன்று அப்படி மனம் சாகவில்லை. அற்றுப் போகவில்லை. அலை பாய்ந்து பறந்தது. கண்ணைத் திறந்து கொண்டார். வாளம் அசாதாரணத் தெளிவுடன் தட்சத்திரங்களை மெருகு போட்டுத் தேய்த்து வைத்திருந்தது. வெகு நேரம் கண்ணை மூடிவிட்டுத் திறந்ததாலோ என்னவோ, தட்சத்திரங்கள் மிக அருகில் தொங்குவது போலத் தோன்றின. பளிர் என்று வெள்ளையாகத் துலங்கின. ஒரு கோள் உண்மையாகவே கட்டித் தொங்கும் விளக்குப்போல சற்று இறங்கித் தொங்கிற்று. ஏழெட்டுத் தென்னை மரங்கள் ஒரு பக்கம், காற்றில்லை; புழுக்கமூயில்லை. ஏதோ படம் எழுதினாற் போலிருந்தன வானும் இரவும். இத்தனையையும் விட்டு விட்டு ஏன் கண்ணை மூடி மனதைச் சூன்யமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றிற்று.

அப்பொழுதெல்லாம் - அது அந்தக் காலம் - இருபது வருடத்துச் சேதி - அலங்காரமும் இந்த மொட்டை மாடியில் தனக்கு அரை மூழ்ம தள்ளி ஒரு பாயைப் போட்டு மல்லாந்து படுத்திருப்பாள். தகைத்திரக் கூட்டங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். "மீசை வச்சண்டு கையிலே அரிவாளோடு ரத்ததிலே யாரோ உட்காந்திருக்கிறாப்பல இல்லை - இதைப் பார்த்தால்?" என்பாள் - ஒரு கூட்டத்தை தோக்கி விரலைச் சுட்டி.

"எப்படி?"

"அதோ பாருங்கள். அதோ கிழக்கே தெரியறதே, ஒரு ஆறு -

ஒவல் ஸாஸலே. அதுதான் முண்டாக. அதுக்குக் கீழே இரண்டு - அதுதான் கண்ணு. அப்பறம் பெரிய தோள் மாதிரி இருக்கு. இப்படி இதோ ஒரு ஒன்பது தெரியறதே - அது வான்" மாதிரி இல்லை? இப்ப தெற்கே பாருங்கோ, ஒரு நாற்காலி முதுகு மாதிரி வளையறது பாருங்கோ, அதுக்குக் கீழே ஒரு சக்கரம் தெரியலே?"

"ம்?" என்று தண்டபாணி அவள் சொன்னவாறு கண்ணை ஒட்டுவார். கடைசியில் அந்த உருவம் என்னமோ கிழக்கே தொடங்கி, வடக்கு மேற்கு அடிவானம் வரையில் போய்விடும். மீசையோ, முண்டாசோ, வாளோ அவர் கண்ணுக்குப் படுவதில்லை. "சக்கரம் தெரியறது, நாற்காலி முதுகு மாதிரி தெரியறது, முண்டாக மீசைங்கிரியே, தெரியக்காணுமே" என்பார்.

"அப்படிள்ளா திரும்ப முண்டாக மாதிரி வெள்ளையா துணி முண்டாசா இருக்குமா? மீசைள்ளா கறுப்பா, நா் நாா இருக்குமா? நாலஞ்சு நட்சத்திரம் இருக்கும். சேத்துப் பார்த்தா அது மாதிரி இருக்கும். ஐயோ, அப்படியே முண்டாக மாதிரியே இருக்கு! கண்ணுக்கூடத் தெரியறது. காதிலே கட வளையம் போட்டாப்பல இருக்கு. ஊரிலே மதுரை வீரன் சிலை இருக்குமே, பிடாரி கோவில் கிட்ட - அதே மாதிரி இருக்கு. தெரியலே தெரியலேங்கறேனே?... அப்பப்பா? எப்படித்தான் இதெல்லாம் பண்ணினாளோ?" என்று மல்லாந்து மாப்பில் இரண்டு கைகளையும் வைத்துக் கிடப்பாள்.

தண்டபாணி திரும்பி அவளைப் பார்ப்பார். "அசோ அம்மா!" என்று அவள் அசையாமல் மல்லாந்து வியப்பதைப் பார்த்தால், குழந்தை கிடக்கிற மாதிரி இருக்கும். அலங்காரத்துக்கு வாட்ட சாட்டமான வடிவம். திமிர்ந்து தின்றால் கிட்டதட்ட அவருக்குச் சரியாக இருப்பாள்.

சாதாரணமாக, எல்லாப் பெண்களிடமும் கரண்பதைவிட எல்லாமே சற்றுக் கூடுதலாக இருக்கும் - உயரம், தலையளவு, கைகால் நீளம், உடல் திரட்டு, தலை மயிர் - எல்லாமே. சில சமயம் இவளைக் கட்டியாண்டுவிட வேண்டும் என்று தண்டபாணிக்கு திடீர் என்று ஒரு வெறி வந்துவிடும். அத்தனை பெரியவளாக இருப்பாள், அவளேதான் இப்பொழுது குழந்தைமாதிரி கிடக்கிறாள்.

தட்சத்திரம் மட்டும் இல்லை - இன்னும் என்னென்ன வெல்லாமோ சொல்லுவாள் அவள். "தேத்திக்கி ரத்ததிரி ஒரு சொப்பனம் - காமாட்சி அம்பாள் வந்து திற்கிற மாதிரி. பச்சைப் பசோணு ஒரு பாவாடை, மூக்கில் வந்து நீலமா ஒரு மூக்குத்தி. அதிலேருந்து முத்து முத்தா ஒரு வைடுரயம், ஒரு பச்சை, ஒரு

முத்து. ஒரு தங்கக் குண்டு - நாலும் சின்னதாத் தொங்கறது. அப்பா! என்ன தீலம்! என்ன தீலம்! அந்த முகம் மட்டும் - அந்த மாதிரி அழகு தான் பார்த்ததேயில்லை. அப்படியே கிட்ட வராப்பல இருத்தது. நான் கிட்டப் போய்த் தொடப் போறேன். என்னையும் அது தொடராப்பல இருத்தது. சட்டுனு ஒண்ணுமே காணலே. முகத்தைக் காணாம், அந்தப் பாவாடை மாத்திரம் மடிப்பு மடிப்பாகத் தெரிகுச்சது. காத்திலே பெரியபடுதா சிலுசிலுக்குமே, - அந்த மாதிரி அலைபாஞ்சின்டேயிருத்தது. அதையாவது தொடலாணு கையை நீட்டறேன். சட்டுனு முழிக்கனுட்டேன்..."

இந்த மாதிரி இரண்டு நாளைக்கு ஒரு முறை ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பான். "பிரயாணகயிலேருத்து ஒரு சன்யாசி போன வருஷம் வந்திருக்கிறாரே, அவர் வந்து நம்மாத்து வாசப்படியிலே திக்காறாப்பல இருந்தது. அவர் காலெல்லாம் புழுதி படிஞ்சிருக்கு. உள்ளே வாங்கோன்னு சொல்லணும் போல இருக்கு. கால் அலம்பக் கொடுக்கணும் போலவும் இருக்கு. உங்களைக் கூப்பிடறேன் தீங்க அப்ப பூணு உள்ளே உட்காந்திருக்கேன். என்னடா போயிடப் போறாரேன்னு ஒடி வரேன். யாரு வாசல்லேன்னு தீங்க கேட்கறேன் உள்ளேயிருத்து..." என்று நடுத்தூக்கத்தில் எழுந்து உட்கார்ந்து ஏதாவது சொல்லத் தொடங்குவான்.

அவன் கனவுகள், காட்சிகள் எல்லாம் வேடிக்கையாக இருக்கும். வர்ணங்களும் ஒலிகளும் நிறைந்திருக்கும். ஒவ்வொன்றையும் நுட்பமாக, படத்தை உட்கார்ந்து பார்த்து விளக்குவது போல் சொல்லுவான். தண்டபாணிக்கு வியப்பாக இருக்கும். தமக்குக் கனவு வந்தால் பொத்தாம் பொதுவாக ஏதோ உருவம் வருகிறது - போகிறது. இவளுக்கு மட்டும் எப்படி இத்தனை நுணுக்கமாக வர்ணங்கள், நகைகள் எல்லாம் வருகின்றன என்று ஆச்சரியப்படுவார். அதுவும் சாதாரண மனிதர்கள் அவன் கனவில் தோன்றுவதில்லை. தேவர்கள், தோட்டங்கள், தட்சத்திரங்கள், கடல், கோபுரம், கப்பல், ஐந்தாறடித் தாமரைகள் - இப்படித் தான் வரும். அவருக்கு வரும் காட்சிகளோ பஸ்ஸில் போகிறது. சாப்பிடுகிறது. யாரோ பையன் புத்தகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒடிவருகிறது - இப்படித்தான் இருக்கும். ஒரு பெரிய ரவாதோசையை வைத்துக் கொண்டு வெகு நேரமாகத் தின்பது போல் ஒரு கனவு. அது தின்னத் தின்னத் தீராது. பாதிக்குமேல் திள்ள முடியவில்லை. வயிற்றில் இடயில்லை; ஆனால், தின்றாகவேண்டும் என்ற ஏதோ கட்டாயத்தின் வசப்பட்டு அவர் உட்கார்ந்து விழித்துக் கொண்டேயிருப்பார். அல்லது

எண்ணூர் உப்பங்கழியில் கழுத்தளவு தீரில் தின்று கொண்டிருப்பது போல் ஒரு காட்சி. இப்படித்தான் தண்டபாணிபின் கனவுகள் மண்ணிலேயே கிடத்து புரண்டு கொண்டிருக்கும். இவளுக்கு மட்டும் எப்படித் தேவர்களும், துறவிகளும், மலர்களும், மணிகளும், குழந்தைகளும், கடலும் தோன்றுகின்றன என்ற வியப்பு அவருக்கு. அவள் வேதாந்தப் பாடம் சொல்லவில்லை. படிக்கவும் இல்லை. சாதாரணப் படிப்புக் கூடக்கிடையாது. தமிழில் ஏதாவது புத்தகம் படிப்பான். தேவாரம் திருப்புகழ் என்று நூலைத்து சொல்லுவான். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இருபது முப்பது கலோகங்கள் தெரியும். ஆனால் அவளுக்குச் சாப்பிடுகிற கனவோ, எண்ணூரில் உப்பு தீரில் கழுத்து மட்டுக்கு திற்சிற கனவோ வருவதில்லை.

மல்லாந்து படுத்திருப்பவளைத் திரும்பிப் பார்த்த தண்டபாணிக்குச் சில சமயம் பொறாமைமாக இருக்கும். எப்பொழுதுமே ஒரு மரியாதை இருக்கும். அந்த மாதிரி பேசும்போது அவளைத் தொடக்கூடச் சற்றுக் கூச்சமாய் இருக்கும். அவளாக நினைத்துக் கொண்டு திரும்பி கையை அவர் மீது போட்டுக் களைத்துக் கொள்ளும் பொழுதுதான் அவருக்கு அந்தப் பயமும் தீங்கும். ஒரு நிமிஷம் வரும். சில வேளை புல்லரிக்கும். யாருக்கும் கிட்டாத ஒன்று இப்படித் தனியாகத் தனக்குக் கிடைக்கிறது என்று அவள் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொள்வாள். அந்தக் காலத்தில் - ஆமாம், அந்தக் காலத்தில்தான் - மொட்டை மாடியில் அவள் படுத்து இருப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகி விட்டது. இதுபதா? அதற்கு மேல் கூட இருக்கும்.

எப்போதாவது ஒரு இரவு அப்புவும் வந்து படுத்திருப்பான். அவனுக்கு அவன் சொல்லும் ருக்மாங்கதன் கதை. அரிச்சந்திரன் கதை, பாகவதக் கதைகளை அவரும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். அப்புறம் குழந்தைகளைச் சீராட்டி சீராட்டித்தான் அலுந்து விட்டதோ என்னவோ; பிறகு பிறந்த கோபு, வேம்பு, காவேரி யாருமே இப்படி வந்து படுத்ததில்லை, கதையும் கேட்டதில்லை. கேட்டதாக ஞாபகமில்லை. மொட்டை மாடியில் வந்து படுத்த கேட்டதாக ஞாபகமில்லை. மொட்டை மாடியில் வந்து படுத்த குழந்தைகள் முதல் பிள்ளை கிருஷ்ணன். முதல் பெண் பார்வதி. அப்பு இவர்கள் தான் என்று தோன்றுகிறது. நினைத்துப் பாக்கும்போது மற்றக் குழந்தைகள் இப்படிப் படுத்துச் சீரடியதான தோற்றமே வரவில்லை. குழந்தைகளைப் பெற மட்டும் செய்து, சீராடாத முதிர்ச்சி என்ன முதிர்ச்சி என்று விளங்கவில்லை அவருக்கு. தன்னைக் கண்டே வெட்கமா?

ஆனால் அவர் எப்பொழுதுமே அப்படிச் சீரடியதில்லை. எந்தக் குழந்தையையும் அவள்தான் யசோதை பெற்று விட்டமாதிரி அநிசயமாக அடித்துக் கொள்வாள்; கொஞ்சவாள். எச்சில் தழும்பு வந்து விடுகிறாற்போல் முத்தம் கொடுப்பாள். அதுவும் அப்பிறந்ததும், தொட்டிசை அடைத்துக் கொண்டு அந்தக் குழந்தை படுத்திருந்ததை அவள் கண் கொட்டாமல் குடித்துக் கொண்டேயிருப்பது. இன்னும் ரூபகயிருக்கிறது. அப்பு அவ்வளவு சிவப்பாக அவ்வளவு இடம் கொள்ளாமல், கண்ணைக் குத்துவது போல அவ்வளவு எடுப்பாகப் படுத்திருப்பது அவளுக்கே தாங்கவில்லையோ என்னவோ; யார் வந்தாலும் நடைவிலேயே பேசி அனுப்பி விடுவாள். குழந்தையை அப்படி யாராவது தப்பித் தவறிப் பார்த்து விட்டால் படியில் மிளகாயைப் போட்டுத் தொட்டிசைச் சுற்றிச் சுற்றித் திருஷ்டி கழிக்கிற அவளுடைய அவசரம்! அப்புவை யாரையும் தூக்கக்கூட விடுவதில்லை அவள். தூக்க முடியாமல் கீழே போட்டு விடும் பயம் ஒரு பக்கம். வெளியே யாரும் பார்த்துக் கண்ணைப் போட்டுவிடப் போகிறார்களே என்று முக்கால் பயம் இன்னொரு பக்கம். ஒரு தடவை மூத்த பையன் - கோடை விடுமுறைக்காக மதுரையில் உள்ள பெரியசித்தி வீட்டில் இரண்டு மாதம் இருந்து விட்டுத்திரும்பி வந்தவன் - தொட்டிசையில் தூங்கும் குழந்தையைப் பார்த்து, யம்மா - யம்மா, அப்பு என்னம்மா இவ்வளவு பெரிசாப் போயிடுத்து!" என்று கண்ணை அகட்டிக் கொண்டு முழங்காலிடுக்கில் கை யிரண்டையும் இடுக்கிக் குனிந்து கொண்டே கத்தினான்.

"சீச்சி" என்றான் அலங்காரம்.

"என்னம்மா!"

"இத்தண்டை வாடா! தூங்கற பாப்பாவை அப்படிப் பாக்கப்படாது - போடான்னா - படவா - போடாங்கிறேன்," என்று அவளை நகர்த்திக் கொண்டு போனான் அவள். மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு முற்றத்து ஓரமாக உட்கார்ந்து ஐயம் செய்து கொண்டிருந்த தண்டபாணிக்கு லேசாக வந்த புன்சிரிப்பு இப்போதும் நினைவுக்கு வருகிறது.

அவளை எத்தனை முறை விசிறிக் கம்பால் அடித்திருக்கிறான் அவள், அப்புவை அழவிட்டதற்காக! "அவன் வம்புக்குப் போகாதேன்னு சொன்னேனோல்லியோ?" என்று ஓடி ஓடி அந்தப் பெரிய பிள்ளையை எத்தனை முறை திட்டி அிட்டி

அடித்திருக்கிறான்! அவருக்கே வியப்பாக இருந்தது. அப்புவைக்கு என்ன இவ்வளவு இடம்! பெரிய உடம்பாலேயே மற்றவர்களை இடித்துத் தள்ளி விட்டு அவள் மனசில் உட்கார்ந்து விட்டாள்! சாப்பாடு, பால் எல்லாவற்றிலும் அவனுக்குத் தனிக் கவனம். அவனுக்குக் காய்ச்சல் வந்து விட்டால், அதற்குப் பிரத்யேகமாகப் புருவத் தூக்கல், மோவாய் சரிவு கோவில் குளத்திறகு, பீசக்குப் போனால் அவளை அழைத்துப் போகிறது, வந்து திருஷ்டி கழிக்கிறது...!

அவனுக்கு மூன்று வயதாகும் போதே அவனுக்குத் தெரிந்த தோத்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டாள். நூலு வயசில் படிக்க வைத்தது, ஐந்து வயசிலேயே மூன்றாம் வகுப்பில் சேர்த்தது, அவளைப் பள்ளிக் கூடத்தில் கொண்டு விட்டு வந்து... மற்றக் குழந்தைகளுக்கு அவள் ஒருநாள் கூட அப்படிச் செய்ததில்லை.

"தீ என்ன வேலைக்குடா போப்போறே?" என்றால், "இனிசினி!" என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பான் அப்பு.

அவனுக்கு அவளைக் கவனிக்கவே பொழுது சரியாயிருந்தது. அவனுக்குச் சாதம் போடுவது, அவன் படிக்கும் பொழுது அவனையே பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பது, அவன் படுத்தால் தட்டித் தூங்கப் பண்ணுவது - இந்த மும்முரத்தில் அவனுக்கு மொட்டை மாடி மறந்தே போய்விட்டது. வாய் ஒரு முறை கூட வரத் தோன்றாது. அது கடைசியில் மாசம் ஒரு நாள், இரண்டு மாசங்களுக்கு ஒரு நாள் என்று - வேம்புவுக்கு பிறகு நின்றே விட்டது. பிறகு வாசல் கதவுக்கும், இடைகூழி நிலைக்கும் நடுவில் திண்ணையில் படுத்திருக்கும் அவளை தட்டி நடுநிசியில் அவர்தானே தேடிப் போக வேண்டியிருந்தது. ஒரு நாள் அப்படித்தான் போனார். இருட்டில் அவள் புதுத்தை பற்றி லேசாக அழுத்தினார். "தஸ்," என்று அலுப்பாக ஒரு குரல். அதே மாதிரி இன்னொரு நாள், "போறுமே?" என்று ஒதுக்கல்.

"என்ன போறும்?"

"போறும்னா போறும்தான்."

"அலங்காரம்!"

"போறும்னேனே!"

"அலங்காரம்!"

"சொன்னா சரின்னு விட்டுட்டனும். வேதாந்தம் எல்லாம் வாயைக் கிழிச்சுண்டு பாடம் சொல்லியாறது. போறும்னு நான் சொன்னா உடனே புரியலேன்னா என்ன பண்ணது?" கிகிகிவென்ற குரலில்கூட வரவில்லை அது. சற்றுக் காதில் விழுந்ததும் விழாததுமாக முனகல் மாதிரி வந்தது. குழந்தைகள் ஒன்றிரண்டு விழித்துக் கொண்டிருந்தால்? சட்டென்று அவள் வாயை இருளில் பொத்தினாள் தண்டபாணி. அடிமேல் அடிவைத்துத் திரும்பி, மாடிப்படி ஏறி மொட்டை மாடிக்கு வந்து தின்றாள்.

மறுநாள் அவருக்கு இறங்கிப் போகத் துணிச்சல் வரவில்லை. அதற்கு மறுநாளும் வரவில்லை. நாலாவது நாள் குழந்தைகள் தூங்கிப் பிறகு அவளே வந்தாள்.

"என்ன அலங்காரம்?"

"ஒன்றுமில்லை," என்று முழங்காலைக் கட்டிக் கொண்டு நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தாள்.

"சொல்லேன்."

"சொல்லி நடக்கிற காரியம் எத்தனை?"

"தீ சொல்லி எத்தக் காரியம் நடக்காம இருந்தது? சொல்லேன், அலங்காரம்" என்று நகர்ந்து அவள் தோளைப் பற்றினாள் அவர் மெதுவாக - 'தஸ்' என்று மூச்சுக் கொட்டு வருமோ என்று பயந்து கொண்டே. நாலு விநாடி பத்து விநாடி வரையில் வரவில்லை.

"நான் சொன்னா புரிஞ்சுண்டு கேட்டுக்க முடியுமா?"

"ஏன் இப்படியெல்லாம் சொல்றே?"

"அப்புவைப் பத்திதான் என்னமோ சொல்லணும்னு நினைச்சேன்."

"அப்பு உனக்குச் செல்லப் பிள்ளையாச்சே."

"அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை!"

"பின்னே அவனைப் பத்தி மட்டும் என்ன கவலை?"

"அவனைப் பெரிய படிப்பா படிக்க வைக்கணும்னு ஆசையா யிருக்கு."

"அதுக்குத்தான். பெரிய அடிபாரமாப் போட்டிருக்கியே பிஞ்சிலேயே. தீ இப்ப போட்டிருக்கிறதைக் கணக்குப் பண்ணினா அது பதினேழு வயதிலேயே எம். ஏ. பால் பண்ணிட்டுப் போலிருக்கே."

"இந்த உதவாக்களைப் படிப்பைச் சொல்லவே தான்."

"என்னது! உதவாக்களைப் படிப்பா? எது?"

"எது? இந்த எம்மே, எல்டி, இன்ஜினீ - இநெல்லாம்தான்."

தண்டபாணிக்குத் தூக்கிப் போட்டது சற்று.

"தீ என்ன சொல்றே, அலங்காரம்?"

"இது வெறும் அலங்காரப் படிப்புன்னா, சவத்துக்கு அலங்காரம் பண்ணாப்போல... இந்தப் படிப்புத்தான் எல்லாரும் படிக்கிறானே, அவனைப் பெரிய படிப்பா, உசிருள்ள படிப்பா, படிக்க வைக்கணும்."

"உசிருள்ள படிப்பா? அப்படின்னா?"

"வேதம் படிக்கணும். அந்நியனம் பண்ணி அதைக் கரைச்சுக் குடிச்ச தேஜஸ்வியா ஜெராலிக்கணும் அவன். அவன் தெருப்பு மாதிரி வந்து திற்கிறபோது, யார் வந்து அவன் முன்னாலே தின்றாலும், அவா மனசிலே இருக்கிற கரி கசண்டெல்லாம் பொகங்கிப் போகணும். அவன்ஸ்வாமி மாதிரி, பிரகஸ்பதி பிள்ளை மாதிரி திக்கணும்."

"என்ன அலங்காரம் இது!" தண்டபாணி சங்காதோஷம் வத்தவனைப் பார்ப்பது போல் சிறிது தோம் பார்த்தாள். பிறகு இழுத்தாள். "இஞ்ஜினீ இஞ்ஜினீங்கறது குழந்தை..."

"குழந்தைதானே. நான் சொல்லிக் கொடுத்ததைத்தானே சொல்றது. இப்ப மாத்திச் சொல்லிக் கொடுத்துட்டா போறது."

"நிஜமாவா தீ அப்படி ஆசைப்படறே?"

"இத்த மாதிரி கேள்வியெல்லாம் கேட்கப்படாது எங்கிட்டான்னு சொல்லியிருக்கேனே."

பேசாமலிருத்தாள் அவர். சற்றுக் கழித்து. "வேதம் படிச்சா எப்படிப் பிழைக்க முடியும். இந்தக் காலத்திலே, அலங்காரம்? ஊரான் கையை நம்பிண்டு, ஊரான் அலட்சியத்துக்கெல்லாம்

ஆளாகும்படியானனா வேதம் படிச்சவர்களை ஆக்கியிருக்கு உலகம்!"

"அது கை நீட்டி வாங்கற புரோகிதனைன்னா?" என்றான் அலங்காரம் வெடுக்கென்று.

"வேதம் படிச்சவனுக்கு வேறு என்ன வேலை கிடைக்கும்?"

"வேதத்தோட தலையிலே இருக்கிறவன் ஏதாவது படியளக்க மாட்டானா? அப்பு வெறும் சப்பைப் பஞ்சாங்கக்காரன் மாதிரி வாழைக்காய்க்கும் அரிசிக்கும் அலைஞ்செவ்வண்ணு தினைச்சேளா? பூரி வாங்கற வைதீகன் மாதிரியா அவன் படிப்பான், படிச்சா?... என்னமோ எனக்கு அவனைப் பெரிய வேத வித்தாப் பார்க்கணும்னு ஆசையாயிருக்கு. வேதம் படிச்சட்டு வரட்டுமே. அம்பது வயக்கப்பறம் உங்க சிநேகிதர் வக்கீல் வாச அய்யங்கார் வேதம் படிச்ச, தலைக்கீழ்ப்பாடமா சொல்றாரே - முரட்டுக் கனபாடிகளோடெல்லாம் கையைக் கோத்துண்டு - அந்த மாதிரி இவன் வேதம் படிச்சட்டு, அப்பறம் வக்கீலாவோ புரோபசராவோ ஆகட்டுமே."

அவர் அன்று பதில் சொல்லவில்லை. பிறகு, இரண்டு நாள் மாடிக்கு வந்தான் அலங்காரம். அப்போதும் சொல்லவில்லை. நான்காம் நாள் சொல்லிவிட்டார். "உன் மனசுப்படியே ஆகட்டும் அலங்காரம்!" என்றார்.

"உங்க மனசையும் சேத்துக்கணும்னுதானே நான் இவ்வளவு சொல்றேன்."

"எனக்குப் பூரண சம்மதம். நம்ம வாழ்த்திலே இந்த மாதிரி ஒரு மகாவிதைய ஒருத்தனுக்குக் கிடைக்கறதுன்னா நான் ஏன் வேண்டாம்னு சொல்லப்போறேன்? நீமுத்தா நான் சொல்றபோதே எனக்கு உடம்பெல்லாம் அப்படியே சிலிர்த்தது. ஆனா... என்னடா ஒரு பொம்மனாட்டி இப்படிச் சொல்றாளே, தீர்க்கமா யோசிக்காம, ஏதாவது நடத்துப் போறதென்னு அப்படிப் பதில் சொன்னேன். எண்டு நான் யோசிக்க, இப்ப நம்ம கத்தரத்துக்கிட்டே கொண்டு விடறதுன்னு தீர்மானம் பண்ணியிருக்கேன் - பவானியம்மா படசாலையிலே, கத்தரம் வேத விதையிலே கரை கண்டவன். காரி, கல்கத்தா, பிரயாகை, அங்கெல்லாம் மகா விதவான்களளாம் அவனைக் கூப்பிட்டு கௌரவப்படுத்தியிருக்கா. அவன்கிட்ட சொல்லிக்கட்டுமே அப்பு!"

அலங்காரம் பதில் சொல்லவில்லை. பேசாமலிருத்தான்.

நாலவந்து விநாடி கழிந்து அவன் முறுகு சொடுக்கிற்று. தோள் சுண்டிற்று.

"என்ன அலங்காரம்?"

"ஒரு ஷணம் தினைச்சப் பார்த்தேன். உடம்பு சில்லுனு சிலுத்தது. அதுவும் கத்தர மாமாகிட்டே படிக்கிறதுன்னா... படிச்சட்டு வந்து, அப்பு தகதகன்னு அக்னி வந்து திக்றாப்பல. என்னைப் பார்த்து வேசாச் சிரிக்கண்டு கையைக் கூப்பிண்டு நமஸ்காரம் பண்ணாப்பல இருந்தது. அப்படியே ஒரு ஷணம் மெய் மறந்து போச்சு.... ம.... திஜமா தீங்க தீர்மானம் பண்ணியாச்சா?"

"எனக்கு மட்டும் இந்த அசட்டுக் கேள்வியெல்லாம் கேட்டுண்டிருக்க முடியும்தான் தெனச்சியா?" என்று அவன் தோளைத் தன் மீது தள்ளி, அவன் முகத்தைத் திருப்பி, வாயைக் கவ்விக்க கொண்டார் அவர். அப்படி எத்தனை தோரியுத்தாரோ-ஒரு திமிஷமோ, ஐந்து திமிஷமோ, ஒரு யுகமோ, எட்டென்று அவரைப் பிடித்துத் தள்ளினான் அலங்காரம். விளையாட்டாக அவரை ஒருக்களிக்க உருட்டினான். அவர்களை ஒரு கையால் பொத்தினான் - நாலவந்து கணங்கள் ஊர்த்தன. கண்ணில் இருந்த கை தீங்கி அவர் தோளைப் புரட்டிற்று. திரும்பினார் அவர். அலங்காரம் எந்த அலங்காரமுமில்லாமல் குழந்தையாகக் கிடந்தான். பெரிய குழந்தையாகக் கிடந்தான். என்ன வடிவம்! என்ன வாட்ட சாட்டம்! என்ன திரட்சி! எவ்வளவு அங்க திறவு! மார்பில் திருமாங்கல்யம் மட்டும் ஒரு ஓரமாகக் கிடத்தது. 'இவ்வளவும் எனக்குத்தான்' என்று அவர் மனம் விய்மிற்று. நாளங்கள் புடைத்தன. மேனி வெதவெதுத்துக் கொதித்தது. கையால் தோளிலிருந்து மாப்பு, வயிறு, இடை, மீண்டும் ஏற்றம், முழங்கால், குதிரை முகம், பாதம் விரல்வரை நடவினார். இறுக அணைத்தார். அவ்வளவு பெரிய ஆகிருதியை, அழகை, கட்டை, கட்டியாண்டு விட வெறி கொண்டு லுடித்தன, உடலும் உள்ளும். இறுக்கினார். புதைத்தார்... கலியாணமாகிப் பன்னிரண்டு வருடங்களில் அவர் அந்த மாதிரி ஒரு அனுபவத்தைக் கண்டதில்லை. அப்படி மறந்ததில்லை. அவளையும் அந்த மாதிரி மறந்து கண்ட தில்லை... பாங்க் மணி இரண்டு அடித்தது. அவருக்கு அயர்வு, திறைவும் ஒடுக்கமுமாகக் கண்ணிமையை வந்து அழுத்திற்று. அந்தக் கண் மூடலுக்குள் அலங்காரத்தின் உருவம் அப்பட்டமாக அடைத்து நீண்டு கிடத்தது. சிரமப்பட்டிக் கண்ணைத் திறந்து வேசாகப் பார்த்த பொழுது, அலங்காரம் மீண்டும் உடுத்தி, தன்னை மறைத்துப் பழைய அலங்காரமாகக்

கிடத்தான். அந்த மறைவைப் பார்க்க மனமின்றி மீண்டும் கண்ணை மூடிக் கொண்டார் அவர். பத்திரகாரி எழுதினானே, 'அனைத்தையும் மறந்து ஒரு முகமாகப் பெண்ணோடு கூடும் லயத்தை உணராதவர்கள் பேரின்பம் பேரின்பம் என்று அலைகிறார்கள்' என்று சொன்னானே - இன்று வந்த மாநிலி - இணையில்லாத - இரண்டில்லாத ஒரு நிலையில் திளைத்துத்தான் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

அது அந்தக் காலம்!

அன்று வந்த இணையில்லாத அந்த நிலை, பிறகு அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. மறுநாளிலிருந்து மொட்டைமாடி சூன்யமாக ஆகிவிட்டது. அலங்காரம், அன்று அந்த உச்சத்தில் அவரை ஏற்றிவிட்டவன், அதன்பிறகு அப்படி அங்கு வரவில்லை. எத்தனை வருடம்! எத்தனை வருடம்! தேற்றுப்போல இருக்கிறது. ஆனால், எத்தனை யுகம்! எத்தனை யுகம்!

தண்டபாணிக்கு இப்போது தினைக்கும்போது... பழிகார முண்டை என்று குமைத்தார். அலங்காரம் என்று பெயர் வைத்தார்களே சரியாக - லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி, விசாலம், கௌரி, சங்கரி - என்று இத்தனை பேர்களை விட்டுவிட்டு அலங்காரமாம் அலங்காரம்! தேவடியான்களுக்கு வைக்கிறாற்போல!

மூப்பது வருடங்களாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற பாங்க் பாரா மணி இப்போது கேட்கிறது. இரண்டு அடிக்கிறது. முனகினார் தண்டபாணி.

வழக்கம் போல் மூன்று மணிக்கு எழுத்திருக்கவில்லை அவர், கராகர என்று யாரோ கத்துகிற நாராத்ததைக் கேட்டுக் கண் திறந்து கொண்டது. பொழுது வெளுத்துக் கிடந்தது. கழுத்தில் கூடச் சாம்பல் இல்லாத ஒரு அட்டைக் கறுப்பு அண்டங்காக்கை மாடிப்படி நிலைக்குமேல் அமர்ந்து காரிக் கொண்டிருந்தது. பொழுதைப் பார்த்தவர், செய்யக் கூடாததைச் செய்துவிட்டது போலப் பரபரவென்று எழுத்து. பாயைச் சுருட்டி உள்ளே வைத்துவிட்டுக் கீழே இறங்கினார்.

அப்பொழுது நன்றாகச் சூரியோதயமாகி விட்டது. மாடிப்படி இறங்கியதுமே தண்டபாணியின் முகம் சிணுங்கிற்று. ஊஞ்சல் பலகைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பாயில் கட்டம் போட்ட கருப்புப் போவையால், உச்சத் தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை

மறைத்து ஒரு உருவம் படுத்திருந்ததைக் கண்டுதான் அந்தச் சிணுக்கம். கடைசிப் பையன் பல் தேய்ந்துவிட்டு முற்றத்திலிருந்து தாழ்வாரத்திற்கு ஏறி, மாடத்து மடலிலிருந்து விழுதியை எடுத்து தெற்றியில் பூசிக் கொண்டான். அதனால் படுத்திருப்பது மூன்றாவது பையன் கோபுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்த காவேரி, தகப்பனார் இறங்கி வருவதைப் பார்த்து எழுந்தாள். "எழுந்திரேன், அண்ணா, மணி ஏழரை யாயிடுத்து!" என்று அவர் முகத்தைப் பார்த்து விட்டுக் கத்தினாள்.

வாக்கிங் போய்டு வந்தாச்சாப்பா?" என்று உடனே அவரைக் கேட்டாள்.

"இல்லேம்மா. இப்பதான் இறங்கி வரேன்."

"தலை வலிக்கிறதா? ஏம்பா?"

தண்டபாணிக்கு அந்தப் பரிவைக் கேட்டு, வெயில் புறப்படும் தூங்கும் 'ஸுதேவி'யைக் கண்ட சிணுக்கம் கூட மறைத்து விட்டது. பெண் குழந்தை பெண் குழந்தை தான் என்று ஆறுதலுடன் சற்று விம்மினாள்.

"அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லேம்மா. என்னமோ ராத்திரி ரொம்ப நாழியாயிருந்து தூங்க, ஏமாந்து போயிட்டேன். கண்ணைத் திறத்தா விடிஞ்சு கிடக்கு."

"அப்படிள்ளா நாலு மணி, அஞ்சு மணிக்குத்தான் தூங்கியிருப்பேன். நீங்க இத்தனை நாழி கழிச்சு எழுந்துண்ட தில்லையேப்பா.... அண்ணா, அண்ணா, எழுத்திரேன்," என்று மீண்டும் கத்தினாள் காவேரி.

"அவர் ஆறு மணிக்குத்தான் தூங்க ஆயிச்சாரோ என்னமோ! அவரை ஏன்டி எழுப்பறே?" என்று அவர் பல் பொடியை எடுத்தார். சமையல் உள்ளிலிருந்த மூத்த பையன் காப்பியைச் சாப்பிட்டு விட்டு, பையும் கையுமாகக் கறிகாய் மார்க்கெட்டுக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

"காவேரி, இதை அண்ணன்கிட்ட கொண்டு கொடு." என்று மாட்டுப்பெண் ஒரு டம்ளர் காப்பியை விபூதி இட்டுக் கொண்டு எதிர் அறைக்குப் போன சின்ன மைத்துனனுக்காகக் கொடுத்தாள். காவேரி அதை வாங்கிக் கொண்டு போகும் பொழுதே, கீழே படுத்திருந்த உருவம் போர்வையை விலக்கி முகத்தைக் காட்டிற்று.

ஒரு சோம்பல் முறித்து விட்டு எழுந்தது. அது பெரிய உருவம். தலையில் கட்டை மயிர்க் கிராப்பு. லேசாக ஒன்றரைக் கண். ஒரு கண் சற்றுச் சிறுத்து இருங்கினாற் போலிருக்கும். பெரிய முறுக்கு மீசையையும், ரோமங்களையும், லுங்கியையும், முழங்கால்கள் சோந்து, அதற்குக் கீழ் கால்கள் பிரிந்து, ஒரு முழு திரத்தர இடைவெளியுடன் திறகும் பாதங்களையும் பார்க்கும்பொழுது, ஒரு பெரிய வெண்ணிறத் தாடி வெள்ளாடு ஆங்காங்கு கருப்புச் சுட்டிக் கழிகளுடன் நிற்பது போலத் தண்டபாணிக்குத் தோன்றும். பல் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தவர் ஓரிரண்டு தடவை திரும்பியும், சிறிது கடைக் கண்ணாலும் தன்னைப் பார்த்தது அந்த உருவத்திற்குத் தெரிந்து விட்டது போலிருக்கிறது. பாயைக் கருட்டி, அப்பாவாக இருக்கிறாரே - மரியாதை காட்டித் தொலைக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்று மனதைச் சுளுக்கிக் கொள்வது போல, தம்பி படிக்கிற அறைக்குப் போய் உட்கார்ந்து, சோம்பலை முழுவதும் முறித்துத் தெளிவதற்காகப் போயிற்று. தண்டபாணி வாயைக் காறிக் கொப்பளித்து விட்டு, குளிக்கும் அறைக்குள் புகுந்து, விஷ்ணு ஸகஸர் நாமம் சொல்லிக் கொண்டே, அண்டாவிலிருந்த நீரைச் செம்பு செம்பாக எடுத்துத் தலையில் கவிழ்த்துக் கொண்டார்.

"குளிக்கிறது நாளில்லை; என் உடம்பு குளிக்கிறது. கால் விரல் அழுக்கெல்லாம் விரல் தேய்க்கிறது; நாளில்லை. "நானு"க்கு அழுக்கும் கிடையாது, குளியலும் கிடையாது. இந்த உடம்பு நாளில்லை. அது பிரகிருதி; இது வெறும் ஐடம். வியாதி, கஷ்டம், பிடுங்கல், தொல்லை - எல்லாம் அதற்குத்தான்; எனக்கு இல்லை. நான் ஒரு தொல்லையையும் வாங்க மாட்டேன்; ஏற்க மாட்டேன். நான் ஈகவரனின் பிம்பம்; இல்லை, ஈகவரனேதான். ஈகவரனை எந்தக் கஷ்டம், எந்த ஏக்கம் வாட்ட முடியும்? ஏக்கம், துன்பம் எல்லாம் உடம்புக்கு அல்லவா? நான் ஈகவரன். ஸகஸர் நாமம் எனக்குத்தான் சொல்லிக் கொள்கிறேன். என் பெருமைதான் அது" - என்ற, இரண்டு மூன்று பேர் சொன்ன தத்துவங்களைக் கலந்து ஒரு உருவமாக்கிப் பயிற்சி செய்ந்து கொண்டேயிருந்தார் அவர். "இன்றைக்கு எட்டி பேக்கரை மறுபடியும் படிக்க வேண்டும். ஒரு பொம்மனாட்டி! எப்படி ஈசுவர தத்துவத்தை அனுபவித்து அனுபவித்துத் தோய்ந்திருக்கிறான்! இந்த ஊர்ப் பயல்கள், சமுதாயத்தை நாண்டி அக்கரையில் இருக்கிற பயல்களெல்லாம் வெறும் வராதியங்கள். நாம் தான் சர்வத்தையும் கண்டு விட்டவர்கள் - என்று பாலையும், வாழைப்பழத்தையும், பன்னீரையும், சிக்கெண்ணெயையும் ஊரிலிருக்கிற கல்லின்

தலையில் கொட்டிக் கொண்டு அலைகிறார்கள். அந்தக் கல்லைப் போலவே இவன் புத்தியும் சிக்குப் பிடித்து பொறுக்குத் தட்டி, பிசுக்கு ஒட்டி, மக்காகக் கட்டி தட்டிக் கிடக்கிறது..."

எங்கோ ஓடுகிற மனதை இழுத்து மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தி "விஸ்வமூர்த்திர், மஹாமூர்த்திர் தீர்த்தமூர்த்தி மூர்த்திரமான்! அநேக மூர்த்தி ரவ்யக்த: சதமூர்த்தி: சதாநத:" என்று மீண்டும் மனக்குள் சொல்லத் தொடங்கினார் அவர்...

கூடத்திலிருந்து ஏதோ புதுக் குரல் கேட்கிறது. தண்டபாணியின் மனம் பிரிந்து கூடத்திற்குப் பாய்ந்தது.

"ஊட்டியிலேருந்து வரேன் மன்னி... தேரே காரிலே வரேன்..."

"உட்காருங்களேன்." - அலங்காரத்தின் குரல்.

சிவகவின் குரல்தான் அது. இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்துப் போகலாம். ஆனால், குளியல் தீர்ந்து விட்டது. விரல் அழுக்கைக்கூட எடுத்தாவி விட்டது. எத்தனை நேரம் தான்குளிக்கிற உள்ளில் திற்க முடியும்? வேட்டையைப் பிழித்து கொண்டு அரையில் ஈரத் துண்டுடன் கூடத்திற்கு வந்தார் தண்டபாணி.

சிவக சமையல் அறையைப் பார்த்தவாறு ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்தான். பக்கவாட்டில் தூணோரமாக அலங்காரம் நின்றிருந்தான் - புடவையால் வலது தோளைப் போர்த்திக் கொண்டு. அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிவக, தண்டபாணியைக் கண்டதும், "தமஸ்காரம் அண்ணா!" என்று ஊஞ்சலை விட்டு எழுந்தான்.

"வாங்கோ. எப்ப வந்தாப்பல...?"

"இப்பதான். ஊட்டிக்குப் போயிருந்தேன். இங்கிலிஷ் கறிகாய் எல்லாம் கொஞ்சம் வாங்கிண்டு வந்தேன். இங்கே கொஞ்சம் கொடுத்துட்டுப் போகலாமனு வந்தேன்"

"உட்காருங்கோ... எழுத்திருப்பாளேன்?" என்றார் தண்டபாணி.

அலங்காரத்திற்கு முன்னால் ஒரு கூடை. அதில் காரட்டு, முள்ளங்கி, தக்காளி, நூல்கோல், இன்னும் பெயர் தெரியாத இரண்டு மூன்று காய்கறிகள், ஆரஞ்சு, ஆப்பிள், வால்பேரிப் பழங்கள், காம்பு ஒடிக்காத வெங்காயம்...

"உட்காருங்கோ..." என்றார் மீண்டும் தண்டபாணி, அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து.

சிவகவைச் சற்று நிமிர்ந்துதான் பார்க்க வேண்டும். அவன் அத்தனை உயரம். உடல் இரட்டை நாடியில்லை; ஒற்றை நாடியுமில்லை. மொழுமொழுவென்று பூசினாற் போலிருக்கும். நிறம் மாநிறத்துக்குச் சற்றுக் கூடுதல். பெரிய தலை. ஆனால், அழகான தலை. செதுக்கினாற் போன்ற தீள மூக்கு. கண்ணும் பெரிய கண், தலையில் லேசாக அலையிட்ட கிராப்பு. நெற்றி முகட்டையும் அடைத்து, நெற்றியையே அகலக் குறைவாகக் கூடக்காட்டிற்று அது. முக அமைப்புக்கூட நம்மூர் அமைப்பு இல்லை. ஏதோ பாஞ்சாலம், துருக்கி, பாரசீகம் - அந்த மண்ணில் அமைத்த மாதிரி இருக்கும். அதே மேனிகூட. கை கால் இரண்டிலும் ஒரு அசாதாரணமான மெருகு. ஊட்டத்தின் மெருகு. விரல்களும் தீளமாக மழுமழுவென்று, படல் நகங்கள் பளபளக்கப் பெருத்திருக்கும். இரண்டு கைகளிலும் சின்ன விரல், மோதிர விரல் - இரண்டிலும் மோதிரங்கள் மின்னின. லேசாக ஒரு தொத்தி. ஐப்பா போட்டிருந்தான் அவன். அந்த உயரத்தில் தொத்தி தனியாகத் தெரியாமல், மாப்பிலிருந்து வரும்போது சற்று மேடிட்டு மீண்டும் தீளமாகச் சரித்தது. அளையில் கட்டியிருந்த வேட்டிக்கு ஒன்றரை அங்குல அகலத்தில் கப்புச் சிவப்புச் சிவராயர் கரை. அது அவன் காலின் மழுமழுப்பையும் மெருகையும் கூட்டிக் காட்டிற்று. அவனுக்கு வயது நாற்பத்தெட்டு இருக்கும். ஆனால் அந்த உடலில், மெருகில், வளப்பில், களையில், முடியில் முழங்கினது முப்பத்தைந்துதான். கண்ணில் தெரித்தது அதற்கும் ஐந்து குறைவு. இருபது வருடங்களுக்கு முன்னால் அவனைப் பார்த்தவர்கள், அவன் இன்று மாறியிருப்பதாகவே சொல்ல மாட்டார்கள். சற்றுக் கூடிவைத்த சதைப்பற்று, லேசாக வயிற்றில் விழுத்த மேடு - இவற்றைத் தவிர, வேறு எந்த மாறுதலையும் காண்பதற்கில்லை. அப்படி ஒரு இளமை அவன் காலைச் சுற்றிச் சுற்றி அடிமையாகக் கிடத்தது. அவனுடைய சொத்தில் பாதியோ காலோ உள்ளவர்கள், தின்றோ, மேலும் பணம் பணம் என்று பறத்தோ தங்கள் வயசோடு இன்னும் இருபது வயதைச் சேர்த்து, உடம்பிலும் தோலிலும் சுமந்து தள்ளாடியிருப்பார்கள். இவையையோ, உரிமையுள்ள வயது கூட அணுகக் கூசினாற்போலிருத்தது. ஆனால் அவன் தின்பதோ சம்பாதிப்பதோ குறைச்சலாக இல்லை என்பது ஊர் அறிந்த செய்தி.

அவனுக்குத் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் நூற்றைம்பது வேலிச

சொத்து. பூர்வீகம் நூற்றிருபதுதான். இவன் தலைப்பட்டு இன்னொரு முப்பது சேர்த்து விட்டான். ஒரு நாலு தொழில் முயற்சிகளில் அவன் டைரக்டர், பாங்குகளில் ரொக்கம், பங்குகள் குற்றாலம், கோளா, தீலகிசி, சென்னை - இப்படி ஊருக்கு ஒரு வீடு. தாத்தா பெயரில் ஊரில் ஒரு பள்ளிக்கூடம், நூலைத்து கல்லூரிகளில் அவர் பெயரிலேயே ஏழை மாணவர்களுக்கு உதவி மாணியங்கள் - இன்னும் பல விவகாரங்கள்.

"உட்கார்ந்துக்கொங்களேன்," என்றார் தண்டபாணி.

"பரவாயில்லேண்ணா... தீங்க ஈரத்தோட திக்கறேனே."

"தீங்க உட்காருங்கோ. நான் போய் வேஷ்டியைக் கட்டிக்கிறேன். ஆத்திலே எல்லாரும் சொக்கியம்மாடனே!" என்று கேட்டுக் கொண்டே மாடிக்குப் போகத் திரும்பினார் தண்டபாணி.

"சொக்கியம்மாண்ணா."

தண்டபாணி மாடிப்படி ஏறினார். சிவக ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

வேஷ்டியைக் கட்டிக் கொண்ட தண்டபாணி, கீழே இறங்கிப் போகவில்லை. அறையிலிருந்த பெஞ்சின் மீதே ஜபத்திற்கு உட்கார்ந்து விட்டார்.

அந்தக் காலத்தில் ஒரு நாள் சிவக, தன் தங்கை ஜாதகத்தையும், ஒரு ஏழெட்டு வரங்களின் ஜாதகங்களையும் கொண்டு வந்தான். பொருத்தம் பார்த்துச் சொல்லுமாறு சொல்லி, மறுநாள் வருவதாய்ப் போனான். மறுநாள் வந்தான். மறுநாளும் வந்தான். அதற்கு மறுநாளும் வந்தான். இன்னும் நூறு ஜாதகங்களைக் கொண்டு வந்தான். வாரா வாரம் ஒரு நாள் இரண்டு நாளைவது வராமல் இருக்க மாட்டான். அப்படித்தான் அவனுடைய சிநேகம் ஆரம்பமாயிற்று.

தண்டபாணி சல்லடைபோட்டு, வஸ்திரகாயம் பண்ணி ஒரு ஜாதகத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார். இதுதான் நடக்கும் என்று ஏதோ சொல்லி வைத்தார். அதுதான் நடத்தது. சாதாரண, ஆனால் கௌரவமான இடம். அடக்கமான பையன். பெரிய பதவி. சிவகவுக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை. தண்டபாணி போட்ட கணக்குகளுக்காக ஒரு ஆயிரம் ரூபாயைச் சனமானமாகக் கொடுத்தான். பத்தாறு வாங்கிக் கொடுத்தான். அவர் சம்சாரத்திற்கு ஒரு பட்டுப் புடவை வாங்கிக் கொடுத்தான். "மங்களத்துக்கு

தீங்கதாண்ணா விளக்கேத்தி வச்சேன், இல்லாட்டா அவசரப்பட்டு ஏதாவது பண்ணியிருப்பேன் எங்க சித்தப்பா பேச்சைக் கேட்டு," என்று நமஸ்காரம் பண்ணி நன்றியுரைத்தான். ஆனால் காரியமானதோடு நின்று விடவில்லை. சிதேகிதனாகவே தொடர்ந்து பழகினான். பழகிக் கொண்டேயிருக்கிறான். பட்டணத்தில் இருந்தால், நான்கு நாளுக்கொரு முறை இங்கு வராமல் இருக்கமாட்டான். விரை தெளிப்பது, நடவு, அறுப்பு சமயங்களில் கிராமத்துக்குப் போவான். அப்போது மட்டும் ஒரு மாதம் இரண்டு மாதம் என்று தொடர்ந்தாற்போல் அங்கேயே தங்கி விடுவானோ என்னவோ...

ஐயம் செய்யக் கண்ணை மூடிய தண்டபாணியின் கண்ணில் சிவந்தரத்தின் போக்குவரத்துக்கள்தான் வந்து கொண்டிருந்தன. எனவே அதை ஒதுக்க மீண்டும் மத்திரத்தை மனதுக்குள் சொல்லி, அதையே பார்த்துக் கேட்க ஆரம்பித்தார்.

சிறிது நேரம் பேச்சுக் கேட்கவில்லை. அலங்காரம் சிவகவுக்குக் காபி கொண்டு வர, அடுக்களைக்குள் போயிருக்கிறாளோ என்னவோ...

"லாங்க சார் - எப்ப வந்தீங்க?" என்று கோபுவின் குரல் கேட்கிறது. பின்னையாண்டான் இப்போதுதான் கானலக் கடனை முடித்துவிட்டுப் பல் தேய்க்கத் திரும்பியிருக்கிறான் போலிருக்கிறது.

"யாது? அட! கோபுவா?... இப்பதான் வரேன். என்னடாது? நீ எப்ப மதம் மாறினே?"

சிவகவின் குரல்.

"இடுப்பிலிருக்கிறதைப் பார்த்துச் சொல்லீங்களா? இது கைலி இல்லே சார் - லுங்கி - சராங். சிங்கப்பூலேத்து நமம் பரண்டு போன வாரம் வந்தாரு... வாங்கிட்டு வந்து கொடுத்தாரு."

"நீ மட்டும் குட்டையா ஒரு முழுக் கை தொள தொள சட்டையும, அகலமா ஒரு பெல்ட்டும் போட்டுண்டியோ, எங்க ஊர் ஏறமான் ராவத்தர் ஸ்புரு போய்டு நாகப்பட்டணத்திலே கப்பல்லெ இறங்கி வந்தாப்பலியே இருக்கும்."

"பாரும்மா - சார் ஸத்தாய்க்கிறதை. இது கைட்டி டிரஸ் சார் - காப்பி சாப்பிடங்கலா, சார் - காவேரி! சாருக்குக் காபி கொண்டு கொடு..."

"நீ சாப்பிடுடா முன்னடி... அப்பறம் முடிஞ்சா எனக்கும் கொண்டா, கோபு மரக்காய் கொடுத்ததுதான் தான் சாப்பிடறேனே இன்னிக்கி."

"நீதான் கொடுக்க வேண்டும்... காவேரியா கொடுக்கப் போகிறாள்? இல்லை, வேம்பு கொடுக்கப் போகிறாள்?" சிவக வத்தால் அதிகமாகப் பேசுவது கோபுதான். வேம்புவும் காவேரியும், "லாங்கோ, உட்காருங்கோ," என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்கள் அறைக்குள் முடங்கி விடுவார்கள். "என்ன காவேரி, லக்ஷியமே பண்ண மாட்டேங்கிறியே?" என்பான் சிவக. அதற்குப் பதிலாக ஒரு புன்னகையைக் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே மறைத்து விடுவான் காவேரி. "லட்சியம் பண்ணாமல்தான் இருக்கிறேனே, அதைச் சொல்லி வேறு தீயாக அம்பலப்படுத்திக் கொள்வானேன்!" என்பது போலிருக்கும் - அவன் புன்னகையும், அதுவும் அவளும் மறைகிற கருக்கும். வேம்பு மட்டும் நின்று ஒரு வார்த்தை கேட்டு விட்டுப்போவான், "பட்டு என்ன மாமா பண்ணான்?"

"பியூசி வாசிக்கிறாண்டா."

"என்ன எடுத்துன்னிருக்கான்?"

"காமர்ஸ் - லாஜிக்."

"ஏன், ஆடிட்டராப் போகலாமனு தெனச்சிருக்கானா?"

"அவன் இதிலே கரையேறட்டும் முதல்லே..."

வேம்பு அவ்வளவோடு உள்ளே போய் விடுவான். பெரியவர்களோடு நமக்கென்ன என்று சொல்வது போலவும் இருக்கும்; நான் உங்கனோடு இவ்வளவு பேசினதே அதிகம் என்று சொல்வது போலவும் இருக்கும் - அவன் அப்பால் போவது.

முன்பெல்லாம் அப்படியில்லை. அண்ணா என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே அவன் உள்ளே வந்ததும், காவேரி, வேம்பு யாராவது அவசர அவசரமாக மாடி ஏறி வந்து, "அப்பா, அப்பா, அவர் வந்திருக்காரப்பா," என்று தழைத்த மரியாதைக் குரலில் தெரிவிப்பார்கள். அவரும் இறங்கிப் போவார்.

ஒருநாள், "சரி, வரட்டுமே," என்றார் தலை நிமிராமல் தண்டபாணி. காவேரி திரும்பி இறங்கி விட்டாள். சிவக கீழேயே ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து பேசிவிட்டுப் போய் விட்டான்.

"இன்னிக்கி மத்யானம் சிவக 'மாமா வந்திருந்தாப்பா' என்று

அவர் அச்சரீரிலிருந்து வந்தவுடன், பல செய்திகளுக்கு நடுவில் ஒன்றாகச் சொல்வார்கள். இப்பொழுது அதைக் கூடச் சொல்வதில்லை. அது அவ்வளவு முக்கியமான செய்தி யில்லையா? அவன்தான் முக்கியமில்லாமல் போய்விட்டானா? இல்லை, பாலும் பழசிப் புளித்துப் போன சமாசாரமா?...

முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டார் தண்டபாணி. மனம் குன்யமாகவில்லை, சாகடியில்லை. பகவானைக் கடிந்து கொண்டார். உனக்கே இஷ்டமில்லையாக்கும் இங்கு வந்து உட்கார்? நானும் என்னாலான முயற்சியெல்லாம் செய்து பார்க்கிறேன். நீ மனது வைத்தால், இத்தனை அலைகளையும் ஓயச் செய்து, நீ வந்து உட்காரலாம்... கும்பாபிஷேகம், கோவில் என்று அலைகிற பயல்களைத்தான் உனக்குப் பிடித்திருக்கிறாற் போலிருக்கிறது... என்று கோபித்து மீண்டும் மனதைக் குன்யமாக்கிக் கொண்டார்.

சிவக ஊட்டியின் குளிரையும், கோடைக்காலக் குளிரையும் ஒப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். டில்லிக்கு விமானத்தில் போய்விட்டு வந்ததைப் பற்றிச் சொல்லுகிறான்...

"அப்ப நான் வரட்டுமா... மன்னி?" என்று சொல்லிக் கொள்கிறான்.

"வரட்டுமா வரட்டுமா" என்று சொல்லுவது இது நாலாவது முறை - உத்தரவு கிடைக்கவில்லை போலிருக்கிறது. அல்லது, ஊஞ்சலின் மகிமையாக இருக்க வேண்டும். அந்த ஊஞ்சல் அத்தனை அழகு. அது என்ன பலகையோ - தேக்கோ கருங்காலியோ, பலாவோ - என்னவென்று கண்டு பிடிக்க முடியாமல் ஒரு வழுவழப்பு, பளபளப்பு, தல்ல அகலம் வேறு - ஒரு ஆள் தாராளமாகப் படுத்துப் புரளலாம்... அகலமோ, பளபளப்போ, வைரமோ - அதில் உட்கார்த்தால் ஒரு இதம், தன் வீட்டில் இருக்கிறாற்போன்ற ஒரு பாத்தியம் - எல்லாம் உண்டாகும். ஒரு ஐட் ஊஞ்சலுக்கு எப்படி இவ்வளவு உயிர் வரும்! பிறரைச் சந்தோஷப்படுத்துகிற ஆற்றல்தான் எத்தனை!...

தண்டபாணிக்கு லேசாகப் புன்னகை வந்தது. கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தவர், "மனக் கூட ஊஞ்சலாகத்தான் லேசாக ஆடுகிறது - நீ இதிலே வந்து உட்காரலாம்... இது தேக்கு ஊஞ்சலில்லை, தெட்டி ஊஞ்சல். மூச்சுவிட்டாலே ஆடும்... 'அதுகூடப்பாது - நான் வந்து உட்கார்' என்று நீ சொல்லலாமோ?

உனக்கு தெட்டியையவிட லேசாக இருக்க முடியுமே!" என்று மல்லுக்கு தின்று கொண்டிருந்தார்...

மீண்டும் மனது வானலைக் கருட்டிக் கொண்டது. படுதாவில் அசைவே இல்லை. கண்ணுக்குள் ஆரஞ்சு வர்ணம் மட்டும் குழம்பாகத் தெரிந்தது...

"அதெல்லாம் சரி மன்னி. நீங்க ஆத்துப் பக்கமே வரலியே - வந்து மாசக் கணக்கா ஆயிருக்கும் போலிருக்கே... ரங்கம் கூடப் போன வாரம் சொல்லிண்டேயிருந்தா - மன்னியைக் காணவேல்லியென்னு..."

"பொய்! பொய்!" என்று மூடின கண்ணை இடுக்கினார் தண்டபாணி. புருவம் சுளித்தது. "ரங்கம் அப்படிச் சொல்லி இருக்கவே மாட்டான். நீதான் சொல்லுகிறாய். அலங்காரத்தைக் குழியை வெட்டிப் புதைக்க வேண்டும் என்றுதான் அவன் சொல்லியிருப்பான்... அதுவும் சொல்வதற்கில்லை. ரங்கம் உண்மையாகவே அப்படிச் கேட்டிருக்கலாம். பொய் மனாட்டிகளில் ராட்சசிகளும் உண்டு. சீதையும் உண்டு. ராட்சசிகளிலேயே மத்தோதரி இல்லையோ..."

அலங்காரம் என்ன பதில் சொன்னான் என்று காதில் விழவில்லை.

"நான்தான் இப்படி அலையறேன், வேலை மெனக்கட்டவன்..." சிவகவின் குரல்.

"ஒழியவே இல்லை!" என்று அலங்காரம் பதில் சொல்லியிருப்பான் போலிருக்கிறது. அதைக்கேட்டு விட்டுத்தான் இப்படிச் செல்லக் காய்ச்சல் காய்கிறான் சிவக.

"..... இஷ்டமிருந்தா வரலாம். நானும் தான் வேலை செஞ்சுண்டிருக்கேன். ஸூத்தம்பது வேலி பயிர் செலவையும் கவனிச்சுக்கறேன். கம்பெனி வீட்டிற்குக்குப் போறேன். பள்ளிக்கூடத்துக்கும் போய்க் கவனிச்சுக்கறேன். பட்டணம் வரேன். திருச்சி போறேன். ஊட்டிக்குப் போறேன். இங்கேயும் வரேன். வரணும்னு சிரத்தை இருந்தா வரலாம். அண்ணாவை அழைச்சிண்டு நீங்கதான் வரப்படாதா என்ன?..."

என்னை எதுக்காக அழைச்சிண்டு வரணும்? சிரத்தையா! எ அப்பா! பெரிய வார்த்தையாப் போடுகிறானே. பகவானைப் பார்க்கிற ஆசைக்குப் போடுகிற வார்த்தை ஆயிற்றே!...

"யார்நீ அங்கே?... - அலங்காரத்தின் குரல்தான். வாசலில் சைக்கிள் சிக்ஷிப் பேரே போட்டு திறவிற ஓசை.

"அப்பு அண்ணாமமா!..." காவேரியின் குரல்.

"என்னது!"

பெஞ்சில் உட்காத்திருந்த தண்டபாணி விறுக்கென்று எழுந்து ஜன்னலைண்டை போனார். கீழே தெருவைப் பார்த்தார்.

அப்புதான், அப்புதான்! பெட்டியை எடுத்து வாசல்படியில் கொண்டு வைக்கிறான். அப்புதான்! குப்பென்று தொண்டையில் எதையோ அப்பி திறைத்தாற் போலிருக்கிறது. அப்பு... அப்புதான்!

"அப்பா, அப்பா!" என்று குரல் கேட்டுத் திரும்பினார் தண்டபாணி.

காவேரி வகுப்பில் விடை சொல்லுவது போலக் கையைக் கையை உதறிக் கொண்டே, "அப்புண்ணாப்பா, அப்புண்ணாப்பா!" என்று தெருக்கக்குள் எதையோ போட்டுக் கொண்டு குதித்தான்.

தண்டபாணிக்கும் அப்படிக் குதிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால், அவர் தெருக்கக்குள் காவேரி மாதிரியே குதித்துக்கொண்டு தானிருந்தது.

"பார்த்தேண்டி."

"எங்கே?"

"இதோ."

"இப்பத்தான் - இதோ?"

"இதுகூட எனக்கு முன்னாலேயேதான் பார்க்கணுமாக்கும், மூஞ்சியைப் பாரு." என்று உதட்டைப் பிதுக்கினான் காவேரி, தண்டபாணி இடையில் சுற்றியிருந்த உத்தரீயத்தைக்கூட அவிழ்த்து மேலே போட்டுக் கொள்ளாமல் காவேரியின் குதியைத் தொடர்ந்து கொண்டே கீழே இறங்கினார்.

"வேம்பு படுக்கைச் சுருளை எடுத்து வந்தான். சிக்ஷாக்காரன் ஒரு பெட்டியையும், அப்பு ஒரு பெட்டியையுமாக உள்ளே எடுத்து வந்தார்கள்.

"வாடா அப்பு."

"அப்பு!" என்றான் அலங்காரம்.

"அம்மா!"

"என்னடா கோபு, மீசையை எப்ப எடுத்தே?" என்று ஊஞ்சலைப் பார்த்தான் அப்பு. மறுகணமேசற்றுக் குழம்பி உற்றுப் பார்த்தான்.

"சிவக மாமாண்ணா!" என்றான் காவேரி.

"ஆ! மாமா... செளக்யமா, சார்?" என்றான் அப்பு.

"செளக்கியம்தான்."

"எந்த வண்டியிலே வரே?"

"நாத்துக்குடியிலேப்பா"

"அன்னிக்கே வரேன்னு எழுதியிருத்தியோ?"

"எழுதியிருத்தேன். வாத்தியார் பேத்திக்கு கலியாணம். உங்களுக்குப் பத்திரிகை வரலே?"

"வந்தது."

"அதுக்கு அத்தையும் புறப்பட்டுப் போனா. நான் வந்தப்புறம் போகலாமனு சொன்னா."

"தீ போகலியோ?"

"விட்டை யாராவது பார்த்துக்கணுமே. இருக்கச் சொன்னா. நமஸ்காரம் பண்ணேம்மா!" என்று அப்பா. அம்மா இருவரையும் விழுத்து வணங்கினான் அப்பு. "சிவக சார் உங்களுக்கும் பண்ணேன்."

"எனக்கு என்னத்துக்கு?" - கூசிக் குறுகி எழுந்தான் சிவக. அதற்குள் அப்பு விழுத்து விட்டான். எழுத்து காலைத் தொட்டுக்கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டான். "அடடா!" என்று நிர்மால்யம் காலில்பட்டு விட்டது போலப் பின்னுக்கு நகர்ந்தான் சிவக.

"என்னது! குழந்தை பண்ணான்!" என்றான் அலங்காரம்.

"குழந்தையா - நன்னாருக்கே" என்று அப்புவை தியிர்ந்து பார்த்தான் சிவக. சிவகவே தியிர்ந்து பார்க்கும் உயரம் அப்பு பார்த்துக்கொண்டே சொன்னான் சிவக. "வேத வித்துள்ளா?"

எனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணவாவது... ஆனா, வயசிலேகூட இருக்கே னேன்னு காலதத் தொட்டுட்டார்... அதுவும் நல்லதுதான். அப்படியாவது தொடக்கிடச்சேதே!" என்று மீண்டும் குறுகினான் சிவக.

"என்ன, தீளப் பேசின்டே போறேனோ!" என்றான் அலங்காரம்.

தண்டபாணிக்கு முதுகுத் தண்டு சில்லிட்டது. "அட தடியா!... உனக்குக் கூடவா இப்படியெல்லாம் பேசத் தோன்றுகிறது! ஒரு அடினத்தில் பளிச்சென்று நல்லதாக ஒன்றைச் சொல்லி விட்டானே. புத்திசாலி யில்லாமலா இப்படி விளங்கறே நீ" என்று மனதிற்குள் திகைத்து நின்றான்.

அதற்குள், "நமஸ்காரம் பண்ணேண்ணா!" என்று காவேரி அப்புவிள் முன்னால் வளைத்து வணங்கினாள். "நானும் பண்ணேன்," என்று வேம்பு தொடர்ந்தான்.

மன்னி இதையெல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டே எதிர் அறை நிலையண்டை வந்து நின்றான்.

"யாரு அங்கே?" என்று கேட்டுக் கொண்டே அப்போது கோபு குளிக்கும் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டு வந்தான். "அட்டே அப்புவா! எப்படா வந்தே?"

"இப்பதாண்டா வரேன்."

"நானும் நமஸ்காரம் பண்ணேண்டா உனக்கு."

"ஏய், ஈர வேட்டியோட பண்ணாதேடா," என்று மறித்தார் தண்டபாணி.

"தீங்க போங்கப்பா, அப்புறம் மறந்து போய்விடுவேன்" என்று அப்படியே விழுத்து விட்டான் கோபு.

"டேய்! என்ன ஜோராயிட்டேடா நீ! என்ன ஹைட்டு, என்ன கர்த்து! நாளைக்கு நீ குடுமியை எடுத்திட்டுக் கிராப்பு வச்சுக்கடா... கிராப்பு மாதிரி வச்சான் அப்பு... இவன் பச்சளால்ட்டி ஒரு பயலுக்கு வராதுமமா இந்த மெட்ராஸ் எல்ட்டி முழுக்க... என்னா, சிவக சார்! நான் சொல்றது சரிதானே... ரொம்ப ஜோரா இருக்கேடா!" என்று அவனைக் கட்டிக்கொண்டு 'முச்' சென்று கன்னத்தில் ஒரு முத்தமிட்டான் கோபு.

"அச்சச்சோ!" என்று காவேரி குனிந்து முழங்கால் இடுக்கில் கையைக் கொடுத்து சிரித்தாள்.

"உட்கார்றா... இப்படி வாடா... ஊஞ்சல்லே உட்காரலாம். சிவக சார், தீங்கனும் உட்காருங்க... என்னம்மா, காப்பி கொண்டாத்து கொடும்மா," என்று அப்புவை இழுத்துக் கொண்டு போனான் கோபு.

எல்லோரும் அப்புவைச் சுற்றிச் சுற்றி நின்றார்கள். சிவக தனியாக நின்றான். நாலு விநாடி கழித்து, "நான் வரேன், மன்னி!" என்றான்.

"சரி" என்றான் அலங்காரம்.

"நான் வரேன்" என்று பொதுப்படையாகச் சொல்லிக் கொண்டான் சிவக...

"ரைட் சார், விஜிட்டெயின்ஸுக்கெல்லாம் ரொம்ப தாங்ஸ், ஸார்."

அலங்காரம் மட்டும் இடைகழி வரையில் போனான். திரும்பி வந்தான். ஊஞ்சலண்டை வந்தான். அவனைப் பார்த்தான்.

அப்பு அக்னி மாதிரிதான் தின்று கொண்டிருந்தான்.

"அம்மா!" என்று அவனைப் பார்த்தான் அப்பு.

அலங்காரத்துக்கு இரைத்து - அப்படி அவனைப் பார்த்தான்; அப்புவுக்கு அந்த அலையைத் தாங்க முடியவில்லை. சட்டென்று எழுந்து பையிலிருந்து ஸ்ரீங்கத்தில் வாங்கின பூப்பந்தை எடுத்துக் கொடுத்தான். "டேய், எத்தனை பெரிய குடுமிடா - பொம்பிளை மாதிரி! அவத்து விட்டா தலை மயிர் தொடை மட்டுக்கு வரும் போலிருக்கே! அப்படின்னா, பூவை இவனுக்குக் கொஞ்சம் வச்சிடும்மா!" என்று அவனை தலையையும் மாப்பையும் கையையும் மாறிமாறிப் பார்த்துப் பூரித்துக் கொண்டிருந்தான் கோபு.

காவேரி அதைப் பார்த்தான். "என்னண்ணா, இப்படிப் பார்க்கறே. அப்புண்ணா மாதிரி உனக்கும் தட்டுக் கிடப்போற தேன்னு பார்த்து வச்சுக்கறயா?" என்று சிரித்தான்.

"தட்டுக்கிடவா? என்னாது!"

"தீ குளிக்க போயிருத்தியோல்லியோ! அப்புண்ணா வந்து உள்ளே பூழுஞ்சதும், ஊஞ்சல்லே சிவக மாமா உட்கார்த்திருக்கறதைப் பார்த்து, தீன்னு தெனச்சிண்டு, என்னடா கோபு, மீசையை எப்படா எடுத்தேன்னு சத்தம் போட்டுக் கத்தினானே பார்ப்பம். சிவக மாமாதிரும்பினார். அப்புண்ணா முஞ்சியை அப்ப பார்க்கணுமே..." என்று சிரித்தாள் காவேரி.

"சட்டுனு எதோ தட்டுகிட்டுப் போயிருத்துடி."

"அதனாலென்னடி, என் பச்சனால்ட்டி ஜாஸ்தியாயிருக்குன்னுதானே ஆச்சு அப்ப? ஒருரண்டு செகிண்டு அப்படித்தான் இருக்கட்டுமே. சிவக சார் மாதிரி பச்சனால்ட்டி, பணம் எல்லாம் இருந்திச்சின்னா நான் இங்கேயா இருப்பேன்... இந்த மாட்டுக் கொட்டா சத்திலே...? எங்கியோ இருப்பேன், சரி, இன்னிக்கி ரெண்டு செகிண்டு அப்படி ஆயிட்டேனாக்கும்!"

"சரிதான்டா, சரி, பல்லைத் தேய்ச்கட்டு வாடா குழந்தே. காபி சாப்பிடலாம்" என்று அலங்காரம் அப்புவை அவசரப்படுத்தினாள்.

"காபியா!... சரி...இதோ... வந்துட்டேன்."

"ஏண்டா, இழுக்கறியே... தீகாபி சாப்பிட மாட்டியா-" என்றாள் கோபு.

"காபி ஏதுடா பாடசாலையிலே - அரிசிக் காப்பிதான்."

"தீராமா- அதானே! இல்லாட்டி பச்சனால்ட்டி இப்படி இருக்குமா- யம்மா - அப்புக்கு ஒரு அண்டா நிறைய காபி போடு, சொல்றேன்."

ஜாதகம் பார்க்க வந்த யாருடனோ, பேசி மாதியில் உட்கார வைத்துவிட்டுத் திரும்பிய தண்டபாணி, அங்கு வந்து நின்றார்.

"பவானியம்மா செளக்கியம்தானேடா அப்பு?"

"செளக்கியம்தான் பா, உங்களை ரொம்ப விசாரிச்சா,"

"அவ மருமா - அங்கதானே இருக்கா - இத்து?" என்றாள் அலங்காரம்.

"இருக்கா."

"ஏன், மாதியாரோட இல்லையா?"

"இல்லை, இங்கேதான் இருக்கா,"

"ஏன்?"

"என்னமோ, ஒத்துக்கலியோ என்னமோ!"

"அப்படித் தகதகன்னு உருக்கி வார்த்த மாதிரி இருப்ப. அவளுக்கு வந்ததைப் பாடேன்" என்றாள் தண்டபாணி.

"பாவம் - அப்பண்ணா அங்கே போறதேயில்லையா?"

"மஹும்."

அத்தப் பெண்ணின் தினைவாகவே அப்புவின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் அலங்காரம்.

"ஏம்மா, பல் தேயின்னு அவனைச் சொல்லிட்டு, ஊர்க் கதையெல்லாம் பேசிட்டு திக்கறியே? டேய் தீ போடா, பல் தேயிட்டா, இங்கே வாடா நான் பேஸ்ட் தரேன். இங்கே" என்று அவனை இழுத்துக் கொண்டு குளிக்கும் அதறயில் விட்டு, எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு வந்தாள் கோபு.

"ஈரத் துண்டோடவே இந்த உபசாரம் எல்லாம் செய்யணுமா? வேட்டியைக் கட்டிக்கோயேண்டா!" என்றாள் அலங்காரம்.

"அவருதான் வேதம் படிச்ச வித்வானாச்சே. அதனாலே, ஆசாரமா ஈர வேட்டியோட கொடுத்துட்டு வர்றேன்."

"போறது, அதாவது தெரியறதே! உன் மீசையும் உன் தூக்கமும் தீயும்..."

"என்னா அப்படிச் சொல்லிட்டே தீ? என பச்சனால்ட்டிகு என்னம்மா குறைச்சல்? அப்பு மாதிரி உசரியில்லை. அதுதானே? நான் தம்பிதானே! அதுக்காக அப்படியிருக்குறேன். வேற என்னா குறைச்சல்? அப்புவே சாட்டியிகேட் கொடுத்திட்டானே - சிவக சார் மாதிரி இருக்குறேன்னு."

"சரிதான்டா போடா, போய் வேட்டியைக் கட்டிக்க முதல்லே" என்றாள் அலங்காரம். தண்டபாணி புன்னகை பூத்துக் கொண்டு நின்றார். அதையும் பார்த்தாள் அலங்காரம். வெறும் வறட்டுப் பார்வை. ஆனால் அது உள்ளுக்குள் அவரைக் கட்டுச் சாம்பலாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று அவருக்கு உணராமல் இருக்க முடியவில்லை. சந்தோஷ வெறியில் அத்தப் புன்னகையை உள்ளே விழுங்கினார். அவர் நெஞ்சு அதை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே தெரியாமல் சிரிக்கத் தொடங்கிற்று.

ஜாதகம் பார்க்க வந்தவர்கள் பார்த்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். அவர்களை அனுப்பிவிட்டுத் தண்டபாணி கீழே இறங்கும்போது, இன்னொருவர் கீழேயிருந்து மேலே வந்து கொண்டிருந்தார்.

"நமஸ்காரம்!" என்றார் வந்தவர் திரிந்து கொண்டே.

"நமஸ்காரம். இன்னிக்கு கடை கட்டியாச்சு, ஸ்வாமி. இனிமே நாளைக்குத்தான். எனக்குக் கொஞ்சம் வேலையிருக்கு" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவரைக் கூடத்து இறங்கினார் தண்டபாணி. இறங்கி, அவரைத் திரும்பிப் பார்க்காமலே கூடத்திற்கு வந்துவிட்டார். கூடத்தில் எல்லோருக்கும் சாப்பிட இலை போடப்பட்டிருந்தது.

"அப்ப..." என்று கீழ்ப்படியில் நின்று இழுத்தார் வந்தவர்.

"நாளைக் காலமே வரலாம்."

வந்தவர் முகம் விழுந்து மெதுவாக நகர்ந்தார். காவேரி அவர் வாசற்படி இறங்கியதும் கதவைத் தாழிட்டு வந்து, "பாவம்பா!" என்று சொன்னவண்ணம், எல்லோரோடும் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

"அப்பா என்ன இவ்வளவு நித்தாஷின்யமா சொல்லி அனுப்பிச்சுட்டா, ஆச்சரியமா இருக்கே!" என்று அப்பு கண்ணை அகல விழித்துச் சிரித்தவாறு இலைமுன் உட்கார்ந்தான்.

"யிள்ளே என்ன- நம்பிக்கை இல்லாத காரியத்தை எத்தனை நாழிதான் போட்டுண்டு மாரடிக்க முடியும்?" என்று இலையில் தீரைத் தெளித்துத் துடைத்தார் தண்டபாணி.

"நம்பிக்கை இல்லையா? என்ன இது!"

"பகவானை நிஜமா நம்பறவன் இப்படிக்கிடத்து அலை வானோ? இதிலெல்லாம் மனசைப் போட்டு இறைச்சு பகவான்கிட்ட நம்பிக்கை வராதுடாப்பா. இந்தப் பயல்கள் - என்னமோ எல்லாம் தாங்களே முன்னாடியே தெரிஞ்சுண்டு கிழிச்சுடப் போறாப்பல நினைச்சிண்டு அலையறான்கள்"

"அப்படிண்ணா நம்பிக்கை இல்லாமலா இத்தனை நாளும் தீங்க ஜாதகம் பார்த்துச் சொல்லிண்டிருக்கேள்!"

"தம்பிக்கையா! எனக்கா! லவலேசம் கிடையாதே. எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை, என்னைத் தொந்தரவு பண்ணாதிங்கோன்னு சொல்லியுமாச்சு. கேக்க மாட்டேங்கறான்களே தீங்க நம்பாட்டாப் பரவாயில்லை, அதுக்காக உங்க கணக்குப் பொய்யாயிடு மாங்கறான்கள். சரி, வாடகைக்கு ஆச்சு, பாலுக்கு ஆச்சு, காலேஜு சம்பளத்துக்காச்சுன்னு வாங்கிப் போட்டுக்கிறேன்."

"எனக்கும் ஒன்றும் புரியலேப்பா!" என்றான் அப்பு.

"என்ன புரியலே?"

"முதல்லே உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லேன்னு சொல்றதே ஆச்சரியமாயிருக்கு."

"துளிக்கூடக் கிடையாது. உங்கண்ணா கல்யாணத்துக்குக் கூட தான் ஜாதகம் பார்க்கலியே. பெண் பார்த்துட்டு வந்தான். பிடிச்சதுன்னான். மனுஷானையும் பிடிச்சிருந்தது. சரின்னாச்சு. உங்க மன்னி ஜாதகத்தை தான் பார்த்ததே இல்லியே. உன் கலியாணத்துக்கும் அப்படித்தான் நடக்கப் போறது."

"அவனுக்குக் கலியாணம் இருக்கட்டும். அவன் சம்பாதிக்கறதுக்கு வழி பண்ணட்டும் முதல்லே," என்றான் அலங்காரம்.

தண்டபாணி அவளைச் சற்று திரிந்து பார்த்தார்.

"வழி பண்ணாமலா சொல்றேன்?"

"என்ன பண்ணியிருக்கு?"

"அவன் அடுத்த மாசம் உன் கையிலே இருநாறு ரூபாயைக் கொண்டு வைப்பான். அப்ப அவனையே கேட்டுத் தெரிஞ்சுக் கோயேன்."

"இருநாறு ரூபாயா! சம்பளமா? எங்கேப்பா! எங்கேப்பா?" என்று பார்த்தான் காவேரி.

"எச்சக் கையை ஆட்டாதே!" என்றான் மூத்த பையன்.

"யப்பா யப்பா - சொல்லுங்கப்பா"

"இப்ப ஒண்ணும் சொல்றதுக்கில்லை. உனக்குப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு நாழியாச்சு, பேசாம போ. அடுத்த மாசம், தானே தெரியும்"

"போங்கப்பா."

"தீ போ முதல்லெ, சாப்பாட்டை முடிச்சிண்டு."

"சொல்லாட்டா போங்களேன்."

சாப்பாடு முடிந்தது. காவேரியும் பையன்களும் கிளம்பி விட்டார்கள். கோபுவுக்குக் கம்பெனியில் வேலை. அவன் ஒரு மணி முன்னமே போய்விட்டான்.

மாடிக்குப் போன தண்டபாணி அப்புனைவக் கூப்பிட்டார்.

"என்னப்பா?" என்று கொண்டே வந்தான் அவன்.

"உட்காரு இப்படி."

"பரவாயில்லே."

"உட்காரு. சொல்றேன்- இப்படி."

அப்பு பெஞ்சு மீது உட்கார்ந்தான்.

"ராத்ரிரி ரயில்லே தூங்கினியோ?"

"கமாராத் தூங்கினேன்."

"தன்னாத் தூங்கலியாக்கும்?"

"ரயில்லே எப்படி முடியும்?"

"அப்ப மத்யான்னம் முழுக்க ரெண்டு எடுத்துக்கோ. தூங்கு. சாயங்காலமா அஞ்சு மணி கமாருக்கு ஆபீஸ் பக்கம் வர முடியுமோ?"

"முடியுறதென்னப்பா? வரேன்."

"பெரிய உத்யோகஸ்தர்கள் சில பேருக்கு வேதாந்தப் பாடம் சொல்லிண்டு வரேன். அவர்கள் கிட்ட உன்னைப் பத்தி சொல்லி வச்சிருக்கேன். வேதத்திலே முக்கியமான பாகமா சொல்லிக் கிணுமனு ஆசை அவாளுக்கு. அர்த்தத்தோடு முழுக்கப் படிக்கணும்னு சொல்றா. உன்னாலெ முடியுமோ?"

"பார்க்கறேன்."

"பார்த்துத்தான் ஆகணும். பதினாறு வருஷம் உன்னை எங்கியோ அனுப்பிச்சு செத்துப்போன புஸ்தகம் எல்லாம் படிக்க வச்சுட்டேங்கறான் உங்க அண்ணா. இந்தச் செத்துப் போன

ஞானத்துக்குப் பணமும் திறையச் சம்பாதிக்க முடியுமனு அவனுக்குத் தெரியணுமோல்லியோ? பணம் கொடுக்கிறதன்னா உசிர்னுளதுதான்னு அவனுக்கு உறைக்கத் தொடங்கும்."

"அவன் வேடிக்கையாச் சொல்லியிருப்பான் பா. இல்லே, தன்னைப் போல திறையச் சம்பாதிக்க முடியாதே தம்பினனு கவலையிலே சொல்லியிருப்பான். ஆனா, அவாஜெல்லா ரையும்விட என்னைத்தானே தீங்க உசத்த படிப்பாப் படிக்க வச்சிருக்கேள்!"

தண்டபாணி அவனை உற்றுப் பார்த்தான்.

"நிஜமாவா?" என்று கேட்டான்.

"எனக்கு மனசு நிம்மதியா இருக்குப்பா. எதைத் தெரிஞ்சிண்டா, வேற ஒண்ணும் முக்கியமில்லையோ, மற்றதெல்லாம் படிச்சாப் போல ஆயிடுமோ-அதுக்கு ஆதாரமானதைத் தெரிஞ்சிண்டிருக்கேன் - அப்படின்னு நிம்மதியா இருக்கு; திறைவா இருக்கு."

"நிஜமாவா?"

"நான் வெளிக்காகவா பேசறேன்? ஏம்பா?"

தண்டபாணி தலையை மெதுவாக ஆட்டினான். "அப்படினா, எனக்கு ஒரு கவலை கிடையாதுடா அப்பு. துளிக்கூட கவலை கிடையாது."

"யார் உங்களை கவலைப்படச் சொன்னா?"

"இல்லேடா அப்பு. லோகம் ஆரமிச்ச நாளிலிருந்து சம்பாதிக்கறவனுக்குத்தான் மதிப்பு. அதுவும் பொம்மனாட்டி களுக்கு எல்லாம் இருந்தாத்தான் மதிப்பு வரும். திறையச் சம்பாதிக்கணும். அழகா இருக்கணும். முடாவும் இருக்கணும். புத்திசாலியாகவும் இருக்கணும்... எல்லாமாகவும் இருக்கணும்! ஒண்ணு இருந்தால் மட்டும் போறாது."

"அப்படியிருக்க முடியலேன்னா கலியாணமே பண்ணிக்காம இருத்தாப் போறது..."

"புத்திசாலியாயிருந்தா, பணக்காரனா இருக்கணும். பணக்காரனா இருந்தா புத்திசாலியா இருக்கணும். ரண்டுமா யிருந்தா, கீர்த்திமாணா இருக்கணும். அதுவும் இருந்தா பலசாலியா இருக்கணும். அதுவும் இருந்தாலும் தன் மனசுப்படி நடக்கணும்..."

அப்புசற்றுக்குழம்பி அவரைப் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தான். "அதுக்காகத்தான் நான் ஒரு வழி சொன்னேன் - கலியாணமே பண்ணிக்காம இருந்து விட்டா? ஒரு வழித்துக்கு வேதம் எப்படியாவது சாப்பாடு போட்டுடும். அப்பா அம்மாவுக்கு அதிகமாகச் செய்யறதுக்கு பணம் கிடைக்காதோ என்னவோ...."

"கையை வலிக்கிறதுன்னா வெட்டி விடலாமனு வைத்தியம் சொல்லியேடா, அப்பு.... நான் ஒரு பேச்சுக்காகச் சொன்னேன். என் மேலே குறையா இருக்குமோ உனக்குன்னு சம்சயமா யிருந்தது. அதில்லைன்னு தெரிஞ்சு போச்சு...."

"குறையில்லாதது மட்டுமில்லை. மத்த படிப்பு படிக்க வச்சிருந்தா இப்படிச் சந்தோஷப்பட்டிருக்க மாட்டேன்."

நாற்காலியை விட்டு எழுந்து பனியனையும் சட்டையையும் போட்டுக்கொண்டார் தண்டபாணி.

"அப்ப நாலரை அஞ்சு மணி சுமாருக்கு ஆபீஸ் பக்கம் வந்து சேரு. நான் வாட்டுமா?"

"சரிப்பா."

தண்டபாணிகீழே இறங்கினார். அப்புவும் தொடர்ந்தான். அவர் போன பிறகு கீழே திறகவும் கூச்சமாக இருந்தது. அம்மாவும் மன்னியும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"கண் முழிச்சிருப்பியேடா அப்பு. மாடியிலே கொஞ்ச நாழி படுத்துண்டு தூங்கேன்." என்று அம்மா சொன்னதும் அப்பு மாடிக்கு ஏறி விட்டான்.

அலமாரியிலிருந்த புத்தகங்களைப் புரட்டிப் புரட்டி இருந்த இடத்திலேயே வைத்தான். பெஞ்சில் ஒருக்கனித்து முழங்கையைத் தலைக்கடியில் வைத்துப் படுத்தான்.

மோட்டார் ஹான் சத்தங்கள் - எங்கோ மோட்டார் சைக்கிள் ஒடுகிறது. பஸ் ஒசை தெருங்கி வந்து தேய்கிறது. யாரோ துடைப்பம் விற்றுக் கொண்டு போகிறான். எதிர்ச்சரகில் மூன்று வீடு தள்ளியிருந்த குழாயடியில் வாக்குவாதம். கூச்சல் வலுக்கிறது. அப்பு எழுந்து ஐன்னல் வழியாகப் பார்த்தான். கூட்டம் அதிகமாக இல்லை. நாலைத்து பெண் பிள்ளைகள்தான் இருந்தார்கள். கூச்சலை மட்டும் கேட்டபோது பெரிய கும்பலாகக் கூடியிருக்குமோ என்று தோன்றிற்று. திடீரென்று கூச்சல் போடுகிற

ஒரு பெண் பிள்ளை கோபம் தாங்காமல் எதிரியின் முன் வந்து சட்டென்று திரும்பி அரைப்புடையைத் தூக்கிப் பின் பக்கத்தைக் காட்டி அவளை அவமானப்படுத்தி விட்டு இப்பால் வந்தான். பெரிய சிரிப்பு ஒன்று எழுந்தது. அப்பு தலையை இழுத்துக் கொண்டான். இப்படி எதிரியை அவமானப்படுத்துகிற ஒரு காட்சியைப் பார்த்ததில்லை. அதுவும் பட்டணத்திலா..!

அறை சின்ன அறைதான். அதில் ஒரு பெஞ்சு, மேஜை, நாற்காலி, அலமாரிகள்....

எங்கேயோ விருந்தாக வந்திருப்பது போல் ஒரு திடீடம் அப்புவுக்குத் தோன்றிற்று. புரென்று மோட்டார்கள் ஒடும் சத்தம் ஓயாமல் காற்றில் ஏறுவதும், இறங்குவதுமாகத் தொங்கிக் கொண்டேயிருப்பதைப் பார்த்தால், ஏதோ புது இடத்தில் வந்து தங்கியிருப்பது போல் உடம்பு பாலாமல் மிதந்தது. எங்கோ போகிற வழியில், இந்த ஒளிகளைக் கேட்கும்போது இந்த நிலை கொள்ளாமை ஒங்குகிறது.

சற்றுக் கண்ணை மூடினான் அவன். சித்தன்குளத்தில் பாடசாலையில் இருப்பது போலிருந்தது. அங்கு தெருவில் பார்வண்டி எப்போதாவது கட்டு கட்டென்று நகருகிற ஒசை கேட்கும். மாட்டுச் சலங்கை கேட்கும். கெட்டிகில் மாடு வைக்கோலை இழுத்துச் சலசலத்திடும் ஒசை கேட்கும். ட்ரூட்டு என்று மணிப்புறா கோடிழுக்கும். சம்போத்து உம்மிடும். பவானியம்மாள் படுத்து ஆடும் ஊஞ்சல் முனகும். இல்லை, படுக்கும் நோயில்லை. ஐயங்களை முடித்து விட்டுச் சாப்பிட உட்கார்த்திருப்பான். வாத்தியார் தாழ்ம் பாயில் படுத்துக் காலை நீட்டிக் கண்ணை மூடிச் சற்று இளைப்பாறிக் கொண்டிருப்பார். அவருக்குத் தொந்தா வில்லாமல் இருப்பதற்காகப் பையன்கள் திண்ணையிலும் பவானியம்மாள் வீட்டுத் திண்ணையிலும் இரண்டு மூன்று பேராக உட்கார்த்து பாடத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள். வாத்தியார் உறங்குகிறவனாயில் அவருக்கு விசிறிவிட்டு, அவர் மூச்சு தீளமாக, ஒழுங்காக ஏறி இறங்கத் தொடங்கியதும், இரண்டாம் கட்டில் கிணற்றங்களை முற்றத்தில் துண்டை விரித்து நிலை படியைத் தலைக்கு உயரமாக வைத்துப் படுத்திருப்பான் அப்பு. தூக்கம் வராது. வெறுமே கண்ணை மூடிப்பழைய பாடங்களை நினைத்துப் பாப்பான். அல்லது மனை அங்குமிங்குமாக அலையும். சில நாள் கங்கைபட்டுக் கண்கூடச் சற்று அயர்வதுண்டு.

பதினாறு வருடம் பழகிவிட்ட இடம் ஒவ்வொரு நாளும் இந்த வேளையில் கொட்டிலில் பாதிக்கண்ணை மூடி அரைபோடும் பகம் கன்றுபோல், மனது அரைபோட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். இந்த வேளை என்ன? எப்போதுமே அரை போடுகிறாற்போன்ற ஒரு நிலைதான் அது. கொல்லையைக் கொத்துவது, குளிப்பது, சாயங்காலம் குடியானவத் தெருப் பையன்களோடு விளையாடுவது, இவற்றைத் தவிர மற்ற வேளைகளெல்லாம் அரை போடுகிற வேளைதான். சாப்பிடுவது, சொல்லிக் கொடுப்பதுகூட அரைபோடுவது போல்தானிருக்கும். காற்றில் தொங்குவது போல மிதக்கும் திசுப்தம் அதற்குச் சுருதி போடுவது போலிருக்கும்.

இந்தக் காள் ஒலிகளையும் பஸ் ஒலிகளையும் கேட்கும் போது அரை போடுகிறாற்போலவே இல்லை. போட்டால் ஆபத்து என்று தோன்றுகிறது. படுத்திருக்கிறவன் மேல் திடீர் என்று ஒரு காள் ஏறி நகக்கிவிட்டுப் போனாலும் போய்விடும்.

அப்புலின் வயிற்றில் லேசாகக் கனத்தது. எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறோம்? திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் அவன். சற்று பயமாகக்கூட இருந்தது. ஒன்றுக்கும் பதில் தெரியவில்லை. பாடசாலையில் விட்டுவிட்டு மறுநாள் அப்பா ஊருக்குத் திரும்பிப் போய்விட்டாரே, அன்று இருந்த மாதிரியே இப்போது ஒரு பயம் வயிற்றில் பூசியிருந்தது. இங்கே பேசக்கூட ஆளில்லை. அப்பா, கோபு, இரண்டு பேரும் வேலைக்குப் போய் விட்டார்கள். பாடசாலை மாதிரி இந்த வீடும் தூங்கத்தான் தூங்குகிறது. ஆனால் பார்க்கும்போது தூக்கமாக இல்லை, கண்ணைமூடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால், தன் மீது பாய்வதற்காகப் புருவத்தைச் சுளித்துக் குறி பார்ப்பது போலிருக்கிறது. மன்னியோடு பேச முடியாது; வழக்கமில்லை. அம்மாவோடு பேசலாம், அவள் சாப்பிடுகிறாள். சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கப் போனாலும் போய்விடுவாள்.

திழல் தெரிந்தது. அம்மா வந்தாள். தூங்குகிறானோ என்று பார்த்துக் கொண்டே வருவது மாதிரி இருந்தது.

"சாப்பிட்டாச்சாம்மா?"

"ஆக. நீ தூங்கறேன்னா தெனச்சேன்."

"நீ தூங்கறியோன்னு தெனச்சிண்டிருந்தேன் நான்."

"எதுக்கு எழுத்துக்கறே? நீ படுத்துக்கோ."

அம்மா நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். ஒன்றும் பேசவில்லை, அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள். குழந்தையைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கூச்சம் தாளாமல் அப்பு கண்ணை மூடிக் கொண்டாள். கண்ணுக்குள்ளும் நினைவு ஓடாமல் தின்றுவிட்டது. நாற்காலியில் இருந்த அம்மாவைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது; ஸ்தானம் செய்து விட்டு கூந்தலை நுனி முடிச்சப் போட்டிருந்தாள். தெற்றியில் ஒரு குங்குமப் பொட்டு. அம்மா முகத்திற்கு ஒரு தனிக்களைதான். அம்மா என்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. லட்சம் பெண்களைப் பார்த்தால் இப்படி ஒரு களை பத்து முகத்தில்தான் பார்க்க முடியும். அம்மா தல்ல உயரம். நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருப்பதே கம்பீரமாக இருக்கிறது. அம்மா என்று சொல்வதற்கு ஏற்ற வடிவம். அம்மா வேறு எங்காவது பிறந்திருந்தால் ஒரு சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருப்பாள் - ராணி மாதிரி, ராணியாகவே, அம்மா பார்க்கிறது, சிரிக்கிறது, பேசுகிறது, திரும்புகிறது, நடக்கிறது. எல்லாமே அப்படித்தான் இருக்கும். கெஞ்சமாட்டாள். கடைக்குப் போனாலும் அப்படித்தான். அவன் ஒரு விளை சொல்லுவான். சரியாகத் தோன்றவில்லை என்றால் அம்மா கீழே இறங்கிவிடுவான். அவன்தான் வருத்திக் கூப்பிடவேண்டும். "நான் மதிப்புப் போட்டது இவ்வளவுதான்" என்று ஒரு விளையைச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பத் தயாராகி விடுவான். "சரி, அதைச் சொன்னால் தெரியும்?" என்று வழிக்கு வரவேண்டும் அவன். இல்லாவிட்டால் அங்கே நிற்க முடியாது அம்மாவுக்கு; அநாவசியமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியாது அவளுக்கு. அப்பாவுக்குக்கூட அதிகமாகப் பேச வாய் வராது அவளிடம், எல்லாருக்குமேதான்.

தலைமயிரை யாரோ தடவுகிறது போலிருந்தது. அப்பு கண்ணைத் திறந்தான். அம்மாதான், கீழே உட்கார்ந்து அவன் தலையைக் கோதிக் கொண்டிருந்தாள்.

"தூங்குடா குழந்தே."

அப்புவுக்கு உடல் குறுகிற்று. மன்னிவந்து பார்த்தால், 'பச்சை குழந்தையா, சீராட்டம் பாழ் போகிறது' என்று நினைத்துக் கொண்டால்...

"வேதம் வேதம்தான்!" என்றாள் அம்மா.

"என்னம்மா!"

"வேதம் சொன்னா அதற்குத் தனி தேஜஸ்தான்... அது மனசைப்பூடம் போட்டுடும், உடம்பையும் போட்டுடும். சொன்னாலே உடம்புக்கு ஒரு வியாதி, ஒரு கிலேசம் வராது. புஷ்பம் மாதிரி ஆயிடும். ஆனால் பூ மாதிரி வாடிப்போயிடாது."

"என்னம்மாது?"

"நான் கம்மா சொல்லலேடா."

அப்பு சிறிது நேரம் பதில் பேசவில்லை. கூச்சத்தைப் போக்குவதற்காகப் பேச்சைத் தொடர்ந்தான். "வேதம் படிச்சா வியாதிவக்கை வராம இருந்துடுமா? எத்தனை பேர் குழந்தையும் குட்டியுமா, சோகையும் வியாதியுமா கஷ்டப்படறா?"

"ரண்டணாவுக்கும் மூண்ணாவுக்கும் மத்திரத்தை வித்தா அதுக்குக்கோபம் வந்துடறது. பறக்க விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறது. உள்ளே எரியணும் அது, அவ்கே அண்ணைச்சுட்டா, அது வெளியே எரிஞ்சு, இருக்கிறதைக் கரியாக்கி விடறது."

"திருமாவா?", என்று அப்பு கண்ணை மூடிக்கொண்டே சிரித்தான்.

"பின்னே வேதம் படிச்சுட்டு கஷ்டப்படலாமா?"

"தீ புதுசா என்னமோ சொல்லியேம்மா... நான் கூடப் பயந்துண்டுதான் இருந்தேன்... இருக்கேன். வேதம் சொல்லிக்கிற வரையில் நன்னாத்தான் இருந்தது. சொல்லிண்டு முடிச்சப்புறம் பயமாயிருக்கு. ராமன் காலத்திலிருந்து, புரோகிதம் ஈனத் தொழில்னு நிலைச்சப் போயிருக்கே."

"உன்னை அப்படி யாரும் விட்டு விடமாட்டா. காசு காகன்னு பறக்காம இருந்தா, அது காப்பாத்தாம இருக்காது. கையை தீட்டிண்டு பிச்சை வாங்கற போதுதான் தீட்டின கை வழியாகவே படிச்சச் சேர்த்த தேஜஸ் எல்லாம் ஒடிப்போயிடறது. பிணக்களை வந்துடறது. வேதம் படிக்கவே வாண்டாம். வெறுமனே கை தீட்டினாலே சவக்களை வந்துடும். புடவைக்கடை வச்சிருக்காரே முதலியார், அவர் அள்ளிக்குத் திண்ணு மத்யானம் வந்து கதவைத் தட்டினார். கதவைத் திறந்ததும் வாசல்லேயே, திண்ணையிலேயே திண்ணுண்டு, "திருப்பதிக்கு வேண்டியிருக்கேம்மா, பிச்சை வாங்கிண்டு வரதாக!"ன்னு சொல்லிண்டே உள்ளே வராமலே திண்ணை. அவருக்கு எத்தனை லஷும் இருக்கு! ஆனா வாசல்லே வந்து திண்ணுண்டு அப்படிக்கேட்கிறபோது, கண்ணாவி யா

இருந்தது. அப்படி மூஞ்சியிலே ஒரு சிரிப்பு, ஒரு பைத்தாக்களை, கங்காளிக்களை! யார் பேரைச் சொல்லிண்டு வந்தா என்ன? கையை தீட்டினா மூஞ்சியிலே அந்தக் களை வந்துடறதே."

அப்பு சிரித்தான்.

"ஏண்டா?"

"தீ சொல்றபோது, முதலியார் வந்து திக்கறாப்பலவும், அவர் மூஞ்சியிலே பரதேசிக்களை படர்ந்திருக்காப் போலவும் அப்படியே இருக்கும்மா. அதைப் பார்க்கிற போது எனக்குப் பயமாவே இருக்கு. லஷுரபாய்க் களை அத்தனையும் அப்படியே போய்... பாவம்...." என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தவன், "யாரு" என்று சட்டென்று எழுந்து நிலைப்படியைப் பார்த்தான்.

"வாங்க சார்," என்று பெஞ்சை விட்டு எழுந்து நின்றான். சிவக வந்து திலைக்கு வெளியே நின்றான்.

அப்பு அம்மாவைப் பார்த்தான். அவள் முகத்தில் ஒரு தானம். மறுகணம் புருவம் கருங்கி மீண்டும் பழைய நிலையை அடைந்தது. புள்சிரிப்பு வரவில்லை. "வாங்கோ" என்று இடது தோளைப் புடவையால் மூடிக்கொண்டே எழுத்தான். அப்புவின் அழைப்பில் ஒலித்த உபசாரப் பரபரப்பு அதிலே இல்லை. ஏன் முன்னறிவிப் பில்லாமல் வந்தாய்- என்று பிணங்குவது போலிருந்தது.

"உள்ள வாங்க சார்!" என்றான் அப்பு.

சிவக வந்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். அறையைச் சுற்றி முற்றிப் பார்க்கவில்லை; புது இடத்திற்கு வந்தாற்போல இல்லை. பழக்கப்பட்டவன் போல் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். "உட்காருங்கோ," என்றான் அப்புவைப் பார்த்து அவன்.

"உட்காருன்னு சொல்லுங்க சார். நான் ரொம்ப சின்னவன்."

"என்னதற்கு அதெல்லாம் திருத்திண்டு கஷ்டப்படனும்... பார்த்தவுடனே என்ன சொல்லத் தோன்றதோ அப்படியே இருந்துட்டுப் போகட்டுமே!" என்றான் சிவக.

"அவன் சொல்றதுதான் சரி, அவன் குழந்தை!" என்றான் அம்மா.

"நான் குழந்தையில்லையே எனக்குத் திருத்திக்கிறது சிரமம்..."

சிறுது நேரம் பேச்சு ஏதுமின்றி ஊர்ந்தது.

"மறுபடியும் வந்து பிராணனை எடுக்கிறாளேன்னு நினைக்கக்க வாண்டாம். காலமே இவர் நமஸ்காரம் பண்ணின போது, ஏதாவது வச்சக் கொடுக்கணும்னு தெனச்சேன்! பர்ஸ்காரிலே இருந்தது. காரியஸ்தன் கிட்ட. சரி, அப்புறம் பார்த்துக்கலாம்னு போய்ட்டேன். ஒரு தாம்பாளம் கொண்டு வந்தாத் தேவலை!" என்றான் சிவக.

"எதுக்கு?" என்றான் அம்மா. அவன் முகம் கருவிக் கிடந்தது.

"வேணும்."

மொட்டை மாடியிலிருந்து மாட்டுப் பெண்ணுக்கு உத்தரவு கொடுத்தான் அம்மா. தாம்பாளம் வந்ததும் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வந்தான்.

சிவக துப்பா பையில்லிருந்து ஒரு நாறு ரூபாயை எடுத்து வைத்து, இடது பையிலிருந்த வெற்றிலைகளையும் பாக்கையும் வைத்து அப்புவிடம் தீட்டினான்.

"எதுக்கு சார்?"

"அதுதான் சொன்னேனே."

"ரொம்ப அழகாயிருக்கு... அவன் அதெல்லாம் தொட மாட்டான்!" என்றான் அம்மா.

"நான் ஆசையாக் கொடுக்கணும்னு வந்திருக்கேன். எடுத்துக் கத்தான் வேணும்."

"எதுக்கு? நமஸ்காரம் பண்ணினதுக்கா?"

"ஆமாம்."

"அதுக்கெல்லாம் இப்படி ஒருத்தரும் கொடுக்கிற பழக்கமில்லை. அதெல்லாம் பேசப்படாது."

"சார்!" என்று சிவக சிறிது கெஞ்சுகிறாற்போல் அப்புவைப் பார்த்தான். அப்பு தலையை அசைத்தான்.

"நான் எடுத்துக்க மாட்டான்கறேன். அப்புறம் அவனைக் கேட்பா?" என்றான் அம்மா. அப்பு அவனைப் பார்த்தான். பெரிய கோபமாக வரப்போவது போல் அந்த முகத்தில் ஈரம் வற்றிக் கிடந்தது.

"தினுமத்தான் சொல்றேனா மன்னி?"

அம்மா தலையை அசைத்தாள். அந்த மூக்கு சற்று மலர்ந்ததைப் பார்த்து அப்புவுக்குச் சற்று பயமாயிருந்தது.

சிவக சிறிது நேரம் கண்ணெடுக்காமல் அவனைப் பார்த்தான்.

"என்ன மன்னி இது! யாரோ முகம் தெரியாதவனுக்கு சொல்றாப் போல..."

அம்மா மீண்டும் தலையை அசைக்கிறாள். பேசவில்லை. அந்த அசைப்பில் "நடக்காது" என்ற ஒரு கண்டிப்பு.

"மன்னி."

"மஹம்"

"அவ்வளவுதான்!"

"இப்ப என்ன இதுக்கு முடை?"

"இப்ப என்னைப் புண்படுத்தறேனே!"

"ஃனா மனசை அலட்டிக்கப்படாது. அனாவசியமாகக் கொடுத்தா வாங்கறவா மனசுதான் புண்ணாகும்."

"இப்படியே பேசினாடிருந்தா இங்கேயே வச்சட்டுப் போயிடு வேன் இதை."

"யாரு எடுக்கப் போறா?"

சிவக பெருமூச்சு விட்டான். "அப்படினா நான் போக வேண்டியது தானா?"

"அப்படி ஒருத்தரும் சொல்லலே. சொன்னாப் போல்லவா கேட்டாறது!"

"ரொம்ப ஆசையா வந்தேன்."

"சமயமில்லாம ஆசைப்பட்டப்பாது."

சிவக அப்படியே தின்றான் - போமல்.

"பாடசாலைக்கு லீவா இப்ப?"

"படிப்பே முடிஞ்சு போச்சு சார். எனக்கு இனிமே இங்கேதான் இருக்கணும்."

"சரி. அப்படினா திறைய பாக்கலாம் என்று அம்மாவைப் பார்த்தான் சிவக.

"நான் சொன்னேன்னேனு வருத்தப்பட வாண்டாம்" என்றான் அம்மா.

"அதெப்படி முடியும்?... நான் வரேன் சார்" என்று சொல்லிக் கொண்டே சிவக திரும்பி, இறங்கிப் போய்விட்டாள்.

அம்மா அவன் போன திக்கையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முகம் கல்லாக ஒய்த்து விடத்தது.

"ஏம்மா?" என்று அவன் நினைவைக் கலைத்தான் அப்பு.

"ம்?" என்று திரும்பினான் அம்மா.

"அவர் ஏதாவது நினைச்சிண்டிருப்பாரோம்மா?"

"தெனச்சுக்கட்டுமே..."

"என்னத்துக்காக இப்படித் திடீர்ன்னு நினைச்சிண்டு மறுபடியும் குடுகுடுன்னு ஓடி வந்தார்?" என்று அப்பு அவனைப் பார்த்தான்.

"பணம் இருக்கு. இவள்ளாம் இப்படித்தான் அலைவா. ஒரு டைபா செலவு இல்லாமல் நிம்மதியை வாங்குவா மத்தபேர். இவா லுட்டை லுட்டையாகப் பணத்தைத் தூக்கிண்டு அதை எப்படியாவது வாங்கி விட்டுத்தான் மறு காரியம் பார்க்கிறதன்னு விடத்து அலைஞ்சிண்டே இருப்பா. இவா போற சமயத்துக் கெல்லாம் கடையிலே ஸ்டாக் தீர்த்து போயிருக்கும்."

அம்மா இதைச் சொன்ன விதத்தைப் பார்த்ததும் அப்புவுக்கு குப்பென்று சிரிப்பு வந்தது.

"என்னடாது, நான் பொய்யா சொல்றேன்?"

"இல்லேம்மா, உனக்கு வெடுக்குனு ஏதாவது தோன்றது பாரு. அதைக் கேட்டவுடனே சிரிப்பா வந்தது... அப்ப ஏதோ களை வரும்னு பேசின்டிருந்தோமே. அதைப் பேசிமுடிக்கிறதற்குள் ளையும், இந்தா கை நீட்டுன்னு வந்துட்டாச் பாரு இவர்!"

அம்மா சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருந்தான். "சரிடா, கொஞ்ச நாழி படுத்துண்டு தூங்கு. காப்பி போட்டுக் கூப்பிடறேன்."

பிறகு அப்பா வரச் சொன்னதை அவளிடம் சொன்னான். "அப்படியா?" என்று வியப்போடு கேட்டு, "எங்கிட்ட சொல்லப்படாதோ? சாமா சாமா!" என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து போனான் அவன்.

அப்பு படுத்தான்.

அம்மாவோடு சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருக்கறதே ஒரு அனுபவம்தான். அவன் பேசுகிறது, நினைக்கிறது, பார்க்கிறது - எல்லாமே தனி, சிவக தவித்த தவி.

என்ன இது?

அப்புவின் தெற்றி கருங்கிறது. ஏதோ திழல் வந்து தின்றுவிட்டு யார் என்று பாப்பதற்குள் ஓடிவிட்டார் போல ஒரு நினைவு வந்து உடனே ஓடிவிட்டது. என்ன அது?

சிவக ஏன் திடீரென்று வந்தா? எத்தனைப் பணத்தைக் கொண்டு நீட்டுவானேன்? அதுவும்காலையில் செய்த துல்லாரைத் திற்காக! அம்மாவின் முகத்தில் குப்பென்று வந்த ஒரு தாணம்! பிறகு கோபம்! இவ்வளவு தெரிந்தவர் கொடுக்கும்போது வாங்கிக் கொண்டாடல்தான் என்ன? ஏன் இத்தனை பிடிவாதமாக அம்மா மறுக்க வேண்டும்?

ஒவ்வொரு பேச்சாக லாபகம் வந்தது அப்புவுக்கு. எத்தனை உரிமையோடு பேசுகிறார்! "மறுபடியும் வந்து பிரேரணை வாங்கறதாக நினைச்சுக்க வேண்டாம்!" என்று ஆரம்பித்தாரே. இத்தனை ஸ்வாதீனமாக, இவ்வளவு தெருக்கமா, இவ்வளவு செல்ல அலுப்புடன் பேசுகிறதற்கு என்ன பாத்ரியம்! அம்மா நறுக் நறுக்கென்று பேசியதில் தான் எத்தனை உரிமை! இத்தனை கடுமையாக இருப்பதற்கு எத்தனை உறவு, எத்தனை ஸ்வாதீனம் வேண்டும்!

சிவகவின் உருவம் தெரிகிறது!

பரீ! என்று தலையில் அடித்தாற்போல ஒரு நினைவு.

ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்த சிவகவைப் பார்த்ததும், "மீசையை எப்படா எடுத்தே?" என்று தான் உளறினேனே!

நானா உளறினேன்? ஒரு விநாடி அப்படியே கோபு என்றே சமைந்து விட்டேனே!

தடதுவென்று திதானிழந்து தள்ளாடிக் கொண்டே பின்னால் நகர்ந்து கவரில் முட்டிக் கொண்டவது போலிருந்தது அப்புவுக்கு - மயக்கம் வந்து, உடம்பைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதது போல - யாரோ தள்ளுகிற மாதிரி.

உட்கார்ந்த வாக்கிலேயே பெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டான் அப்பு.

இந்த இந்து, ராகுசி. ஆவேசம் வந்த மாதிரி ஏதோ பிதற்றினானே - நான் உளறியது மாதிரி! அவள் பிதற்றியதும் உண்மையின் பிறலா? ஆள் அயர்ந்திருக்கும் பொழுது, 'இதோ இருக்கிறேன், பார்த்துக்கொள்' என்று உண்மை திடம் என்று கண்ணருகில் வந்து கய ருபத்தைக் காட்டி விட்டுப் போயிற்றா?

இந்துவுக்குக் கசடு கபடே தெரியாதே! அவள் வாயில் பொய் எப்படி வரும்!

தன்னையறியாமல் வாயைப் பொத்திக் கொண்டான் அப்பு. கண்ணில் கிலி படர்ந்தது. என் அம்மாவையா? நானா? நானா இப்படி தினைக்கிறேன்! இந்த அம்மாவையா?

இந்தச் சிவகவுக்கு எத்தனை ஸ்வாதீனம்! அவனுக்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஏனி னைத்தாலும் எட்டாத அந்தஸ்துக்கும் இந்தத் திருவல்லிக்கேணி மாட்டுக் கொட்டில் சந்துக் குடும்பத்திற்கும் என்ன பிணை? எத்தனை உறவு கொண்டாடு கிறான்! எத்தனை உரிமை, எத்தனை கோபம் அவனுக்கு! அம்மாவின் கோபத்தில்தான் எத்தனை தெருக்கம்!

அப்பு இறுக வாயைப் பொத்திக் கொண்டான். இந்து இந்து! நீ சொன்னது உண்மைதான். வேப்பிலை அடித்துச் சன்னதம் ஏறின பெண்பிள்ளை தலை சுற்றி ஆடிக் கொண்டே சொல்கிற மாதிரி, என்னத்தையோ சொல்லி வைத்தாயே - அது உண்மைதான்.

அப்புவுக்கு மூச்சு வேகமாக ஏறி இறங்கிற்று. அப்படியே தரையைப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். இந்துவை அப்படியே முறுக்கிப் பிழித்து, சக்கையை வீசி எறிய வேண்டும் போலிருந்தது.

இல்லை, இல்லை. சிவக அவனைப் பார்க்க வரவில்லை. அவனுக்குக் கொடுக்க வரவில்லை. மன்னிகூட அவன் வந்திருக்கிறான் என்று சொல்லவில்லையே - அப்படியல்லவா ஸ்வாதீனமாக மாடி ஏறி வந்தான் - சொந்த வீட்டில் வருவது போல. அவனுக்கு இதுவும் சொந்தவீடா...?

அம்மா... அம்மா... ஏன் என் அம்மாவை மட்டும் புரித்து கொள்ள முடியவில்லை? எல்லா அம்மாக்களையும் போல இவள் சாதாரணமாக இருக்கக் கூடாதோ?

ஏன் இந்தக் கம்பீர வடிவமும் பார்வையும்? ஏன் இந்த ஆட்டி வைக்கிற பெருமீதமும், பெரிய களையும்! மாட்டுக் கொட்டில்

சந்துக் குடும்பத்து அம்மாவுக்கு இவை எல்லாம் எதற்காக? அம்மா... அம்மா!... எங்கோ இருக்கிற இந்துவிற்குக்கூடத் தெரியும்படியாக...! அவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது...? கபடில்லாத ஆத்மாக்களுக்கு வரும் ஞானதிருஷ்டியா?

"அப்பவே சொன்னேனே... கேட்டியா!..."

கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தான். காதில் சட்டென்று இத்தக் குரல் கேட்டது. யார் இதைச் சொன்னார்கள்? கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான்; யாருமில்லை. இவ்வளவு தெளிவாக, காதில் நன்கு விழும்படியாகச் சொன்னது யார்?... இந்துவின் குரல்தான். அதே குரல், அதே பேச்சுச் சாயல்தான்.

இவ்வளவும் பொய்யாக இருந்தால்? தினைக்க தினைக்க தல்லது தோன்றவில்லை. இதை தினைக்கும்போது ஏன் மறக்க முடியாமல், நேர் எதிர்த்திசையில் தெருக அறுத்துக் கொண்டு ஓடுகிறது போல் ஓடுகிறது - அத்தனை அழுக்கா என்னிடம்? குப்பையை நோக்கி ஓடுகிற வராகமா இந்த தெருக?

அம்மாவை மறுபடியும் பார்த்தால் இந்த அற்புத தனம் எல்லாம் பொகங்கிவிடும். இந்த அழுக்கும் நடுக்கமும் வந்த கவடு தெரியாமல் ஓடிப்போகும்.

அப்பு எழுத்து கீழே இறங்கினான். ஊஞ்சலில் மன்னி ஒருக்களித்துப்படுத்திருந்தான். அடுக்களையில் எட்டிப் பார்த்தான். எதிர் அறைக்குப் போனான். அத்தண்டைப் பக்க அறைக்குப் போனான். வாசல் திண்ணையைப் பார்த்து விட்டுத்திரும்பினான். பின்கட்டு வரை போய் விட்டு வந்தான். அம்மாவைக் காண வில்லை.

திரும்பி வரும்பொழுது மன்னி எழுத்து தின்று விட்டான்.

"அம்மா இல்லையா?"

"காப்பிப் பொடி வாங்கிண்டு வரேன்னு போனா!" என்று, ஒரு கணம் அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் குனிந்து கொண்டான் மன்னி.

மன்னி என் கட்சியோ?

மன்னி நடக்கிற இடம், பார்க்கிற இடம் எல்லாம் மத்திர நீண்ட மாவிலையால் தெளித்தது போல் இருக்கும் என்று ஏன் தோன்றுகிறது!

"மன்னி, சிவக அடிக்கடி வருவாள் என்ன!" என்றான். அதைத்

தெரியமாக கேட்க முடியவில்லை. வார்த்தைகள் துவண்டு நாக்கில் தள்ளாடித் தள்ளாடி வெளியே விழுந்தாற் போலிருந்தது. கேள்வியைக் கேட்கும் போதே உடல் நடுங்கிற்று.

மன்னி வழக்கம்போல பார்க்கிறாள். ஒரு தேர்ப்பார்வை. உடனே தரையை நோக்கி அடங்குகிறது.

“இப்ப வந்த மாதிரி அடிக்கடி மத்யானம் வருவாரா?”

மன்னி தலையை அசைக்கிறாள். அர்த்தம் தெரியவில்லை.

“என்ன?”

“தெரியாது” என்று பதில் வந்தது. மன்னி நகர்கிறாள். இனிமேல் பேச இஷ்டமில்லை என்றுதான் அர்த்தம் அதற்கு.

நடுங்கிக்கொண்டே மாடிப்படி ஏறினாள் அப்பு.

பெஞ்சில் வந்து விழுந்தாள். கண்ணை இறுக மூடிக் கொண்டாள். வெடவெட வென்று உடல் நடுங்கிற்று. தொடையில் வைத்திருந்த விரல் நடுங்குகிறது. மார்பு அடித்துக்கொள்ளுகிறது கூடக் கேட்கிறது. தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. கன்னத்திலும் மார்பிலும் கசிந்த வேர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டாள் அவன்.

இப்போது மன அங்கம் பாயவில்லை, இங்கும் பாயவில்லை - ஒன்றுமே செய்யாமல் ஒடித்துப் போட்டாற் போல் கிடந்தது. தகத்தக்கென்று அடித்துக் கொண்டிருந்த மார்பு மட்டும் மெள்ள மெள்ள அடங்கிக் கொண்டேயிருந்தது.

தூங்கி விட்டாள் அவன்.

பகலும் திசுப்தமாகத்தான் இருக்கிறது. இரவும் திசுப்தமாகத்தான் இருக்கிறது. முதல் தாள் திளைத்தது போல் இரவுசசலாக இல்லை. காற் ஓடுகிறது. குழாய்ச் சண்டை கூச்சலிடுகிறது. எருமை ஓயாமல் கத்துகிறது. கடல் இரவெல்லாம் சீறுகிறது. கூர்க்காக்காரன் தடியால் இரவைத் தட்டித் தட்டி எழுப்பிக் கொண்டேயிருக்கிறான். கொள்கொள வென்று குழாய் தீர் குறை சொல்லிக் கொண்டே யிருக்கிறது. எதிர்விட்டுப் பையன் திண்ணையில் உட்கார்ந்து ஊர்ப் பையன்கள் எல்லாம் ஒரு குரலாகக் குவித்தது போலப் பாடத்தைக் கத்திக் கொண்டேயிருக்கிறான். அப்பா மொலு மொலுவென்று வேதமோ கலோகமோ சொல்லிக் கொண்டு கவாயியைக் கிசுக்கி கிசுக்கி மூட்டிக் கொண்டேயிருக்கிறார். அண்ணா வழக்கம்போல உச்சந்தாயியில் ட்யூஷன் சொல்லுகிறான். தெருவில் எங்கெங்கோ கிடக்கிற ஏழெட்டு தாய்கள் திடீரென்று திளைத்துக்கொண்டு - ஒன்றுகூடி- கச்சேரியில் யிருதங்கம். பாளையோலக்கு. கஞ்சிரா. கொன்னக்கோல் எல்லாரும் சேர்ந்து சண்டை போடுவார்களே... அதுபோல், ஒன்றின்மேல் ஒன்று விழுந்து கட்டுப் பட்டாகப்போல வெடிக்கின்றன. சை சை என்று யாரோ கத்துகிறார்கள். ஒரு நாய் உயி உயி என்று அழுது கொண்டே ஓடுகிறது. பொட்டென்று கச்சேரி ஓய்ந்து விட்டது. இருந்த இடம் தெரியவில்லை. அடுத்த வீட்டு கார்ப்பரேஷன் பில் கலெக்டர் சேர்த்தாற்போல நாற்பது ஐம்பது தும்மல் போடுகிறார். தாலு தாள் வட்டம். அவருக்கு அது ஒரு கணக்கு.

ஆனால் திசுப்தமாகத்தான் இருக்கிறது. அப்பு மறந்து போகாமலிருப்பதற்காகக் காலையிலும் பகலிலும் வேதம் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பான். அப்போதெல்லாம் அவனுக்கு திசுப்தமாகத்தான் இருக்கும். இரவில் மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பான். அப்போதும் அவனுக்கு திசுப்தமாகத் தானிருக்கும்.

விடியற்காலையில் எழுந்து விடுகிறான் அவன். குளிக்கிறான். ஒதுகிறான். மார்க்கெட்டுக்குப் போய்விட்டு வருகிறான். பஸ் ஏறி மாம்பலம் போகிறான். ஓய்வெடுத்துக் கொண்ட ஒரு என்ஜினியரின் வீட்டுக்குப் போகிறான். ஒரு ஏழெட்டு பேர்வருகிறார்கள். வயதானவர்கள், ஆனால், தளதள வென்றிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேதம் சொல்லிக் கொடுக்கிறான். அந்தமும் சொல்லுகிறான். பத்து மணி சுமருக்கு வீடு திரும்புகிறான். மீண்டும் தானே சொல்லுகிறான். காலையில் போலவே மாலையில் இன்னொரு நாலுமிழவர்களுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்தில் பாடம். அது வாரம் நான்கு நாள். மற்ற நாட்களில் பீச்சில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பான். அங்கே கடல் இரைகிறது. கூட்டம் மொணமொணவென்று முனகுகிறது. இத்தனையும் நிசப்தமாகத்தான் இருக்கிறது.

ஆனால், அம்மாவைப் பார்க்கும்போது, அப்பாவைப் பார்க்கும் போது, சிவகவைப் பார்க்கும்போது, அந்த நாயக்கச்சேரிக்கு மேலே காசில் ஒரு இரைச்சல் - அம்மாவை எப்போதும் பார்க்கும்போது இல்லை. அப்பாவை எப்போதும் பார்க்கும் போதுமில்லை; சிவக வந்துவிட்டுப் போகும் நாட்களில்தான் - அல்லது, அவன் நினைவு வரும் பொழுதுகளில்தான்.

திடுதிப்பென்று சிவகவின் குரல் சில நாட்களில் பிற்பகல் தேரத்தில் கேட்கும். ஒரு ஐத்து திமிஷம் கேட்கும். ஒரு நாள் மாடி அறைக்குள்ளேயே கேட்டது. அன்று அப்பு முழங்கை மீது தலை வைத்து, பெஞ்சினமீது சுவர்ப்பக்கம் திரும்பி, கண்ணை மூடி, ஒருக்களித்திருத்தான்.

"ஓகோ, சார் படுத்திண்டிருக்காரா!" என்று குரல் கேட்டது. அவன் திரும்பிப் பாப்பதற்குள் சிவகவின் முதுகும் பிந்தலையும் மாடிப்படியில் இறங்குவதுதான் தெரிந்தன. அப்புவுக்கு உடலில் தடுக்கம் எடுத்தது. "போ வெளியே" என்று தொண்டை கிழிய, தெற்றிதாம்புபுடைக்கக் கத்த வேண்டும் போலிருந்தது. கீழே சிவக சிரிப்பது கேட்டது. காசில் இரைச்சலெடுத்தது. விரலைக் காதுக்குள் விட்டு அடைத்துக் கொண்டான். ஆனால் இரைச்சல் அடங்கவில்லை. மாப்புக்குள்ளெல்லாம் புரையோடி விண்ணின் என்று புண்ணின் நோவாக மோதிக் கொண்டேயிருந்தது. விடுவிடுவென்று கீழே இறங்கினான். சிவக ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருப்பது போலிருந்தது. தூணோரமாக அம்மா நிற்கிறான். இதைப்

பார்க்காமலேயே, முகத்தை சாதாரணமாக வைத்துக் கொண்டே விடுவிடுவென்று தடைசையக் கடத்து. ஹைரோடில் ஏறினான். அப்பாடா! என்ன இரைச்சல்! என்ன சத்தடி! எத்தனை பல்கள்! எத்தனை கள்கள்! காப்பரேஷன் குப்பை வண்டிகள் ஒரு வரிசை - பெரிய பெரிய மாடுகளுடன் லொங்கு லொங்கென்று கடகட வென்று வருகின்றன. 'எங்கோ கதையிலிருந்து வரும் நாடகக் கூச்சலும். ஒரு தட்டான் கடைச் சத்தியடியிலும் சேர்த்து கொள்கின்றன. டீர் டீர் டீர் டீர் என்று ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் அழுதப் பேரிரைச்சலுடன் கடத்து ஒடுகிறது. பால், தேன் - இன்னும் சொல்ல முடியாத இனிமைகளாக எல்லாம் காசில் வந்து ஊற்றுகின்றன. பைக்ராப்ட்ஸ் சாலையில் திரும்பி, பீச்சை நோக்கி நடத்தான் அப்பு. பழக்கவல்! பூக்கவல், லாரிகன்! ஒரே அழுதப் பொழியலாகப் பொழிகிறது! வெயில் வேறு தோலைப் பிழிகிறது. பீச்சு நெருங்குகிறது. நிமிர்ந்து கல்லூரி கடிக்காரத்தைப் பார்த்தால் மணி மூன்றரைதானாகிறது. கடற்கரை மணல் பரப்பு குளையாகக் கிடக்கிறது. இருந்தாலும் சாலையைக் கடத்து நகர்த்து ஒரு மரத்தினடியில் பெஞ்சமீது உட்கார்ந்து கொண்டான் அவன். மெனனமாகத் துள்ளி விழுத்த கடல் இப்போது லோசாக இரைத்துக்கொண்டே விழுகிறது.

இங்கே வந்து உட்கார்ந்த பிறகுதான் தெரிகிறது. இங்கு வந்தும் பயனில்லை. இறுக மூடியிருந்த கதவைத் திறந்துவிட்டாற் போல காசில் திடீரென்று மீண்டும் சத்தம் கேட்கிறது. மனதுக்குள் அப்பா நின்று கொண்டிருக்கிறார். அப்பாவை நினைக்கும்போது இந்த இரைச்சலே அறுவறுப்பே மணியமாகப் போய்விட்டது. அவர் தேரே இருக்கும்போது வருவதில்லை. அவரோடு பேசும் போது வரவில்லை. அவரோடு சேர்த்து வேதம் ஒதும் போது வரவில்லை. அவர் வேதாந்த பாடம் நடத்தும் போது நாலைத்து நாள் போய், அவனும் இருந்து கேட்டான். அவருடைய தர்க்க மூளை, வக்கீல்களுக்கும் ஐட்ஜுகளுக்கும் சமமாக ஈடு கொடுப்பதையும், சில சமயம் மீறிக்கொண்டு ஒங்கி வெற்றிக்களிப்புடன் ஒரு படி உயர்ந்து நிற்பதையும் பார்த்திருக்கிறான்; கவப்பட்டிருக்கிறான் - எங்கப்பா எங்கப்பா என்று. 'உங்களைப்போல் காசில்லாவிட்டால் எங்கப்பா எங்கப்பா என்று. தோய்த்து உலர்த்திக் கொண்டு இல்லாவிட்டால் என்ன, தோய்த்து உலர்த்திக் கொண்டு இல்லாவிட்டால் என்ன? எங்கப்பாவுக்கு உங்கள் எல்லாரையும் ஒரு திமிஷம் மட்டிகளாகப் பார்க்க முடியும்' என்று உள்ளுக்குள்

சிரித்துக்கொள்ளுவான், ஒரு நாள் அந்த அரை நிமிஷ மட்டிகளைக் கடித்து, அவர் மண்ணடையில் போட்டுக்கொள்வதைப் பார்த்து வெதறிப்போய், சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான்... அவரோடு நாலைத்து தடவை விடியற்காலையில் பேசிக் கொண்டே உலாவ இங்கெல்லாம் வந்திருக்கிறான். அப்போதெல்லாம் இல்லாமல், இப்படித் தனியாக உட்கார்ந்து அவரை நினைக்கும்போது மட்டும், இப்படி உள்ளே, புகையும் அளலுமாக எரிவானேன்?

அம்மா அவனை உட்கார்த்தி வைத்து இரண்டு நாள் மூன்று நாளைக்கு ஒரு முறை - "ரண்டு வாக்கியம் கனம் சொல்லுடா கேக்கறேன்", "குழந்தே! கண்ணு ஏதாவது சொல்லேன் கொஞ்சம்" என்று கேட்பான். தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டு அவன் தொடங்குவான். அவன் முகம் மாறுவதைக் காணும்போது, சொல்லக்கூட ஓடாது. அதில் ஏதோ வெளிச்சம் வந்து படர்விற மாதிரி இருக்கும். ஒரு நாறு வெள்ளை ரோஜாப் பூக்கள் வந்து லேசாக அசைத்து கொடுப்பது போலிருக்கும். கண்ணை மூடிக் கொண்டிருப்பான் அம்மா. திடீர் என்று அதில் முத்து முத்தாகப் பனி வழிவிற மாதிரி... என்ன இது... அம்மா கன்னத்தில் நீர்தான் ஓடுகிறது.

"என்னம்மா?" என்று நிறுத்தியவுடன் கேட்பான்.

"என்னமோடா குழந்தை. நீ சொல்ற போதெல்லாம் தாங்க முடியாம ஆயிடறதுடா இப்படி... யாருதான் இதையெல்லாம் பண்ணினானோ!"

"பண்ணவாவதும்மா! வேதத்தை யாரும் பண்ணலே. ரிஷிகள் கண்டது அது. ஆகாசத்திலே அந்த தத்துவங்கள் எல்லாம் சூஷ்மமா கண்ணுக்குத் தெரியாம, புத்திக்குத் தெரியாம இருக்கும். ரிஷிகள் தியானம் பண்ணபோது தபஸ் பண்ணபோது, ஒண்ணு ரண்டு அவா கண்ணிலே படும். அப்படியே நாக்கிலே சப்தமா மாறிவரும். நீ இப்ப இருக்கே பாரு. இந்த மாதிரி இப்படியே ரொம்ப தூரம் உள்ளுக்குள்ளே இறங்கி இறங்கிப் போயிருப்பா, அப்ப வந்து, ரண்டு மூணு, பூ பூத்தாப்பல தெரியும். அதைப் பறிச்சிண்டு வந்துடுவா, யாரும் பண்ணலேம்மா. அது அங்கேயே இருக்கு."

"ஆமாண்டா அப்பாக்கூடச் சொல்லியிருக்கா" என்று தலைப்பால் கன்னத்தைத் துடைத்துக் கொள்வான் அம்மா.

அந்த அம்மாவை இப்போது நினைக்கும்போது ஏன் இப்படி இரைச்சலும் புகையுமாகக் காதினும் உள்ளினும் மூச்சடைக்கிறது! ஆனால் அப்பாவை நினைக்கும் போது அது இன்னும் தாங்க முடியவில்லை. அப்பா ஏன் இப்படி இருக்கிறார் - ஒன்றையும் கவனிக்காமல்? ஏன் வீட்டை விட்டு ஓடவில்லை? சன்யாசி ஆகவில்லை? ஏன் அவள் பொங்கிப் போட்ட சோற்றை அவன் கையால் தின்று கொண்டே கிடக்கிறார்! கசிருசியாக இல்லாதவர்களின் கையால் இட்ட சோறு தம்மையும் அழுக்காக, கரியாகத் தானே செய்யும்! பிருஹத்தளை மாதிரி, சிகண்டி மாதிரி ஆயிவிட்டாரா அப்பா! ஆனால் பிருஹத்தளை கூட பின்னலைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டு யுத்த களத்தில் சரமாய்ச் சின்னப்பின்னப் படுத்தினானே...!

பொழுது நன்றாக இறங்கிவிட்டது. கடற்கரை மணல் முழுவதும் தட்சதிரங்களைப் போல் மனிதர்கள் முளைத்துக் கிடத்தார்கள். அப்பு எழுந்து அலையண்டை போனான். தெற்கு நோக்கி நீள நடந்தான். ஈர மணல். நண்டுகள் அவனைக் கண்டதும் அப்படி அப்படியே மணலுக்குள் புதைந்து ஒழிந்தன. முள்ளும் பின்னும் நகர்வது போதாதென்று பக்கவாட்டிலும் நகரும் அவற்றைப் பார்த்துத் தலையில் மிதிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஸ்ரீஹருடன் அதோ தெரிகிறது. ஈரமணலிலிருந்து ஏறி, சற்று உட்பக்கமாக வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான் அவன்.

வெளிச்சம் நரைத்துக் கொண்டே வருகிறது. மணலை சமன்படுத்திப் புள்ளி வைத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். ஈர மணலில் அண்ண கட்டும் இரண்டு குழந்தைகளை - சின்னக் குழந்தையோடு ஆடையைத் தூக்கி நீர் காலில் பட நின்று கொண்டிருந்த - அப்பாவும், அம்மாவும் வந்து அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். சிறிது தூரத்தில் 'சலங்குடு' ஆடிக் கொண்டு போனார்கள். சிறிது தூரத்தில் 'சலங்குடு' ஆடிக் கொண்டிருந்த கும்பலை இப்போது காணவில்லை. இருள் தன் கு கவித்து விட்டது. தூரத்தில் நீல விளைக்குகள் பளிச்சென்று விழித்துக் கொண்டிருந்தன. அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான் அப்பு மனம். புத்தி எல்லாம் வறண்டு கிடக்கின்றன. ஒன்றுமில்லாமல் வறண்டிருப்பது எத்தனை இதமாக இருக்கிறது. அப்படியே படுத்திக்கொண்டு தூங்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. வெகு நேரம் தூங்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. வெகுநேரம் தூங்க வேண்டும் - வெகு நேரம்.

மல்லாந்து படுத்தான். நட்சத்திரங்கள் கண்ணை உறுத்தின. ஒருக்களித்து உள்ளங்கை மீது தலை வைத்துப் படுத்து. கண்ணை மூடிக்கொண்டான். இனிமையான வறட்சி, இரைச்சல், ஒன்றுமே இல்லை. கடல் அலையும், மொண மொணவென்று எங்கோ மனிதர்கள் பேசுவதும், கடலுக்குப் பயத்து மெதுவாகக் கேட்கிற காரத்தமும் தான் காதில் விழுகின்றன.

அதிக நோய் படுக்கை கொள்ளுவதில்லை. எழுந்து உட்காரத் தான்.

யாது?..... அப்பா மாதிரி இருக்கிறதே..... அப்பாதான்..... பயமாக இருந்தது- அவனுக்கு. கஷ்டமாகவும் இருந்தது. அவர் தடை சற்று தின்று, எங்கோ அவர் பார்த்தபோது தெரிந்த நிலை இரண்டையும் பார்த்துப் பரிதாபப்பட வேண்டும் போலிருந்தது. நம்மைத்தான் பார்க்க வந்திருக்கிறாரோ! பார்க்காமல் போய்விடப் போகிறாரோ என்று மாப்பு பார்த்தது.

"அப்பா!" என்று கூப்பிட்டான். அலையும் வெளியும் அதைச் சாப்பிட்டு விட்டன. உரக்கக் கத்தவும் மனமின்றி எழுந்து அவருகே போனான்.

"அப்பா!"

திரும்பினார் அவர்.

"அப்புவா! என்னாடாது! இங்கேயா இருக்கே! மணல்லெ கத்திச் சுத்தி வந்துண்டிருக்கேன் - அரை மணியா.... எங்கே போனானோ போனானோ என்று அம்மா புலம்பிண்டிருக்கா."

"எங்கே போயிடப் போறேன்? பச்சைக் குழந்தையா!"

"சரிடா, அவனைக் கவலைப்படாதேன்னு சொல்ல முடியுமா?"

"தான் ஊரிலே இல்லாதபோது?"

அவன் குரல் கட்டையாக, வறண்டு ஒலித்தது. அதிலே சாம்பல் பூத்தாற்போலக் கிடத்த கோபம் - இரண்டும் அவர் காதிலே பட்டுவிட்டனவோ என்னவோ - அவர் பதில் சொல்லவில்லை.

"உட்காலாமப்பா இப்படிக் கொஞ்சம்?"

"அம்மா காத்துண்டிருக்காடா."

"யாருக்காக?"

எப்படியுப் பார்த்தாரோ அவர், இருட்டில் தெரியவில்லை. பேசாமல் சற்று தின்று, பிறகு உட்காந்து விட்டார்.

சிறிது நேரம் இருவரும் பேசவில்லை. தீதிமன்றத்தின் கலங்கரை விளக்கு இருமுறை சுற்றி வந்துவிட்டது. அலைகள் ஒன்றை ஒன்று இடித்துப் புரண்டன.

"காபிகூட சாப்பிடாம வந்துட்டியாமேடா?"

"மறந்து போய்ட்டேன்."

மீண்டும் சிறிது மெளனம்.

"இத்து லெட்டரைப் பார்த்துட்டுக் கவலைப்பட்டுண்டு வந்துட்டியா? இத்தனை நாழியா இங்கேயே உட்காரத் திருக்கி யென்னு கேட்கிறேன்" என்று அவன் வேண்டும் என்றே மெளனம் சாதிப்பதைக் குறை சொல்வதுபோல் கேட்டார் தண்டபாணி.

"இத்து லெட்டர் போட்டிருக்காளா?"

"என்னது நீ பார்க்கலியா?"

"இல்லியே எப்ப வந்தது?"

"உனக்குத் தெரியாதா? அப்படினா நீ வந்தபுறம் சாயங்காலத் தபாலில் வந்துதோ என்னவோ!"

"இத்து எழுதியிருக்காளா?"

"ஆமா, பவானியம்மாள் திடீர்னு தாலாம் தான் மயக்கமா விழுத்துவிட்டாளாம். இடது காலும், கையும் கரணை இல்லாமல் போய்விடுதாம்! அப்புறம் டாக்டரைக் கூப்பிட்டுக் கவிய்ச்சிருக்கா. ரத்தக் கொதிப்பு அதிகமா இருந்ததுன்னு இன்ஜெக்ஷன் போட்டாளாம். கால் பாரிசவாய் மாதிரி இழுத்துடுத்தோன்னு முதலில் சந்தேகமா இருந்ததாம். நல்ல வேளையா அப்படி ஆகலியாம். நீட்டி மடக்கறாளாம். தடக்கக்கூட முடியறதாம். ஆனா நடந்தால் சிரமமாயிருக்காம். உட்கார்த்துண்டேதான் இருக்காளாம்."

அப்புலுக்கு அதைக் கேட்டு கவலை நமநமவென்றது சிறிது

தோம் ஒன்றும் தோன்றாமல் உட்கார்த்திருந்தான். பவானியும் மாளுக்கு வலிவான உடம்பு இல்லை. சாதாரணமாக இருப்பான், ஆனால், வியாதி, தலைவலி, கால்வலி என்றெல்லாம் சொன்னது கிடையாது. பட்டினி கிடக்க அஞ்ச மாட்டான். காயக்கிலேசம் பண்ணத் தயங்கமாட்டான். ஆனால்லேயே உடலில் ஒரு அயர்வு நிரந்தரமாக ஒட்டிக்கொண்டு விட்டது போலிருக்கும். வயது வேறு அறுபதுக்கு மேலாகி விட்டது. மூப்பது வருட காயக்கிலேசம் இப்போதுதான் கைவரிசையைக் காட்டுகிறதோ என்னவோ!

"நான் போய் பார்த்து வந்தால் தேவலையே" என்றான் அவன்.

"கட்டாயம் போகத்தான் வேணும்."

மீண்டும் சிறிது மௌனம்.

"தீ அது தெரிஞ்சிண்டு நான் கவலைப்பட்டுண்டு வந்தியோன்னு நினைச்சேன்" என்றார் தண்டபாணி.

"அது தீங்க இப்ப சொல்லித்தானே தெரியும்."

"அதுதான் சொல்றேன். இப்படி சொல்லாம சாப்பிடாம வந்துட்டியேன்னுதான் அம்மா கவலைப்படறா... உன்னைப் பார்த்தா என்னமோ போலிருக்கே."

"....."

"என்னன்னு சொல்லேன்."

"ஒண்ணுமில்லேப்பா"

"யாராவது ஏதாவது சொன்னாளா? அண்ணா, மன்னி யாராவது?"

"அவா என்மேலே உசிரா இருக்காப்பா, எனக்கு ஒரு கவலையு மில்லே. கம்மத்தான் வந்தேன். இங்கேயே, சுத்திண்டிருக்கலாம் போலத் தோணித்து. இருந்து விட்டேன்."

"திமினு அப்படித் தோணாதுடா அப்பு! வேற யாராவது ஏதாவது சொன்னாளா...?"

"ம்ஹம்"

"....."

"கேட்டதுக்கு பதில் சொல்லேன்."

"எத்தனையோ பேர் வீட்டுக்கு வரா, போரா, அதுனாலென்ன இப்ப?"

"ஒண்ணுமில்லேன்னா தீ சொல்லப்படாதோ?"

"...."

"சிவக வந்தானோ?" என்று அவனைப் பார்க்காமல் சமுத்திரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டார் தண்டபாணி.

"வந்தார். நான் படுத்துண்டிருந்ததைப் பார்த்துக் கீழே இறங்கிப் போயிட்டார்."

"அவன் அம்மாவைப் பார்க்கத்தானே வரான்."

அப்பு அவரைப் பார்த்துக் கொண்டே யிருத்தான். கிழக்கே கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பின்னால் தொலைவில் தீமன்றத்துக் கலங்கரை விளக்கு சற்றைக் கொருமுறை பளிச்சிட்டு விட்டு மங்கிக் கொண்டிருந்தது. அலையும் சற்றைக்கொரு முறை ஒங்கி விட்டு மீண்டும் அடங்கிய ஒலமாகப் படிந்து கொண்டிருந்தது. அப்பா கல்மாதிரி உட்கார்த்திருக்கிறார். முக்கால் இருளில் அவர் தலை மொத்தை நிழலாகத் தெரித்ததே தவிர, வேறு ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

"உங்களைப் பார்த்தால் அழவேண்டும் போலிருக்கிறது. 'தீ ஒரு மனுஷன் மாதிரி' என்று ஒரு 'சி' போட்டு விட்டுப் போக வேண்டும் போலிருக்கிறது. 'அம்மாவைப் பார்க்கத் தானே வருகிறான்' என்று சொல்லிவிட்டு உட்கார்த்து கொண்டிருக்கிற உங்களைக் கண்டால் குமட்டிக் கொண்டு வருகிறது. அந்த வீட்டை விட்டே விரட்ட வேண்டும் போலிருக்கிறது!" என்று வார்த்தைகள் உள்னாக்குள்ளே புதைத்து உருண்டு கொண்டிருந்தன. ஆனால் வெளியே ஒன்றும் வரவில்லை. அஞ்சி, கூசி, அவரையே பார்த்துக் கொண்டு. அவனும் ஒரு கல்லாக உட்கார்த்திருந்தான்.

எல்லாம் ஸ்தம்பித்துக் கிடப்பது போலிருந்தது. அலை உருண்டும், வண்டுகள் ஓடியும், விளக்குகள் எரிந்தும், காற்று தவழ்ந்தும் கூட, அப்படியே உலகமே நின்று விட்டாற் போலிருந்தது. அப்பாவின் கரணையற்ற அசட்டையைக் கண்டு காலமே நின்று விட்டாற் போலிருக்கிறது. மூச்சு, இயக்கம்.

எல்லாமே உறைந்து விட்டாற் போலிருக்கிறது.

சட்டென்று அப்பு அசைந்து கொடுத்தான். எத்தனை நேரமாயிற்றோ, தெரியவில்லை.

"நானைக்கு நான் சித்தன்குளத்துக்குப் போகலாமனு பார்க்கிறேன்பா!" என்றான் அவன்.

"ம்" என்று திரும்பினார்.

மீண்டும் சொன்னான் அவன்.

"பவானியம்மாளைப் பார்க்கத்தானே?"

"மக்கும்."

"போய்ட்டு வா..... போய்ட்டு உடனே திரும்பி விடலாமோல்லியோ?"

"அத்தை என்ன சொல்றானோ! பார்த்துண்டுதானே வரணும்."

"சரி, அம்மா பரந்து போயிடுவ, சீக்கிரமா வராட்டா - அதுக்காகச் சொன்னேன்" என்று எழுந்தார் அவர்.

"ஏம்பா?"

"எத்தனை நாழி இங்கேயே இருக்கிறது? வீடுன்னு இருக்கு. வேற எங்கே போவேன்?" என்று அவன் எழுந்தவுடன் நடக்க ஆரம்பித்தார் அவர்.

"எனக்கு ஒன்னும் புரியலேப்பா!" என்று நடந்து கொண்டே சொன்னான் அப்பு.

"ஒண்ணையும் புரிஞ்சுக்க சிரமப்படப்படாது. பேசாமல் பார்த்துண்டேயிருக்கணும். அதுக்காகத்தான் ஸ்வாமி நம்மைப் படைச்சிருக்கார்"

அப்புவுக்குச் சற்று திகைப்பாக இருந்தது. அதைக் கேட்டு, உள்ளுக்குள்ளே கொலித்தது. அடக்கிக்கொண்டே, "புரியறதோ என்னமோ-எனக்கு ஒன்னும் பிடிக்கவேயில்லை!" என்று உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான்.

"என்ன பன்றது?" என்றார் அவர். பிறகு இருவரும் பேசவில்லை.

வீட்டு வாசற்படி ஏறும்போதே, "என்னடா அப்பு? எங்கடா போயிட்டே? மத்தியானம் போனவன்!" என்று நினைவிலிருந்து எழுந்து வந்த அம்மா சட்டென்று நிறுத்தி விட்டாள். அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. குரல் நடுங்கிக் கரகரத்தது.

"எங்கண்ணா போய்ட்டே?" என்று கேட்ட காவேரி. அம்மா தழுதழுப்பதைப் பார்த்தாள்.

"கம்மத்தாண்டி, பீச்சிலே போய் உட்கார்ந்திருத்தேன்"

"போண்ணா! அம்மாட்டகூட சொல்லாமதான் போறதாக்கும். இனிமே எங்கே போனாலும் கருக்கவந்துடு அண்ணா தாழியாளுமாணா, சொல்லிட்டுப் போ," என்று அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னாள் காவேரி.

"சரி, சரி போ. இது என்ன பரபரப்பு? யாராவது கேட்டா சிரிப்பா."

இதையெல்லாம் கேட்டு அப்புவுக்கு உடல் குளிரிற்று. அம்மா தன்னிடம் காட்டும் பரிவை... இவர்கள், காவேரி கூட-புரிந்து கொண்டு ஒத்து ஊதுகிறாளோ என்று ஒரு லஜ்ஜை ஊவா முள்ளாகச் சிறு குத்தல் குத்திற்று. என்னைப் பார்த்தால் சின்னப் பையன் மாதிரி இருக்கிறதா? ஏன் இப்படி எல்லாரும் புலம்புகிறார்கள்? நானாக எதையும் செய்ய எனக்குத் திராணி கிடையாதா? கயமூச்சு கிடையாதா? இல்லை, இந்த வீட்டையே கண்டு நான் சினுங்குவதை இவர்கள் புரிந்துகொண்டு, என்னைக் குழந்தை யாகவே அடித்து, வாயை மூடப்பாக்கிறார்களா?

சாப்பிடுவதற்கு முன் ஜபத்திற்காக உட்கார்த்த சிறு பொழுதில் இதையேதான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றவர்கள் ஓட்டாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். காவேரி நிமிசமல் உம் போட்டுக் கொண்டிருந்த அப்புவையும் அம்மாவையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சாப்பாடு முடித்ததும் அப்பு சித்தன்குளத்துக் கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டு மாடிக்கு வந்துவிட்டான்.

"அப்புவுக்கு அதேக கோடி நம்ஸ்காரம்"-என்று ஆரம்பித்து கடற்கரையில் அப்பா சொன்ன செய்திகளைக் கடிதம் உருளை எழுத்துகளில் சொல்லிற்று... "சில சமயம் அத்தையைப்

பார்க்கும்போது கவனையாகப் போய் விடுகிறது. எப்போது வரப்போகிறானோ என்று உன்னைப் பற்றி இரண்டு தடவை சொன்னாள். நீ முடிந்தால் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனால் அவளுக்குத் திருப்தியாயிருக்கும். ஆனால் வேலை இருந்தால் சிரமப்படவேண்டாம். அதை உன்னைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினால் ஒரு மணி நேரம் பேசுகிறாள். உன் அம்மா, அப்பா எல்லாருக்கும் என் நமஸ்காரங்களைச் சொல்லவும், அதையும் ஆசைப்படுகிறாள், தப்பு இருந்தால் மன்னித்துக் கொள்ளவும். அதேக நமஸ்காரம்-இந்து”

நாலைத்து தடவை அதைப் படிக்க அப்புவுக்குக் கண்ணை அப்பால் எடுக்க முடியவில்லை. பவானியம்மாள் சோர்ந்த உடலும் பெருமூச்சும் அப்போதைக்கப்போது கண்முன் வந்து விட்டுப் போயிற்று. இதுகூட நன்றாக எழுதுகிறாளே! எங்கே உட்கார்ந்து எழுதியிருப்பாள்? எப்படி எழுதியிருப்பாள்? பலகை அல்லது ராமாயணப் புத்தகத்தை மடிமேல் வைத்துக் கொண்டு எழுதினாளா?... அல்லது குமாஸ்தா மேஜைமுன் வைத்து எழுதினாளா?... அந்த மேஜையீது தலையை வைத்துச் சாய்த்திருந்த போதுதான் அன்று வந்தாள். தலையை வருடினாள்... பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள். இந்து, இந்து... நான் எங்கேயோ வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறேனே... சத்திரத்தில் வந்து தங்கினவன் மாதிரி இருக்கிறதே இங்கு... தப்பு இருந்தால் மன்னித்துக் கொள்ளுமா? எந்தத் தப்பைச் சொல்லுகிறாய்? எழுத்துத் தப்பு ஒன்று மில்லையே.....

கடித்ததைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள் அவள்.

“என்னடா அப்பு எழுதியிருக்கா?”

அம்மாவின் குரலைக் கேட்டுத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

“ஒண்ணுமில்லேம்மா, எழுத்து சரியாப்புரியலை பார்த்துண்டிருந்தேன்.” என்று திடுக்கிட்டுப் போனாற்போல் தடுமாறினாள் அவள்.

“அதுக்கு இப்படிப்பதறுவானேன்?” என்று அவனைக் கண்ணெடுக்காமல் பார்த்தாள் அம்மா. அப்பு கடித்ததை மடித்தாள்.

“நாளைக்குச் சித்தன்குளத்துக்குப் போறியாமே?”

“ஆமாம்மா - பார்த்துவிட்டு வரவேண்டாமா?”

“பார்த்துவிட்டு வரத்தானே வேணும்.”

அழுத்தம் பின் பகுதியில் விழுந்ததைக் கேட்டு திமிந்தான் அவன்.

“ஏம்மா?”

அம்மா ஒரு நிமிஷம் பதில் சொல்லவில்லை. திரும்பிப் பார்ப்பது போலவே, கடைக் கண்ணாலேயே நூறு பக்கமும் பார்ப்பது போலிருந்தது.

“அம்மாவைப் பிடிக்கவேண்டு அங்கேயே இருத்துவிட மாட்டியே...?” அவன் காதுக்கு மட்டும் எட்டும் தாழ்த்த ஞாலில் வந்தது இது. ஆனால் முழுவதையும் சொல்லி முடிக்க முடியவில்லை அவளால். அதற்குள் கன்னம், உதடெல்லாம் கோணி நடுங்கின. கண்ணில் தெப்பம் கட்டிவிட்டது.

அப்பு தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

அப்புவின் மூத்தசகோதரி சேலத்தில் வாழ்க்கைப் பட்டிருந்தாள். கலியாணமாகி ஒன்பது வருடமாகி விட்டது. ஆனால் மூன்று தடவைக்கு மேல் பிறகு பெற்றோர் வீட்டுக்கு வந்ததில்லை. கடைசியாக வந்தது மூத்த பையன் கிருஷ்ணனின் கலியாணத்தின் பொழுது. கலியாணத்திற்கு நேராகச் சிதம்பரத்திற்கு வந்து விட்டார்கள் கணவனும் மனைவியும். முகூர்த்தத்தன்று மாலையே மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டாள் அந்த தாடையைப் பிடித்து. அவள் தங்க முடியாவிட்டால் அவளையாவது ஒரு வாரத்திற்கு விட்டுப் போகுமாறு கெஞ்சியபிறகு, ஒன்றும் சொல்லவும் மெல்லவும் முடியாமல் அவள் மட்டும் புறப்பட்டு போனாள். அப்படி மூடாதுமல்ல. பேச்செல்லாம் நயமாக, அடக்கமாகத்தானிருக்கும். ஊருக்கு, உலகத்துக்கு அவள் நல்லவள்தான். அவள் மளிகை வியாபாரம் நடத்துகிற கடைத் தெருவில் அவளுக்கு நல்ல பெயர்தான். வியாபாரிகளைக் குற்றவாளிகளாக நினைக்கிற பல

அதிகாரிகளிடம் கூட நல்ல பெயர் வாங்கியிருந்தான். மாமனார் வீட்டோடு மட்டும்தான் அவன் ஒட்டவில்லை.

"என்னமோ நம்மைக் கண்டால் அவனுக்குப் பிடிக்கலெ!" என்று தண்டபாணி காவேரியிடம் ஒரு நாள் சொன்னார்.

"அத்தோடு விட வேண்டியதுதான். என் மேலே பிரியமா இரு இருன்னு. பல்லைக் காட்டிண்டு திக்க முடியுமா நாம!" என்று அலங்காரமும் விட்டு விட்டான். கார்த்திகைச் சீர் நவராத்திரிச் சீர் என்று பெரிய பிள்ளையிடமே கொடுத்தனுப்பி விடுவான்.

"ரொம்ப நாளாச்சே நீ அவளைப் பார்த்து. திருச்சிணாப்பள்ளி வழியாகப் போறதுக்குப் பதிலா ஈரோடு வழியாப் போயேன். சேலத்திலே ஒரு நாள் இறங்கிக்கோ. அவளைப்பார்த்து விட்டு அப்புறம் தேராய் பஸ்ஸிலே கூடப் போயிடலாம். கருக்கு வழி. ஈரோடுகூடப் போக வேண்டாம்!" என்று அப்புனைவ் வழி திருப்பினான் அலங்காரம்.

அதோடு திற்கவில்லை. ஏழரை மணி கமாருக்கு டாக்சி கொண்டு வரச் சொன்னான். அப்புனைவ் ஸ்டேஷனில் கொண்டு விடுவதற்காகத் தானும் கிளம்பி விட்டான். ஒரு நாளாயில்லாத திருநாளாகக் கோபு அன்று கிளப்பிலிருந்து சீக்கிரமே வீட்டுக்கு வந்து விட்டான்.

"டேய், நீ எப்பவுமே ஸ்பெஷல்தான்டா. உனக்குத் தனியா ஒரு படிப்பு. ஒரு குடுமி. நீ ஊருக்கு போறேன்னா டாக்சி. அதுவும் அம்மாவே கொண்டு விட வரா. நான் கல்கத்தாவுக்குப் போனேனே. ட்ரெயினிங்குக்கு. அப்பகூட அம்மா வரல்லெ. நீ தனிதான்டா, நீ கனபாடில்லே! வேதம் படிச்சா அதுக்கு தனி மரியாதை. தனி வாகனம்! எப்படியெல்லாம் நடக்குது பா! சிவக சார் மாத்திரம் இன்னிக்கு காலமே இங்கே வந்திருக்கட்டும். 'ஓய் பிராமணா' உம்ம காரைக் கொடுத்தனுப்புமய்யா கொஞ்சம்னு நிச்சயம் அந்த பனைமௌத்தை வாசல்ல கொண்டு நிறுத்தியிருப்பா அம்மா. நீ பவே ராஜாடா!" என்று வேட்டியை லேசாகத் தூக்கித் தொடையிடுக்கில் செருகியவாறு ஒரு கையால் அப்புவின் முதுகில் அடித்தான் கோபு.

"பின்னே உனக்குத்தான் ஸ்பெஷலா செய்யணுமாக்கும்? கிளப்பிலே போய்த் தினம் மூணு சீட்டை வச்சிண்டு பாராயணம்

பண்ணிண்டேயிருக்கியே - அதுக்குப் பாதபூஜை பண்ணணும் கிறியோ உன்னை உட்கார்த்தி வச்சு!"

"யம்மா யம்மா - நான் நெஜம்மாத்தாம்மா சொன்னேன்!" என்று அப்பால் நகர்த்தான் கோபு.

டாக்சி வந்தது. அப்புவோடு அலங்காரத்தம்மாள் ஏறிக் கொண்டாள். வேறு யாரையும் அவள் துணைக்குக் கூப்பிட வில்லை. அந்தக் குழந்தைகள் லாட்டுமா என்று கேட்கவும் துணியவில்லை.

"கருக்க வந்து சேரு!" என்றார் தண்டபாணி.

"சரிப்பா."

டாக்சி மாடுகளைக் கடத்தது.

அம்மா சிறிது நேரம் பேசவில்லை. மவுண்ட் ரோடு சேந்ததும், "இத்த கோபு ஏதோ சொல்லித்தேன்னு வருத்தப் படறியேடா அப்பு?" என்று கேட்டாள்.

"வருத்தப்படும்படியா ஒண்ணும் சொல்லியே அவன்."

"ஓரே பேத்தலா எப்பவும் போல பேத்தித்தே அது. உன்னை மட்டும் தனியா கவனிப்பேன்னுது. அவர்கிட்டே காகூடக் கேட்டிருப்பேன்னுது ஸ்டேஷனுக்கு உன்னைக் கொண்டு விட!"

"அவன் வேடிக்கையாத்தானேம்மா சொன்னான்? நீ பன்றதெல்லாம் பார்த்தா எனக்கே வெட்கமா இருக்கேம்மா. எனக்கு மட்டும் என்ன தனியா?"

அதற்குப் பதில் அப்பொழுது வரவில்லை. வெகுநேரம் கழித்து வந்தது. ஸ்டேஷனை அடைந்ததும் பிளாட்பாரத்துக்குள் போன பொழுது தீலகிரி ரயில் புறப்பட வேண்டிய பாதை வெறுமே கிடந்தது. வண்டி புறப்பட ஒரு மணி நேரம் இருந்தது. ஆனால் வண்டித் தொடரை இன்னும் ப்ளாட்பாரத்துக்குக் கொண்டு வரவில்லை. அப்புவும் அம்மாவும் ஒரு துணியை விரித்து உட்கார்த்து கொண்டார்கள்.

"நீ தனிதான்டா அப்பு. உன்னைத் தனியா கவனிச்சுக் கவனிச்சுத்தானேடா நான் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கணும்? நீதானே கடைசிப் பிள்ளை எனக்கு."

அம்மாவை நிமிர்ந்து பார்க்கப் பயமாயிருந்தது அவனுக்கு.

"என்னத்தைப் பண்ணிச் சுட்டுக்கலாம்னு அலையுஞ்சேன். நெருப்பாலே சுட்டுக்கறதா. கரண்டிலே கொண்டு கையை வைக்கிறதா? அதெல்லாம் என்ன பண்ணித் தொலைக்கும்? சாகத்தானே அடிக்கும்? சாம்பலாத்தானே அடிக்கும்? கடைசியிலே, உன்னைப் பாடசாலையிலே கொண்டு விட்டு விடறதுன்னு நிச்சயம் பண்ணிட்டேன். வேதம் படிச்சா வயசேது? அவாளாம் ரிஷியாயிடுவா. நெருப்பா ஆயிடுவா. அப்படி நீ வருவே, அப்ப உன்னைப் பார்த்து, உன் கால்கெ விழுந்து எல்லாத்தையும் எரிச்சடலாம்னு தீர்மானம் பண்ணினீயே..."

அம்மா உதட்டைக் கடித்து அழுது கொண்டிருந்தாள். புடவைத் தலைப்பால் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டாள். ஆங்காங்குப் பளாட்பாரத்தில் எட்ட திற்பவர்கள் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு தின்றார்கள்.

"என்னம்மா இது!" என்றான் அப்பு.

"பேசாம இரும்மா!"

அம்மா சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"இந்த மூனுக்கும் - கோபு, வேம்பு, காவேரி - மூனுக்கும் என்னைக் கண்டா பிடிக்கலை. காலகச் சுத்தின பார்ப்பானா விடாமல் வந்து தொலைச்சிண்டேயிருக்கு. அது வாற போதெல்லாம் கடைசி ரண்டும் துடிச்சிச் செத்துப் போறதுகள். மூஞ்சியைக் காயிக்காம எதிர்த்த உள்லு இருட்டிலே போய்க்கண்ணை அவிச்சிண்டு விடக்கு ரண்டும். மன்னி அடுப்பைவிட்டு வந்ததில்லே. நானும் சாதமா வெத்துபோயிடப் படாதான்னு வேண்டிண்டிருக்கோ என்னமோ அது?... நான் என்னடா பண்ணுவேன்? உன்னோட வந்துடனும் போல இருந்தது. நானும் வரலாமோன்னு உன்னைக் கேட்கலாம்னு பார்த்தேன். காலமே பிடிச்ச யோசிச்சிண்டேயிருந்தேன். நீ போகப் படாது, போகப் படாதுன்னு ஏதோ சொல்லிண்டேயிருந்தது. அப்புறம்தான் ஸ்டேஷனுக்காவது போய்ட்டு வருவோம்னு வந்தேன். நீ திரும்பி வருவியோ வரமாட்டியோன்னு திக்கு திக்குங்கறது. அதுக்காகத் தான், கூடவே, உன்னை நாயாத் தூத்திண்டு வந்தேன்."

கடகடவென்று ஒரு டீராலையைத் தள்ளிக்கொண்டு கடத்து செல்கிறான் போர்ட்டர். நாலைந்துபேர் - மூன்று பேர் என்று பிரயாணிகள் கூட்டம் இருவரையும் தெருங்கி தின்றன. பளாட்பாரத்துக் கூட்டம் பெருகிறது. ஓரத்தில் இருந்தவர்கள் முன்னே வந்து தின்றார்கள். "வண்டி வந்துண்டிருக்கும்மா," என்று எழுந்தான் அப்பு. அம்மாவும் எழுந்தாள்.

இருவரும் பேசவில்லை. கூட்டத்தை இடித்துக் கொண்டு ஏறி, இடம் பிடித்து உட்காந்ததும் பேசவில்லை. அம்மா ஜன்னலைப் பார்ப்பதும் அவனைப் பார்ப்பதுமாக உட்காந்திருந்தாள். நடு நடுவே உதட்டைக் கடித்து அளவற்ற பிரயாசையுடன் அடக்கிக் கொள்வது போலிருந்தது. அதையும் மீறிக் கொண்டு அது கண்ணில் வந்து மிதந்தது! சுற்றிலும் ஏக இளரச்சல். இருக்கைக்கு அடியில் தள்ளும் பெட்டி முனைகளிலிருந்து காலக காத்லுக் கொள்வதிலேயே பாதிப்பொழுது போய்விட்டது. அந்தப் பெட்டியை உள்ளேயிருந்து இழுத்திருந்தத் திரைத் தொண்டிருந்தார் அதன் சொந்தக்காரர்.

சற்றுப் பேசாமலிருந்த அம்மா, "உனக்கு ஜாதகங்களும் வந்துண்டிருக்குடா அப்பு!" என்று அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

"எதுக்காக?"

"எதுக்காகவா? ஜாதகம் எதுக்கு கொண்டு கொடுப்பா? ரொம்ப தன்னாருக்கு கேட்கறது!"

அப்பு வானை மூடிக்கொண்டான். சற்றுக் கழித்து, "இப்படியே இருந்தாப் போறும்" என்று, என்னென்னமோ குமுறி வந்ததை அடக்கிவிட்டு, முகத்தைச் சாதாரணமாக வைத்துக்கொண்டு சொன்னான்.

"குதிரையிலே விளக்கெண்ணெயைக் கலந்துவிடப் போறான்னு சொன்னானாம் ஒரு மாப்பிள்ளை. அந்த மாதிரி பேசறியே!... நல்ல இடமாக வானும்தான் நான் பேசாமல் இருக்கேன், சேஷராமன் இருக்கானே. தமிழ் வாததியார் - அவன்கூட அனுப்பிச்சிருக்கான்."

"போன வாரங்கூட அவரைப் பார்க்கப் போயிருந்தேனே. அப்பா ஏதோ பருப்பைக் கொடுத்துட்டு வரச்சொன்னானே."

"அந்தப் பொண்ணைப் பார்த்தியோ?"

"பார்த்தேன்."

"எப்படி யிருக்கா?"

"ரொம்ப லட்சணமாதான் இருக்கா."

"வெறுமே சொல்றதா லட்சணமனு? லட்சம் பெண்களை திறத்தி வச்சா கிடைக்காது அந்த மாதிரி."

அப்பு நினைத்துப் பார்த்தான். உண்மதான். அசாதாரண ஈடிமதான். அவன் 'ப்ரூஃபை' எடுத்துப் போன போது சேஷராமன் வீட்டில் இல்லை. அவருடைய இரண்டு பையன்களும், இந்தப் பெண்ணும், அதை அக்கா என்று கூப்பிட்டு அவன் வந்ததைத் தெரிவித்த ஒரு பத்து வயதுப் பெண்ணும் தானிருந்தார்கள்.

"யாரு?" என்று கேட்டுக் கொண்டு அந்தப் பெரிய பெண் பிறகு வந்தது. எத்தனை பெரிய கண்! இமைதான் எத்தனை நீளம்! எவ்வளவு வளைவு! வேறு ஒன்றையும் சிறிது தேரம் பாக்க முடியாதபடி அடித்து விடுகிற கண் அது. ஆண்பிள்ளைகளைக் கண்டு பொய் மிரட்சி மிரளுகிற பெண்களைப் போல் மிரளாமல் அது சற்று ஏற இறங்கப் பார்த்தது அவனை. அவன் உயரத்தைப் பார்த்துத்தான் பிரமித்ததோ என்னவோ! பிறகு அடங்கிய புன்சிரிப்புடன் யாரென்று கேட்டது. முகம் சற்றுச் சதுரம். பிலுபிலுவென்று தலையின் முன்மயிர் ஸ்தானம் செய்து உலர்ந்திப் பம்மியிருந்தது.

"சேஷராமன் இருக்காரா?"

"இல்லையே, தீங்க யாரு?...உள்ள வாங்களேன்."

"பரவாயில்லை, இந்தக் கவரை அவர் வந்தா, கொடுத்து விடலாம். தண்டபாணி அனுப்பிச்சாளு சொல்லலாம்."

"தண்டபாணி மாமா அனுப்பிச்சாரா?"

"ஆமா."

"தீங்க.....?"

"நான் அவர் பிள்ளை."

"அப்புவா?"

"ஆமாம்..." அவனுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. 'உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?' என்று கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது.

"அப்புவா?" என்று கேட்டவுடன் அவள் கண் இன்னும் பெரிதாகி விட்டது. புள்ளைக இன்னும் தீண்டு ஓரத்தில் புள்ளியிட்டது. "உள்ளே வாங்களேன்" என்று பின்னே தூக்கதான் அவள். அப்பா! எப்படி இத்தனை அழகாயிருக்கிறாள்! ஐயோ ஐயோ என்று கூசி நடுங்கிக் கொண்டே உள்ளே தொடர்ந்தாள்.

"அடையாளமே புரியல்லியே, ஒரேயடியா உசத்து போய்!" என்றாள் அந்தப் பெண்.

"நான் பார்த்ததே இல்லியே!" என்று பெருக முனையில் உட்கார்ந்து கொண்டு இருந்தான் அவன். கூடம், அப்பால் முற்றம், குழாயடி, அங்கே கரியேறிய வெண்கலப்பாணை, பற்றுப் பார்த்திருங்கள் எல்லாம் தேய்க்கப் போட்டிருந்தன. ஒரே அழுக்கும் பாரியும் பிடித்த தண்ணீர்தொட்டி. குழாயிலிருந்து அதைவிடக் கறுப்பாக ஒருபழைய தகரக் கூடல்வாய், தொட்டியீது எய்த்து இணைந்திருந்தது. அந்தச் சூழ்நிலைக்கும் அவனுக்கும் பொருத்தமோ பாதமோ இல்லை.

"உங்க அக்கா கலியாணத்தின் போது நான், அம்மா, அப்பா எல்லாம் வந்திருந்தோமே. நான் அப்ப ரண்டாவது பாரம் படிச்சிண்டிருந்தேன்...அப்ப தீங்க சின்னப்பயனா... இப்போ அடையாளமே தெரியல்லியே...! இருங்கோ, அண்ணாவைக் கூப்பிடறேன்" என்று முற்றத்தை ஒட்டியிருந்த மாடிப்படி ஏறினால் அவள். ஒரு நிமிஷத்திற்குள் ஒரு அண்ணா இல்லை. இரண்டு அண்ணாக்கள் வந்தார்கள்.

"தண்டபாணி மாமா பிள்ளையா தீங்க?" என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தாள் சற்று உயரமாக இருந்தவன். இந்தத் தங்கைக்கும் இவர்களுக்கும் எத்தனை வித்தியாசம்! லுக்கு தீளம், தீளத்தலை, மிகச் சாதாரண முகம் கன்னமும் மோவாயும் நான் அந்தத் தங்கை மாதிரி-இருந்தன. உள்ளேயோனதங்கை வெளியே வந்தாள். வேலை செய்து வேர்த்துப் பளபளத்த முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு வந்தாள் போலிருக்கிறது. லுக்கிலும் கன்ன எலும்பிலும் கண்ட எண்ணெய் அகன்று, துடைத்த இலை மாதிரி

இருந்தது. இப்போது அண்ணன்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்த அப்புவின் கண்முன் அந்தப் பெரிய கண்களும், அசாதாரணமாக நீண்டு வளைந்த இமைமயிரும் தான் இமைத்துக் கொண்டிருந்தன. இந்த வீட்டில் இவ்வளவு அழகாக எப்படியிருக்க முடிகிறது இவளால் என்று நினைத்துக்கொண்டே யிருந்தவன், முதலில் அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளைக் கூடச் சரியாகக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், பின்பு ஜாக்கிரதைப்படுத்திக்கொண்டான். அவன் படிப்பு சம்பந்தம் எல்லாம் பற்றிக் கேட்டார்கள் அவர்கள். பாடசாலையில் பதினாறு வருடம் படித்தது, மைசூரில் பரீட்சை கொடுத்தது, இப்போது மாசம் முன்னூறு ரூபாய் சம்பாதிப்பது - எல்லாவற்றையும் கேட்கக்கேட்க சொல்லிக்கொண்டே வந்தான். நடுநடுவே அவனைப் பார்த்தான். சமையலறை திலையோரமாக நின்றிருந்தவனைப் பார்க்கும் போது யாரோ அழகாகக் கோலம் போட்டு நிறுத்தியது போலிருந்தது. இடையில் மட்டும் ஒரு வர்ணம் போன பூப்போட்ட புடவை. வேலை செய்தாரும், துவளல், கசங்கல் எல்லாம் அதில் ஒண்டிக் கிடந்தன. சமையலறைக்குள் சற்றுப் போவதும், மீண்டும் வந்து நின்று பேச்சைக் கேட்பதுமாக இருந்த அவன் அவன் முகத்தின் மலர்ச்சியையும் பரபரப்பையும் பார்க்கும்போது, வீட்டில் ஏதோ பண்டிகை வந்துவிட்டது போலிருந்தது.

காபி போட்டுக் கொடுப்பதற்காகத்தான் அவ்வளவு அலைச்சல் உள்ளுக்கும் கூடத்திற்கும்.

குடித்துவிட்டு, விடைபெற்றுக் கொண்டு வந்து பஸ்ஸில் ஏறியவன், வெகுநேரம் வரையில் அந்த வீட்டையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். தாயாரில்லாத குடும்பம் என்று - இரவு அப்பாவிடம் செய்தியைச் சொல்லும்போதுதான் தெரிந்தது. அவன் மாநிறத்திற்கும் குறைவான பழுப்பு. ஆனால் அந்தக் கண்ணும், முகச் சதுரமும் அசாதாரணக் களையும் புஷ்டியும் அந்தப் பழுப்பை வெண்கல விளக்கை விபூதி விட்டுத் தேய்த்ததுபோலத் துடைத்து விட்டுப் பொலிய வைத்தன.

இப்போது அம்மா சொன்னது, அத்தனையும் அந்த இரைச்சலுக்கிடையில், நெருக்கத்திற்கிடையில், இறுக்கத்திற்கிடையில் பார்த்தான் அவன்.

"லட்சணம் கிடக்கட்டும். சமர்த்துன்னா சமர்த்தா அது?

அதுக்கென்ன? பள்ளிக்கூடம் முழுக்கப் படிக்க முடியலெ, அவ அம்மா செத்துப் போயிட்டா. வீட்டைக் கவனிச்சுக்க ஆளில்லை. படிப்பை நிறுத்திவிட்டார் அவர். ஆனா உடம்போடு பிரத்த சமர்த்தை நிறுத்த முடியுமோ? படிச்சா மட்டும் வராத பள்ளிக்களையையும், குளையும் பேச்சையும் நிறுத்த முடியுமோ? அதெல்லாம் பார்த்துத்தான் உங்கப்பா மாஞ்சு போயிட்டா, நீ போயிட்டு வந்த மூணா நாளைக்கே ஜாதகத்தைத் தூக்கிண்டு வந்தது அந்தப் பிராமணன். நல்ல வேளையா அப்பா இல்லை. இருந்திருந்தா, "ஜாதகத்தி லெல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது ஸ்வாமி. பையன் மனக்கு பிடிச்சா சரின்னு எதையாவது உளறிக் கொட்டிரும்பா. தான் ஜாதகத்தை வாங்கி வச்சிண்டு. 'வந்தாக் கொடுக்கறேன்'னு சொன்னேன். அப்பா வந்ததும் கொடுத்தேன். அப்புவுக்கு திச்சயமா அந்தப் பெண்ணைப் பிடிக்கத்தான் பிடிக்கும்னு ஆயிச்சா அப்பா. ரொம்ப அழகாயிருக்கு. இந்தக் கிரிசை கெட்டவ பொண்ணைப் பண்ணிக்கவா பதினாறு வருஷம் தபஸ் பண்ண அனுப்பினேன், நம்ம பிள்ளையைன்னு சத்தம் போட்டப்புறம் அப்பா பேச்சை நிறுத்தினா. சேஷராமன் சாதுதான். ஆனா, அவ செத்துப் போயிட்டா. சொல்லப்படாது-அவ சேஷராமன் மாதிரி இருந்திருந்தா சரின்னு தாராளமாப் பண்ணலாம். முதல்லே ஒரு சேட்டு பள்ளிக் கூடத்திலே அந்தப் பிராமணன் வேலையா யிருந்தது. பிள்ளைக்குப் பூணல் போடறேன்னு அது எல்லாறையும் ஒரு நாளைக்குக் கூப்பிட்டிருக்கு. சேட்டையும் கூப்பிட்டிருக்கு. அவன் வந்தான். அப்புறம் அவா ரண்டு பேரையும் ஏதோ விசேஷம்தான் கூப்பிட்டான். போனா, அப்புறம் அவசேட்டு வீட்டுக்கு ஊறுகாய் பண்ணிக்கொண்டு கொடுப்ப, நம்ம சமையல் அவன் பெண்டாட்டிக்கு பண்ணக் கத்துக் கொடுக்கிறேன்னு போவா. அவ்வளவுதான் ரொம்ப தூரத்துக்குப் போயிருந்து. சேஷராமன் ரண்டு வருஷம் சகிச்சுப் பார்த்தான்; முடியலெ. அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தையே விட்டு விட்டு இன்னொரு கோடிக்குப் போவோமனு, சைதாப்பேட்டையைப் பார்க்க வந்து சேர்த்தான். எத்தனை தூரம் வந்தால் என்ன? வாழைப்பால் கறை வெளுத்தா போயிடும்? துணி கிழிஞ்சாத்தான் உண்டு. இந்த சம்பந்தத்துக்கா பதினாறு வருஷம் புடம் போட்டேன்? ஜாதகம் பொருத்தலேன்னு லெட்டர் போட்டு விட்டு மறுகாரியம் பார்க்கட்டும்னு சொன்னேன். எழுதச் சொல்லி, லெட்டரை போஸ்ட் பண்ணினப்புறம்தான்

எனக்குக் குளிர் விட்டுது. அப்புறம் தான் தெரிஞ்சது அப்பா வேணும்தான் உன்னை அங்கே ப்ரூபைக் கொடுக்கச் சொல்லி அனுப்பிச்சான்னு. நீ அவளை பார்க்கணுமாம். உனக்குப் பிடிச்சிருக்கான்னு தெரிஞ்சுக்கறதுக்காக அனுப்பிச்சாளாம்! என்னை ஒரு வார்த்தை கேட்கப்படாதான்னேன். பேசாமே முழிக்கிறா. உனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்னு தினைச்சேன்னு இழுத்தா. அப்புறம் தான் பிடிக்கவேன்னு சொல்லுவேனா? அப்படிச் சொன்ன வாய்க்குச் சோறு கிடைக்காது. எனக்கும் உங்களுக்கும் பிடிச்சுட்டுதுன்னா, அதுய்யானம் பண்ணின குழந்தையைக் கசாப்புக் கடையில் விட்டு விட முடியுமா? என்று கேட்டேன். அப்புறம்தான் வாயை மூடிண்டா அப்பா..."

தெருவோடு போகும்போது சரக்கென்று பருந்து ஒன்று கையில்லி ருத்ததை லாவிக்கொண்டு, தோலையும் கீறி விட்டுப் போனது போல் இருந்தது அப்புவுக்கு. முட்டி வேடிக்கை பார்த்த அந்ததிகைப்பை இரண்டு மூன்று விநாடி கழித்துச் சமாளித்துக் கொண்டான். சேஷராமனின் பெண்ணை அவன் பிறகு அதிகமாக நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. ஏழெட்டுத் தடவை அந்த ரூபகம் வந்த பொழுதும் கூட, ஒரு வியப்புத்தான் வரும் - மேகத்தை, அதில் உருகி ஓடும் வெள்ளியைப் பார்ப்பது போல், அதைக் கையில் பிடிக்க வேண்டும் என்று நினைக்க என்ன இடம்? இப்போது அம்மா செய்ததைக் கேட்டதும் தெஞ்சத் தோல் கீறிக் கிடந்தது.

எத்த அம்மா பேசுகிறாள்? முதல் அம்மாவா? இரண்டாவது அம்மாவா? கோபு, வேம்பு காவேரியின் அம்மாவா? கிருஷ்ணன், விசாலம், அப்புலின் அம்மாவா? உன் மத்தம், பேய், சங்காதோஷம் என்று ஏதாவது தொற்றிக் கொண்டு விட்டதா இவளை?

திரும்பி அம்மாவை ஒரு தடவை பார்த்தபோது சாதாரணமாக, அதே அம்மாவாகத்தான் இருக்கிறாள். அதே நிதானம், பெருமிதம், எங்கு போனாலும் சிம்மாசனத்தை தூக்கிக் கொண்டு போகிற அம்மாவாகத்தான் இருக்கிறது.

அம்மா பிறகு ஏதோ சொன்னாள். அப்புவுக்கு அது காதில் ஏற வில்லை. திகைப்பும், தினைவும் காதை அடைத்து விட்டிருந்தன.

"தான் இறங்கிக்கறேண்டா, அப்பு" என்று கூட்டம் நடையை அடைப்பதைக் கண்டு எழுந்தான் அம்மா. "அக்கா" அத்திம்பேர் எல்லா சொன்கியதற்குக் கெட்டா போடு!" என்று, குரலைத்

தாழ்த்திக் கொண்டு, "அத்திம்பேர் கலகலன்னு இல்லாம இருந்தார்களா, அதுக்காக அலட்டிண்டே இருக்க வாண்டாம் நீ ஏதோ பார்க்கணும்னு போனோம். பார்த்தாச்சுன்னு திருப்தியா இருந்துவிட வேண்டியதுதான். எல்லோரும் நன்னா இருக்க வேண்டியது. நம்மகிட்ட பேசினா என்ன, பேசாட்டா என்ன?" தகர்ந்து, கீழே இறங்கி விட்டாள்.

மாடியில் அந்தப் பெரிய அறையின் இதமான குளிர்ச்சியை அனுபவித்துக் கொண்டே சாய்வு நாற்காலியின் சட்டத்தை முன்தள்ளி, காலை நீட்டிப் படுத்திருந்தான் அப்பு. வெளியே குருட்டு வெயில் அயர அடித்தது. ஆனால் அறையின் அமைப்பு காங்கையை வடிகட்டி, காற்றைக் குளிர்வித்துப் பரப்புவது போலிருந்தது. வெளிச்சமும் அரை வெளிச்சமாக வடிகட்டினாற் போலிருந்தது. கண்ணுக்கும் தோலுக்கும் வந்த இதத்தில், பக்கத்தில் கிடந்த பத்திரிகைகளைக் கூடப் படிக்க மனமில்லாமல் ஜன்னலைத் திறந்து வெளியே தெரிந்த மாமர இலைகளையும் ஊட்டே பூசின வான் நீலத்தையும் பார்த்துக் கொண்டே சாய்ந்திருந்தான் அவன்.

அவனுடைய சகோதரியின் கணவன் பகல் சாப்பாட்டுக்கு வந்தவர், சாப்பிட்டு, ஒரு பூனைத் தூக்கம் போட்டு விட்டு மீண்டும் கடைக்குப் போய்விட்டார். குழந்தைகள் இரண்டும் பள்ளிக்கூடம் போயிருந்தன.

அவருக்குப் பலசரக்கு வியாபாரம். அவர் ஒரு சின்ன மொத்த வியாபாரி. பெரிய கடை வீடும் பெரிய வீடு. கறவைக்கு இரண்டு பசுக்கள், ஒரு எருமை. அவற்றிற்கு வைக்கோல் போர், ஒரு காய்க்கேயம் மாடு போட்ட வில் வண்டி, இரண்டு மாமரங்கள், காய்கறித் தோட்டம் எல்லாம் வீட்டைச் சூழ்ந்திருந்தன. மாடியில் ஒரு பெரிய ஹால், அதை ஒட்டி இரு பக்கமும் இரண்டு அறைகள், முன்னால் ஒரு மொட்டை மாடி. இந்த ஹாலில்தான் அவர் விவகாரங்கள் செய்வார் போலிருக்கிறது. மழமழவென்று கவரோரமாக தாலு கருங்காலி பெஞ்சுகள், நடுவில் ஒரு ஊஞ்சல், அதற்கு தாலு வெள்ளிக் கமலப்பூண்கள், கருங்காலி நாற்காலிகள் நூலைந்து. சாய்வு நாற்காலியில் ஒரு மான் தோல், இரண்டு எஃகு பீரோக்கள், கவரில் புதைத்த புத்தக அலமாரி, ஒரு கண்ணாடி

வைத்த ஒற்றைக் கதவு பீரோ - சித்தன்குளத்துப் பண்ணைக் காரர்களைப் போல இருவரும் வீட்டை நிகுதிரு வென்று, எல்லா வசதிகளையும் வைத்து நிறைத் திருத்தனர். அதிலேயே பகட்டும் டம்பமும் இல்லாத ஒரு சிக்கனம் வேறு.

அக்காவுக்குக் கலியாணம் ஆனபொழுது அவர் சாதாரண மாகத்தானிருந்தார். சில்லறைக்கடை வீடும் சொத்த வீடில்லை. அடுத்த தெருவில் குடியிருந்தார். கலியாணம் ஆன மறு வருடமே, மொத்த வியாபாரத்தில் இறங்கி இந்த வீட்டை வாங்கி, இடிந்துக் கட்டி விட்டாராம், அக்காவின் சாத்திக் கலியாணம் அந்தக் குடியிருந்த வீட்டில் நடந்தது.

அதற்குப் பிறகு எட்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு, இப்போதுதான் வந்திருக்கிறான் அப்பு. இந்த வீடு கட்டின கிரகப் பிரவேசத்திற்கு அப்பாவும் அம்மாவும் வந்தார்களாம். அவர்களோடு பெரிய சண்டையாகப் போட்டு அனுப்பினான் அக்காவின் மாமியார். அவள் இப்போது கீழே பெரிய படுக்கையாக முன் அறையில் படுத்திருக்கிறாள். தலை மாட்டில் பெட்டிகள் - மாத்திரைகள், ஊசி மருந்துகள், டானிக்குகள், அவளுக்கு ஏதோ இதயக்கோளாறாம். நான்கு வருடமாக அப்படியே படுத்திருக்கிறாளாம். வீட்டிற்குள் னேயே சிறு நடமாட்டம்தான். நாளுக்குப் பதினாறு மணி நேரம் தூக்கம், இப்போதும் தூங்கிக் கொண்டாடுகிறாள். சம்பந்தி அம்மாளை நியிர்ந்து பார்த்துக்கூடப் பேசமாட்டாளாம். பிள்ளையைப் பெற்ற பெருமை, அதோடு பண ஏற்றம், வீம்பு, போக்குவரத்துக்கூட நின்று போனதற்கு இந்த அம்மாள்தான் காரணமோ என்னமோ. எப்போதாவது சீ கொடுத்து அண்ணாவை அனுப்புவாளாம் அம்மா. "என்னத்துக்கு இதெல்லாம்? நாங்க எதிர் பார்க்கலேன்னு சொல்லிடுங்கோ" என்றாளாம் இந்த மாமியார் ஒரு முறை அண்ணாவிடம். அதிலிருந்து அவன் அங்கே வருவதை நிறுத்தி விட்டாளாம்.

காலையில் அப்பு வந்து இங்கு படியேறியபொழுது அக்கா எங்கோ கொல்லையிலிருந்தவள். அகல முகமும் சிரிப்பும் வியப்புமாக ஓடி வந்தாள். தனக்கும் சேர்த்து அவன் பூரித்து விட்டாற்போல, "அட அப்புவா! வாப்பா, எப்பவந்தே?" - என்று புன்னகையை அதிகமாக மலர்விட்டு விடாமல் நிறுத்திக் கொண்டார் அவன் கணவர் அதையேதான் சொந்தான் படுத்திருந்த நாயாரும். அவர் உதட்டில் வெகுநேரம் புன்னகை நீடித்துத்

தங்கியே கிடத்திது. நாயார் மறுகணமே உதட்டைப் பழைய திலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டான். அதுதான் வித்தியாசம். ஆனால், அவளையும் சொல்லி என்ன? அவளுக்குமிருந்த உடம்பில் புன்னகை செய்வதற்காக உதட்டைச் சற்று விரிப்பதுகூட பாடாக இருக்கும் போல் தோன்றுகிறது.

அவரும் பேசாமலில்லை. அப்பா, அம்மா, சகோதரர்கள் எல்லாரையும் பற்றி விசாரித்தார். அப்புவின் படிப்பு, சம்பாத்தியம் பற்றி விசாரித்தார், கருக்கமாக இருந்தாலும் எதையும் விடவில்லை. கடைசியில்நாலுநாள் இருந்து விட்டுப் போகலாம் என்றும், ஏக்காடு, குகை, மேட்டூர் எல்லாம் பார்த்து விட்டுப் போகலாம் என்றும் உபசாரம் செய்து விட்டுத்தான் கடைக்குப் போனார். அத்தனையையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும் ஒன்றி ரண்டையாவது செய்துதான் தீரவேண்டும். இல்லா விட்டால், கொஞ்ச நஞ்சம் இருக்கிற எதத்த தொட்டும் இற்று விடும் என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டான் அப்பு.

லேசாக அடியோசை கேட்டுத் திரும்பினான் அவன், நாலாவது முறுக்கின ஈரத் துணிகளை தோளில் போட்டு வந்த அக்கா, மொட்டை மாடியில் உலர்த்தி விட்டு உள்ளே வந்தான்.

"அப்பாடா" என்று பக்கத்திலிருந்த பெஞ்சின் மீது உட்கார்ந்தான்.

"வீடு ரொம்ப அழகாயிருக்குடி விசாலம். அதுவும் இந்த ஹால் எப்படி குளுகுளுன்னு இருக்கு!"

"ம்" என்று அஸ்வரஸ்யமாகத் தலையாட்டினான் அக்கா. "எல்லாம் நன்னாத்தானிருக்கு. இதோ அலமாரி நிறைய புஸ்தகம் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கார்" என்று எழுத்து. அலமாரியைத் திறந்து காட்டினான் அவன். தமிழும் இங்கிலிஷ்மாக புதிது புதிதாக அடுக்கியிருத்தன அதில்.

"உனக்கு வாசிக்க நேரம் இருக்கோ?"

"மத்யானம் எல்லாம் என்ன பண்ணது? அதுகளும் பள்ளிக்கூடம் போயிடறதுகள், மாமியாரும் தூங்கிண்டிருப்பர். என்னதான் பண்ணது?...ஆனா, படிக்கணும்னு உட்கார்ந்துப்பேன். கொஞ்சம் வாசிப்பேன். அப்பா நினைவு வரும். அப்பாகிட்ட ருமாசம்பவம், ரகுவம்சம், கந்தரகாண்டம், நாலாந் திருமுறை எல்லாம்

வாசிச்சேண்டா அப்பு. அதெல்லாம் நினைச்சுட்டா. படிக்க ஓடாது. அப்பாவை ஒரு பத்து நாளைக்கு இங்கே அழைச்சு வச்சுக்கணும்னு நினைப்பேன். எங்க நடக்கப் போறது?"

"லெட்டர் போட்டா வரமாட்டாளா?"

"நான் லெட்டர் போட்டாப் போருமா?"

"ஏன் அவர் போட மாட்டாரா?"

அதெல்லாம் நடக்காதுடா அப்பு.

"ஏன் அப்படிச் சொல்றே?"

"அம்மா இருக்கிற வளையில் நடக்காதுடா."

"என்ன அப்படிக்க கசப்பு உங்க மாயியாருக்கு - அப்பா அம்மா கிட்டே."

"அப்பா கிட்ட என்ன கசப்பு! அம்மா கிட்டதான். அப்பா அம்மாவுக்கு ஆமையானா இருக்காரோல்லியோ, அதுதான் அப்பா பன்ற தப்பு!"

"அம்மா என்ன பண்ணிவிட்டா - இவா கண்ணை உறுத்தும் படியா?"

"அதைப்பத்தி இப்ப என்ன? விட்டுத் தள்ளு."

"நானும் பதினாறு வருஷம் விட்டிலேயே இல்லை விசாலம்."

"தல்ல வேளையா கன் காணாமல் போயிருந்தே. சுவாமி யாத்தான் கொண்டு போனான்று வச்சுக்கோ - இந்த எழுவெல்லாம் கண்ணிலே படாமல்."

"வந்தப்பறம், என் கண்ணிலேயும் படறாப்பல இருக்கே."

"என்னது!... இன்னுமா அம்மாவுக்குப் புத்தி வரல்லே.... சிவக இன்னுமா வந்துண்டிருக்காள்?"

சரேலென்று கோபுவை ஊஞ்சலில் பார்ப்பதுபோலிருந்தது அப்புவுக்கு.

"நான் வந்து இரண்டு மாசமாகப் போறது. அதுக்குள்ளே காலமேயும் மத்யாளமுமா அவனைப் பதினைஞ்சு நடவைக்கு மேலே பார்த்து விட்டேன்."

அக்கா பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். னிக்னிக் என்று ஒரு மாமரத்து அணில் மோனத்தில் ஆணியடித்துக் கொண்டிருந்தது. இடையிடையே எங்கோ வானில் பறந்து கொண்டே ஒரு கழுஞ் குழந்தைபோல கத்தும் குழைவு கேட்டது. வெகு நேரம் பேசவில்லை அக்கா. மறுபடியும் அவள் ஆரம்பித்த பொழுது ஒரு முப்பது வருடம் போய்விட்ட மாதிரி யிருந்தது.

அம்மாவை நினைச்சா அங்கலாய்ப்பா இருக்குடா அப்பு... அப்பாவோடு இருக்கிறது கஷ்டமோ என்னமோ, எனக்குத் தெரியலே... ஆனா, கடைசி மூணும்தான் அவ மனசோட பெத்த குழந்தைகளனு தோன்றது. அவ கயபுத்தியோடதான் இருக்கா சிவகனைப் பார்க்காமல் அவளாலே இருக்க முடியாது. நீயும், நானும், மாயியாரும், ஆமையாரும், ஊரும் உலகமும் கோச்சுண்டு என்ன பன்றது?"

"என்னது!" முதலில் ஒன்றும் புரியவில்லை அவனுக்கு. நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள சிறிது நேரமாயிற்று. ஏதோ வழுக்கு மரத்தின் தடுவிலே இருந்து கயிறு - பிடிப்புகளைக் கூடப் பற்றிக் கொள்ள முடியாமல் விரென்று வழுக்கி இறங்குவது போலிருந்தது.

"சிவக வராமல் இருக்க மாட்டான், சொன்னால் அப்பாவைத்தான் ஏதாவது சொல்லணும். அவர் துணியைக் கிழிச்சுக் கோவணம் கட்டிண்டு சன்னாசியாகப் போயிருக்கணும். அதுகூட வாண்டாம். அவரைக் கொண்டு இங்கேயே வச்சுண்டு முடியும் என்னாலே. ஆனா, அப்பா வரமாட்டாரே. அம்மாவை விட்டுவிட்டு அவராலே இருக்க முடியாதே. இத்தனையும் சகிச்சிண்டு அவனைப் பார்த்துண்டு இருப்பாரே தவிர, விட்டு வரமாட்டார். பிராணன் போறவரைக்கும் இப்படித்தான் இருக்கப் போறார். ஆனா அவரை இத்தன்மை இருந்துண்டு வந்துட்டா, சீக்கிரம் அவர் பிராணன் போய் விடும்."

அப்புவுக்குச் சட்டென்று மனம், புத்தி எல்லாம் மரத்தாற்போலாகி விட்டன. குனிந்து, கோத்த புறங்கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

மனது இயங்கத் தொடங்கின பொழுது, ஸ்டேஷனில் உட்கார்ந்து அம்மா அழுததைச் சொன்னாள்.... "நீ தான்டா எனக்குக் கடைசிப் பிள்ளைனு அழுதாடி. அம்மா. பிராயச் சிததம்

பண்ணிகிறதற்காகவே உன்னை வேதத்திலே கொண்டு விட்டேன். அப்பறம் உன் காலிலே விழுத்து எரிச்சக்கலாம்னு பார்த்தேன்'னு வேறு சொல்லி, என்னை ஒரு ஈஷணம் பிழிஞ்சு போட்டா. நீயானா என்னத்தையோ சொல்றே?"

அக்காவின் கண் வெறித்தது - ஒரு நிமிடம்.

"பாவம் பண்ணிவிட்டதாக நினைச்சுண்டு அப்படிச் சொல்லியிருக்கா. அதுக்காக கடைசி மூணும்தான் சத்தோஷமாய் பெத்த குழந்தைகள் என்கிறது பொய்யாகி விடுமா?"

"எனக்கு ஒண்ணும் புரியலே விசாலம்!"

"புரிஞ்சுண்டு என்ன ஆகப்போறது. பேசாம இரு."

"எனக்கு அங்கே இருக்க முடியாது போலிருக்கே."

"உன்னை யாரு இருக்கச் சொல்றா?"

"அம்மா துடிச்சப் போய்ட்டாளே - நான் வருவேனோ மாட்டேனோன்னு."

"நான் என்னத்தைச் சொல்றது? அம்மா வேணும்னா அம்மாவோட இரு வேறு என்னென்னமோவெல்லாம் வேணும்னா, நான் என்னத்தைச் சொல்றது? எனக்குப் பட்டதைச் சொல்லியாச்சு."

அப்பு மறுபடியும் புறங்கையைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான். இப்போது மாமரத்தில் இரண்டு அணில்கள் மாறி மாறி ணிக்கிட்டுக் கொண்டு இருந்தன.

"நான் மாயியாருக்கு மருத்து எடுத்துக் கொடுக்கணும். பழம் பிழிஞ்சு கொடுக்கணும். கீழே போறேன். கொஞ்சம் தூங்கேன். இல்லாவிட்டா பத்திரிகையெல்லாம் இருக்கு. பார்த்துண்டிரேன்" என்று உலா அவிழ்த்திருந்த தலை மயிரைக் கட்டி முடிந்துக் கொண்டே கீழே இறங்கினான் அக்கா.

அவள் ஏதோ கட்டளையிட்டு விட்டதுபோல, பத்திரிகை களையெல்லாம் புரட்டிப் பார்த்தான் அப்பு. புத்தக அலமாரியிலிருந்து புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தான். அலுப்புத்தான் மிஞ்சிற்று. ஜன்னலில் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்தான். திரும்பின திக்கெல்லாம் மாடிகளும் கூரைகளும் மாடிப்படி

திலைகளுமாகக் கண்ணை உறுத்தின. அது சற்று ஒதுங்கினாற் போலிருந்த தெரு. நடமாட்டம் இல்லை. திசுப்தமாயிருந்தது. வீடும் சற்று உள் தள்ளின வீடு.

கோமாளி வேடம் போடுகிறவன் பேசுவதைக் கேட்டு எல்லாரும் சிரிப்பார்கள். ஆனால் தனக்கு எல்லாருமாகச் சேர்த்து கோமாளி வேடம் போட்டு - அவன் சிரிக்க வைப்பதற்குப் பதிலாக - அவர்களே அவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலிருந்தது அவனுக்கு.

காப்பியைக் குடித்துவிட்டுக் கடைத் தெருவைச் சுற்றினான். சாக்கடையாக மாறிவிட்ட ஆற்றைப் பார்த்து சிறிது தோம் தின்று கொண்டிருந்தான். இரவு அக்காளின் கணவரோடு ஒரு சினிமாவுக்குப் போனான். மறு நாளைக்கு அவரோடு ஏக்காட்டுக்குப் போனான். எதிலும் பொருளோ வியப்போ இல்லை. சினிமாவுக்கு ஏன் போனோம் ஏக்காட்டுக்கு ஏன் போனோம், என்ன பார்த்தோம் - என்று புரியாமல் மனம் இயக்கமின்றி, சலனமின்றி சலவைக்குப் போகிற துணி மூட்டையாகக் கிடந்தது.

வந்த மூன்றாம்நாளே பஸ் ஏறி, சித்தன் குளத்திற்குப் புறப்பட்டு விட்டான்.

வேலூர், கரூர், எல்லாம் தாண்டியாகி விட்டது. காவேரி பக்கத்திலேயே வரத்தொடங்கிவிட்டது. நகர்தும் தெருங்கியும் மாறிமாறி வந்த ததியை வெற்று தெருசோடுதான் பார்த்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான் அப்பு. தூரத்தில் கொல்லிமலை வானத்திற்கே நீலம் பூசி தீண்டுக்கிடந்தது. வெற்று தெருசும் தான்... ஆனால் இந்த வெற்று தெருசும் வேறு மாதிரியாக இருக்கிறது. சேலத்தில் இரண்டு நான்குண்டு மூலையில் கிடத்த மூட்டையாக இல்லை. குளிர் காற்று வீசுமன் திற்கும் மத்தம் போல எதற்கோ இடத்தை ஒழித்து விடுகிற வெற்று தெருசுமாக மிதந்தது. ஏதோ முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னால் விட்டு விட்ட பாடசாலைகளைப் பார்க்கப் போவதுபோல், பொங்கி திரும்பிற்று. ஒருகணம் அவனால் அதைத் தாங்கக் கூட முடியவில்லை. எதிரே உட்கார்ந்திருப்பவர்கள் முன்னும் பின்னும் உட்கார்ந்திருப்பவர்கள் - அத்தனை பேரும் தெரிந்த முகங்கள் போல தெருச் சொத்தம் கொண்டாடிற்று. இந்த சாலைத் திருப்பங்கள், இந்த வயல்கள்,

இந்தக் கனடா, இந்த ரயிலடி-எல்லாம் அப்படியே தானிருக்கின்றன-
அன்று பார்த்தது மாதிரி. கால் மாடு எல்லாம் கிழுகிறதென.
சிந்தனையுடைய சாலையில் இறங்கி ஊருக்குள் தடக்கும்பொழுது
கால் பாவுகிறாற் போலவே இல்லை. மிதப்பது போலிருந்தது.
ஜன்னலில் உட்கார்ந்திருந்த மணியக்காரன் அவன் போவதைப்
பார்த்துச் சட்டென்று எழுந்து வாலுக்கு வந்து, "அப்புவா?" என்று
நூல் கொடுத்தான். துள்ளியினை குழந்தை வழக்கம் போல கீழ்த்
திண்ணையில் காலாத் தொங்கப் போட்டு உட்கார்ந்திருந்தது.
சற்று பெருத்திருந்தது. வாயில் பாம்பு விரலையும் மோதிர விரலையும்
போட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தை வழக்கம் போல்
அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைப் பூத்தது. இன்னும் இத்தற்கு
நூலாகும் இருக்கிறது என்று என்று பதிலுக்குச் சிரித்துக்
கொண்டே நடந்தான். பாடசாலைத் திண்ணையில்
உட்கார்ந்திருந்த இரண்டு ஸ்பையன்கள் அவனைப் பார்த்ததும்,
"அப்பா, அப்பா!" என்று எழுத்து உள்ளே ஓடினார்கள். அவர்கள்
என்ன சொன்னார்களோ-அவன் வாசற்படி ஏறி, இடைக்கழியைக்
கடப்பதற்குள்-ஊஞ்சலில் படுத்திருந்த பவானியம்மாள் எழுந்து
உட்காந்து, மெதுவாக அவனைப் பார்க்கத் திரும்பிக் கொண்டிருந்
தான். சமையல் அறையிலிருந்து இத்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டு,
"அப்பா தான் அத்தை! வா, அப்பா" என்று மேல் புடவைவையச்
சுப்படுத்திக் கொண்டு கூடத்திற்கு வந்தான். ஸ்பையன்கள் இரண்டு
பேரும் ஓடி வந்து அவன் கையிலிருந்த இரண்டு ஸ்பைகளையும்
வாங்கி வைத்தார்கள்.

"வாடா அப்பா!" என்று திரும்பி காலை இத்தப் பக்கம்
போட்டு அவனை வரவேற்ற பவானியம்மாள், "இப்பதான்
வறியா?" என்று தழுதழுத்தாள். "வா" என்று அப்புறம் ஒரு
வார்த்தைதான் சொன்னாள் அவள். மேலே போ முடியாமல் கண்
மல்கி மயங்கிற்று.

"இப்ப தான் வரேன் அத்தை! உடம்பு எப்படியிருக்கு?"
என்று அப்படியே தீளமாகக் கீழே விழுந்து சேவித்தான் அப்பு.

"தீக்காய்ச்சா மகாராஜனா இருக்கணும்" என்று அவன்
கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டான். "அப்பு தானைக்கு வருவான்
உன்னு சொல்லிண்டேயிருந்தேன் இத்து கிட்ட-இத்து.
பாத்தியாக? எங்க போயிட்டே அதுக்குள்ள?"

"வரேன் அத்தை" என்று-அத்தை அருவதைப் பார்த்துத்
தனக்கும் கனடம் கலங்கி, அதை அடக்குவதற்காக உள்ளே போன
இத்து- கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டே வெளியே வந்தான்.

"நேத்தி முழுக்க, அப்பு வந்திடுவான் பாரு தானைக்கு, அப்பு
வந்துவான் பாரு தானைக்குன்னு ஓயாமல் உன் எம்மாணையாவே
இருந்தா அத்தை."

"உன்னைப் பார்க்காமல் எப்படி அப்பு செத்துப் போக முடியும்
எனக்கு? அந்த வரையில் எனக்கு தல்ல மனதாண்டா"
என்று மீண்டும் அத்தை தழுதழுக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

"என்ன பண்ணித்து உடம்பு?"

"போன சனிக்கிழமைதான், மத்தியானம் சாப்பிடறதுக்கு இலை
போட்டுக் கூப்பிட்டேன். கையைக் காலல அவம்பிண்டு
வரேன்னு கிணத்தங்களுக்குப் போனா. என்ன ஆச்சோ? அங்கே
யே மடேர்ன்னு சொம்பப் போட்டுண்டு விழுந்தா. கிடுகிடுன்னு
ஓடினேன். இத்தப் பசங்களுக்கும் ஓடி வந்தது. கிட்டக்கப் போனா,
ஒரே மூச்சையாய்ப் போட்டுக் கிடக்கு அத்தைக்கு. உடனே
கருப்பையாவுக்குச் சொல்லி அனுப்பிச்சது. வந்தான். ரண்டு
மாத்நிறைய உரைச்சக் கொடுத்தான். கைக்கும் காலுக்கும்
துவளை போடச் சொல்லி எண்ணெய் கொடுத்தான். போட்டுது
மத்தியானம் சாம்புவை அனுப்பிச்ச பண்ட ஆஸ்பத்திரி டாக்டரை
அழைச்சிண்டு வா சொல்லித்து. அவர் வந்து ரோதிச்சப் பார்த்தான்.
ரத்தக் கொதிப்பு இருக்குன்னான். இன்னுக்குள் போட்டான்.
உள்ளுக்கு மருத்து கொடுத்திருக்கான். தான்தான் லெட்டர்லெ
எழுதியிருந்தேனே - இடது கையும் காலும் தொங்கியே
போயிடுமோன்னு தினைச்சது. ரண்டு தான் போனப்புறந்தான்
சொல்ல முடியுமான் டாக்டர். அப்பறம் மறுபடியும் வந்தான். தல்ல
வேளையா கையும் காலும் பிளபிச்சது. வாதியாலும் ஊரிலே
இல்லே. பேத்திக்கு சாத்தி கல்யாணம்னு போனார். போன
இடத்திலே ஐயும் வந்து விட்டதாம். ஒரு மாசம் ஆதும் போலிருக்கு
வாளுக்குன்னு எழுதி விட்டான். அன்னிக்கு இருந்ததைப் பார்த்தா
ய்யமாத்தான் இருந்தது. எதுக்கும் அப்புக்கு லெட்டர் போடுவான்.
ஒரு மாசமா பாடமோ இல்லை. ஸ்பையன்களை வச்சிண்டு
என்ன பண்ணது? சான்றிக் கொடுத்து எல்லாறையும் ஊருக்குப்
போகச் சொல்லியாச்ச. இந்த ரண்டு பசங்கதான் இருக்கு

கூப்பிட்ட குரலுக்கு மனுஷா வேணுமே...." என்று இந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அப்பு அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனறியாமல்.

திடீர் என்று அவள் கண்களில் நானம் தெளிந்தது. உதட்டில் வேறு தவழ்ந்தது. பேச்சு சட்டென்று நின்றது. அப்பு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். இந்து என்ன இவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாள்!

"வாத்தியாரும் இல்லை. பசங்களும் ஊருக்குப் போயிடுத்து. ஆன் பிள்ளையாளாலும் சான் பிள்ளைதானே இந்த ரண்டும்! இதுகளை வச்சிண்டு என்னன்னு சொடுக்க முடியும்? அப்புவைக் கொண்டுவிட மாட்டியானனு ஸ்வாமிகிட்ட புலம்பினே யிருந்தேன்."

"இப்ப என்ன? நீ ஊருக்குப் போய் நாலாரு நாள வரைக்கும் 'ஏண்டா அப்பு' - னனு ஒரு தடவைக் கூப்பிட்டுத்தான் திருத்திப்ப அததை." இத்துவின் குரல் தணிந்திருந்தது.

"இனிமே ஒண்ணும் சொல்றதுக்கில்லை. மூணு தடவை தான் இந்த மயக்கம் வருமாம். மூணாவது மயக்கத்திலே, ஸ்வாமி அழச்சிண்டு போயிடுவார். ஆனா எப்ப வரதோ-இன்னிக்கும் நானைக்கும். வருமாம்- நானைக்கோ அடுத்தமாமோ, அடுத்தவருஷமோ"

"எனக்கு அப்படியெல்லாம் பயமாத் தோணலே அத்தே" என்றான் அப்பு.

"பயமென்ன பயம்? ரண்டு மூணு பேர் இந்த மாதிரி கிடந்ததைப் பார்த்திருக்கேனே. அதனாலே சொல்றேன். நான்-போறதைப் பத்திப் பயப்படலேடா அப்பு. நீயும் போயிட்டே. இனிமே வாத்தியார் உடம்பையும் நம்பறத்துக்கில்லே. நம்ம மண்டை சாஞ்ச கையோட பாடசாலையும் மண்டையைப் போட்டு விடுமோன்னு விலியா இருக்கு. அதை நினைச்சா படபடன்னு வந்துடறது. விரையைப் போட்டுட்டா வளர்ந்துண்டே யிருக்க வாண்டாமோ? ஆரமிச்ச காரியத்தை திறுத்தலாமோ! மனுஷா வருவா, போவா; ஸ்வாமி காரியம் தின்னு போயிடலாமோ அதுக்காக..."

பவானியம்மாளுக்கு லேசாக இரைத்தது. பேசவே சிரமப்

பட்டாள். முகத்தில் எல்லையில்லாத கவலையும் பயமும் உறைத்து கிடந்தன. அப்பு பேசாமலிருந்தான்.

"உனக்கு வெளியிலே சம்பாத்தியம் வரும். இப்பவே பெரிய மனுஷாளானம் ரொம்ப ஆதரவா, கௌரவமா இருக்கானனு எழுதியிருந்தே. உன் லெட்டரை வாசிக்கிறபோது தட்சிணாமூர்த்தி உட்கார்ந்து சொல்லிக் கொடுக்கிறாப் போல இருந்தது. எப்பவும் தின்னவாதான் பெரியவானுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கணும். எனக்கும் எல்லாம் ஒடுங்கறதைப் பார்த்தேன். அந்தக் கிழவானுக்குச் சொல்றாப்பல எனக்கும் ஏதாவது சொல்லுவி யோன்னுதான், முடிஞ்சா வரச்சொல்லி எழுதுடிம்மானு இத்துகிட்டச் சொன்னேன்."

"என்ன அத்தே, என்னென்னமோ சொல்றேன்?"

"நான் நினைச்சதை சொல்றேன். நான் உபதேசம் வாங்கிக்கணுன்னு உன்னைக் கூப்பிடலே. இத்தக் காரியம் தொடர்ந்து நடக்கணுமே - அதற்கு ஏதாவது வழி சொல்லு" நான் என்ன அத்தே சொல்லணும்? நீங்க எப்படிச் சொன்னாலும் செய்யறத்துக்குத்தானே நான் இருக்கேன். எனக்கு வாயைவிட்டு சொல்றதுக்கு... முகத்துக்கு நோச் சொல்றதுக்கு முடியலே. நீங்க சொல்றதை செய்யறதை விட எனக்கு ஒண்ணும்... இருக்க முடியாது...." என்று குரலில் வந்த தடுக்கத்தைக் காட்டிக் கொண்டான் அப்பு. பேச முடியவில்லை. நன்றி தெஞ்சைக் கட்டி அடைத்துக் கொண்டு தின்றது. தலையைக் குனித்து கொண்டான்.

"முன்னாலேயே சொன்னேன். இப்ப மறுபடியும் சொல்றேன். வாத்தியாருக்குத் தள்ளலே; நீயே இருந்தாத் தேவலைன்னு தோணித்தப்பா எனக்கு. ஆனா ஊரிலே அத்தனை பெரியவா ஆதரவை யெல்லாம் விட்டுட்டு...."

"நீங்கதான் எனக்குப் பெரியவா. நான் இருத்துவிடறேன். அத்தே" என்று இடைமறித்தான் அப்பு. அவள் தயங்கித் தயங்கிக் கெஞ்சுவதைக் கண்டு அவனுக்கே சிறுமை தாங்கவில்லை. "நான் இங்கேதான் இருக்கப் போறேன். அவ்வளவுதானே அத்தை"

"என்னடாது அப்பு!"

"ஆமா அத்தே"

சமையலறை நிலையின் இருபக்கங்களிலும் வெள்ளைக் கைகளை வைத்து நின்று, அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இந்து உட்காட்டக் கடித்துக் கொண்டாள். மறுகணம் கவருக்குப்பின் மறைந்து விட்டது அந்த உருவம்.

பவானியம்மாள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மொளையாக தலையை ஆட்டினாள். சற்றுக் கழித்து, "அப்ப, நீ சொல்றாப் போல இல்லேடா இந்த வார்த்தை. ஸ்வாமியே சொல்றாப்பல இருக்கு... எனக்கு வேறு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியலெ... நான் சித்தெ இப்படிப் படுத்துக்கறேன். உட்கார முடியலெ ரொம்ப நாழி என்று ஊஞ்சலில் ஒருக்களித்துக் கொண்டாள்.

பழைய நிசப்தம் வந்து விட்டது. ஆற்றங்கரை வெளியில் மணிப்புறாக்கள் ட்ருவ் ட்ருவ் என்று கத்துவதும், சம்போத்து வெட்டுவதும் கேட்கின்றன. அப்பு இதில் மனதைக் கொடுத்து ஓய்ந்து போனாற்போல் உட்கார்ந்திருந்தான். ஆற்றுவெளியைப் பார்க்க நடக்க வேண்டும்போல் இருந்தது. அதேசமயம், இங்கேயே கூடத்தின் பாதி இருளில் முடங்கிக் கிடக்க வேண்டும் போலவும் இருந்தது.

அயர்வு மிகுதியாலோ என்னவோ, பவானியம்மாள் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கறிகாய் - பூக்கொல்லை எப்படியிருக்கிறது என்று பாப்பதற்காக எழுந்து, அப்பு சத்தடியின்றி மெதுவாக நடந்தான். கொல்லைத்தாழ்வாரத்தில் அடுப்பில் பெரிய அண்டாவைப் போட்டு தெல் புழுங்கிக்கொண்டிருந்த இந்து-அவன் வருவதைப் பார்த்து வேர்த்துக் கசிந்த முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

திடீரென்று அம்மாவின் ஞாபகம் வந்தது அவனுக்கு. சேஷராமனின் பெண்ணின் ஞாபகமும் வந்தது. அம்மாவைக் கண்டால் பயமாயிருக்கிறது. சேஷராமனின் பெண்ணைக் கண்டு ஐயோ எப்படி இத்தனை அழகாக இருக்க முடியும் என வியப்பாக இருந்தது. இத்துவைக் காணும் போதெல்லாம் ஒரு இரக்கம். அதோடு சண்டை போட வேண்டும். அழகைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஒரு வெறி: அவளை இரண்டு கைகளாலும் கட்டி, தொறுக்கி, மூச்சை மெலியச் செய்து கீழே எறிந்து விட வேண்டும் போல ஒரு ஆத்திரம். அவ்வளவு பாத்தியமும் தெருக்கமும் தான்

அவளைப் பார்க்கும் போதே நெஞ்சு கொள்ளாத உடம்பே கொள்ளாத - ஒரு பரபரப்பையும், மூச்சு முட்டும் ஆனந்தத்தையும் ஏற்றுகின்றன போலிருக்கிறது.

"என் மேலே கோபமாக்கும்?" என்று பக்கத்தில் இருந்த உரலித்து உட்கார்ந்து, முன் கையைத் துடைத்துக் கொண்டாள் இந்து.

"கோபம்தான்."

"என்ன கோபம்?"

"உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"எது?"

அப்பு அவளைச் சற்று அசையாமல் பார்த்தான். இந்து தலையைக் குனித்துக் கொண்டாள்.

"எதுன்னு திரும்பத் தெரியாமலா கேட்கிறே?"

இந்து பேசவில்லை.

"என் வாயிலிருந்து பிடுங்கணும்! நான் என் வாயாலே சொல்லி, அதைப் பார்த்து ஒரு அகா சந்தோஷப் படணும் உனக்கு. இல்லையா?"

"என்ன அப்பு இது!"

"ஆமாம், உனக்கு அந்த சந்தோஷப்படாமல் இருக்க முடியாது. இல்லா விட்டால் எப்படி தீயா இருக்க முடியும் நீ?"

"அப்பு! என் என்னைக் கண்டா இப்படிப் பூணயா ஆயிடறே நீ? திடீர்னு ராத்திரி தூங்க விடாம பெரிசா அழுமே. அந்த மாதிரி?" என்று தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள் இந்து.

"நீ அன்னிக்கு எத்தனையோ இடியைத் தலையிலே தள்ளாப்போல சொன்னே. உன் கழுத்தை நெரிக்கணும் போல ஆவேசம் வந்தது. ஊருக்குப் போய்ப்பார்த்தா... அது அப்படியே... உண்மையா இருக்கு. அப்ப இன்னும் கோபம் வந்தது. எப்படித் தெரியும்?"

"எதைச் சொல்றே நீ?"

"மறுபடியும் பேசறே பாதியா? உனக்கு இன்னும் கொதறணும்னு ஆசையாயிருக்கு... சரி சந்தோஷப்படு... நான் அம்மாவைப் பத்தித்தான் சொன்னேன்!" என்று ஆணவம் எல்லாம் கரைத்து சரிந்தாற் போல குறுகி நின்றான் அவன்.

இத்து சிறிது நேரம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

"நான் உன்னை ரொம்ப வதைச்சுட்டேன். ஆங்காரத்திலே என்னமோ சொல்லிட்டேன்."

"எப்படிச் சொன்னாலும் அது உண்மைதான். எப்படித் தெரிஞ்சுத்துள்ளதுதான் கேட்கிறேன்."

"தீ இவ்வளவு சாதுவா இருக்கியே அப்பு. இது என்ன கேள்வி! இதெல்லாம் வீட்டுக்கு முன்னாலே ஊருக்கெல்லாம் தெரிஞ்சுப் போற சேதிதானே. என்னத்துக்காக இப்படிச் சிண்டிக் கிண்டிக் கேட்டு, தீயே கொதற அடிச்சுக்கறே?"

"அப்படிண்ணா உனக்கு ரொம்பநாளாத் தெரியுமா?"

"....."

"அத்தைக்கு தெரியுமா?"

"....."

"இந்த ஊரிலே இன்னும் யாருக்காவது தெரியுமா?"

"....."

"இத்து சொல்லேன்."

"தீ உளளே போ அப்பு. கொஞ்ச நேரம் படுத்துத் தூங்கு. நல்ல வெயிலிலே பஸ்ஸிலே வத்திருக்கே."

"நான் கேட்டேன் பாரு. ஒரு மட்டி சேலத்திலே அக்காவுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு. அவ ஆமையானுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு. அவ மாமியாருக்கு தெரிஞ்சிருக்கு. அதுக்காகப் பிறத்த வீட்டுக்குக்கூட அவளை ஒரு நாளைக்கு அனுப்ப மாட்டேங்கறா - சாந்திக் கல்யாணம் ஆகி கொண்டு விட்டதிலேந்தது. எங்க மன்னிக்கு தெரிஞ்சிருக்கு. இங்கே உனக்கும் தெரிஞ்சிருக்கு. அத்தைக்கும் தெரியாமலா இருக்கும்? ஊரிலேயும் தெரியாமலா இருக்கும்?"

அப்பு அப்படியே தாழ்வாரத்தின் ஓரமாக, முற்றத்தில் காலை வைத்து உட்கார்ந்து விட்டான்.

இத்து சட்டென்று உள்ளே போனான்.

கன்னத்தை இரு கைகளிலும் தாங்கி உட்கார்ந்திருந்தான் அவன். ஒரு நிமிடம் கழித்து இடைக் கதவைச் சாத்துகிறாற் போலிருந்தது. இத்து மெதுவாக வந்தான். அவன் முன்பு வத்து, கன்னத்திலிருந்த கைகளை எடுத்தான். முன்னுக்கு இழுத்து உயர்த்தினான். அவனும் எழுத்து, பொம்மை மாதிரி நடந்தான். முற்றத்தின் இரு பக்கமும் தாழ்வாரங்கள். இந்நண்டைத் தாழ்வாரத்தின் மீது பின் பக்கமாகவே நகர்ந்து ஏறினான் இத்து - அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டே, சுவரோரமாக வத்து நின்று அவன் தோளிரண்டையும் பின் பக்கமாகப் பற்றினான்.

"வருத்தப்படாதே அப்பு. யார் எப்படியிருந்தா என்ன? தீ ஸ்படிகம்; ஒரு மாக, ஒரு மறு ஏறாது அதிலே, ஏன் இப்படிக்கிடந்து உருகறே? இத பாரு... எதையிருந்தாலும் எங்கிட்ட சொல்லு. உன்னாலே இதையெல்லாம் தாங்க முடியாததா அப்பு. எங்கிட்ட சொல்லியா எதையிருந்தாலும்? சொல்றேன்னு சொல்லேன்."

அவன் தோள் உலுங்கிற்று. வாயைத் திறக்காமல் தலையை ஆட்டினான் அவன்.

"திச்சயமாகச் சொல்லுமியா?"

மீண்டும் அவன் தலை சரி என்று ஆடிற்று.

"அப்பா!" என்று அவன் மாடில் கன்னத்தைப் புதைத்தான் அவன். "அப்பா!... என்னைக்கூட மதிச்ச சரின்னு சொல்லி விட்டியே, அப்பா! அப்பா! என்னால் தாங்க முடியலியே. என்னைப் பாரு. எத்தனை கல்லா வந்து விழுந்தாலும் என் தலைக்கு மாத்திவிடு அப்பு!" என்று அவன் உதட்டோடு உதடாகப் பதித்து கொண்டான் அவன்.

அவன் பேசவில்லை. கண்ணை மூடிக் கொண்டான். அவனுடைய கைகளைத் தன் முதுகில் விட்டு இறுக்கிக் கொண்ட அந்த உடலை மெதுவாக, பதியப் பதிய அழுத்திக் கொண்டான். மேனி வெதவெதக்க உணர்விழந்து நின்றான்.

ஒரு நிமிஷம் கழித்து இத்து மெதுவாக நகர்ந்து, விரலால்

இடைக்கதவைத் தள்ளித் திறந்தான். நின்று கவனித்தான். மீண்டும் அப்புவை வந்து அணைத்து, முகத்தோடு முகமாக நின்றான். பிறகு விடுபட்டு நகர்ந்து எதிர்த்தாழ்வாரத்தில் தனித்திருந்த தெல் புழுக்கும் அடுப்பை விசிறியால் விசிறத் தொடங்கினான். அப்பு நடந்து கடைக்கதவைத் திறந்து கொல்லையில் இறங்கினான்.

தந்தியாவட்டைச் செடிகள் அடர்ந்து கதகதவென்று பூத்துக் கிடந்தன. முக்கால்வாசி மலர்கள் பறிக்கப்படவில்லை. ஒரு காற்று வீசவே அப்படியே எல்லாம் அசைந்து ஆடிக்கொடுத்தன. அடுக்குக் காசித் துண்டைகளைக்கூட யாரும் பறிக்கவில்லை. அப்பு தந்தியாவட்டைச் செடிகளின் பரப்புக்குள் நுழைத்து உராய்ந்து உடலில் தேயத்துக் கொண்டான். ஒரு பூவைப் பறிக்காமல் கண்ணில் வைத்துப் பொத்திக் கொண்டான். பசு அவனைப் பார்த்து இரண்டு மூன்று முறை குரல் கொடுத்தது. சிவப்பாகப் பிறந்த கன்று சற்று வெள்ளை பூத்து விட்டிருந்தது. அவன் அருகில் வந்ததும் ஒரு தடவை துள்ளிவிட்டு நின்றது. வானங்கள் அவன் அன்று பார்த்ததற்குப் பிறகு நான்கு இலைகள் விட்டு, புதிய குருத்துகள் சுருள் பிரியத் தொடங்கியிருந்தன. தோட்டம் முள்ளைப் போல் அவ்வளவு கத்தமாக இல்லை. கீழே பெருக்கியிருந்ததே தவிர, குப்பை மேனி, குப்பைக் கீரை, மூக்கரட்டை, கீழ்க்காய் தெல்லி, எல்லாம் ஆங்காங்கு முளைத்துக் கிடந்தன. களைகளைப் பிடுங்கி எறிய வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் மனம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அவனுள்ளே பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. எல்லாவற்றையும் மார்போடு தழுவிக்கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது. செடிகொடிகளின் இலை தளிக்களையெல்லாம் முகத்தில் புதைத்து உராய வேண்டும் போலிருந்தது. சற்று வாடி, மஞ்சள் பூத்த இலைகளோடு கரளை தட்டிக் கிடந்த குப்பைமேனிகளைத் தடவித் கொடுத்தால் நல்லது என்று தோன்றிற்று. ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் திரும்பிப் போய், தோட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். அவனுள்ளே பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. எல்லாவற்றையும் மார்போடு தழுவிக்கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது. செடிகொடிகளின் இலை தளிக்களையெல்லாம் முகத்தில் புதைத்து உராய வேண்டும் போலிருந்தது. சற்று வாடி, மஞ்சள் பூத்த இலைகளோடு கரளை தட்டிக் கிடந்த குப்பைமேனிகளைத் தடவித் கொடுத்தால் நல்லது என்று தோன்றிற்று. ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் திரும்பிப் போய், தோட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்.

சற்றுக் கழித்துக் காவேரிப் பக்கம் போனான். படித்துறையில் உட்கார்ந்திருந்தான். மாலை மயங்கியதும் திரும்பி வந்து சாப்பிட்டான். அதையுடன் ஊர்க்களையெல்லாம் பேசினான். அம்மா, அப்பா தம்பிகளைப்பற்றிப் பேசினான். சேலம் வந்ததைப் பற்றிப் பேசினான். இத்தனையும் - அந்த உடலையும் உள்ளத்தையும் இணை இடுக்கெல்லாம் ஊடுருவி திரும்பியிருந்த திறனை, துன்பினை உவகையைக் கரைத்து விடவில்லை. வெகுநேரம் வரையில் தூக்கம் வராமல் தடுத்து நின்றது அந்த திறனின் ஊட்டம். சோர்வின்றி யிதந்தது போலிருந்ததால் படுக்கை கூடக் கொள்ளவில்லை. எங்காவது நடந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும் போலிருந்தது. இரவு வேளையாயிற்றே, படுத்திருக்க வேண்டுமே என்ற மரபுக்குப் பணிந்து கொடுப்பதுபோல் தான் படுத்துக் கிடந்தான். தடுதிசி தாண்டி வெகுநேரம் சென்றுதான் உறக்கம் இமையைக் கூட்டிற்று. காலையில் இமையை விழித்தபொழுது, தூங்கியதும் அதே நிலையில் தூங்கினது போல் தோன்றிற்று. அன்று பகல், மாலை வரையில் அது அவனைவிட்டு அகலவில்லை.

பவானியம்மாளுக்கு உடல்சற்றுத்தேறத் தொடங்கிற்று. ரணமாக வலித்துக்கொண்டிருந்த காலும் கையும் நோவு தீங்கி, தீட்டி மடக்கவும், பின்பு விட்டுக்குள்ளே கொல்லை வரையிலும் நடமாடவும் தெம்புபெற்றன. ஆனால் ஒரு முறை கொல்லைக்கும் வாசலுக்கும் போய் விட்டால் ஊஞ்சலில் வந்து களைத்துச் சாய்ந்து விடுவான். வேண்டும் பொழுது அப்பு அவளைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்வான். படுக்கையைத் தட்டிப் போடுவான். உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டேயிருப்பான். வேதத்துதிகளை எடுத்து அர்த்தம் சொல்லுவான். கேட்க வேண்டும் என்று விரும்பினால், ஒரு நாழிகை கனம் சொல்லுவான்.

முதல் நாள் வந்த திறைவு அப்படியே இல்லாவிட்டாலும் தீடித்துக் கொண்டேதான் இருந்தது. காவிரியின்முன் உட்கார்ந்து அதையே நினைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பான். காலையில் குளிக்கப்போனால், தீருக்குள் மார்பளவுக்கு நின்று மெய் மறந்து அந்தக் களைத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பான். அந்த முதல் மாலை மட்டுமில்லை. பவானியம்மாள் சோர்ந்து உறங்கும்பொழுது அந்த இரண்டு பையன்களும் சாலைக் கடைக்குப்

போயிருக்கும்பொழுது, கொல்லைத் தாழ்வாரம் அவனையும் இந்துவையும் பலமுறை சேத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கிணற்றங்கரை முற்றத்தில் உட்கார்ந்திருப்பான் அவன். திடீரென்று வருவான் அவன். அவனை திறக் கைத்து இழுத்துக் கொண்டே தகருவான்... கண்ணை மூடி, ஒரு உடலாக நின்று அந்தக் கணங்களை நினைத்துக்கொண்டே தீரில் கிடந்தது அவன் உடல். குருக்களைக் கண்டால் அவரை உட்கார வைத்துப் பாடச் சொல்ல வேண்டும் போல் தோன்றும். அவரும் ஈரூரத்தினத்தின் தோடியை அப்படியே ஒரு அச்செடுத்துப் பாடிக்காட்டுவார். கிட்டப்பா பாடின பாட்டு இரண்டைப் பாடுவார். பிறகு படுகையில் குடியானவத் தெருப் பையன்கள் சலாங்கு விளையாட வந்தால் ஒரு ஆட்டம் தானும் சேர்ந்து கொள்வான் அப்பு. சில சமயம் சாலை மளிகைக் கடையின் சார்பில் உட்கார்ந்து, லாரிகளையும் பஸ்களையும், கோட்டைக்குப் போய் வரும் ரயில் வண்டிகளையும் பார்த்தவாறு மணிக் கணக்கில் உட்கார்ந்திருப்பான்.

அன்று மளிகைக் கடை வாசலில் உட்கார்ந்திருக்கும் போது, சட்டென்று பஸ் தின்றது. பஸ்ஸிலிருந்து யாரோ இறங்கு கிறார்கள். தாத்தோணிக் கவுண்டன்தான். அவன் வலது கண்ணில் ஒரு கருப்புப் பட்டி தொங்கிக் கொண்டிருந்து. அவனை மெதுவாகப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டே மகன் கடை யோரமாக வந்து தின்றான். தாத்தோணி இருபது நாளைக் வரவில்லை வீட்டுக்கு. கண்ணில் சதை வளர்ந்து அறுவைக்காகக் கோட்டைக்குப் போயிருந்தானாம்.

"என்ன கவுண்டரே! இப்பதான் வறியா" என்றான் அப்பு.

"யாருடாது, சின்னையா! நம்ம பட்ணத்து சாமி ருரலாட்டம் இருக்கே?" என்று கடைப்பக்கம் பார்த்தான் தாத்தோணி.

"ஆமாப்பா... எப்ப வந்தீங்க?" என்றான் மகன்.

"நான் வந்து பத்து நாளைக்க."

"பத்து நாளைக்க? ஊரிலே எல்லாரும் சொகம்தானே?"

"ம்... ஆபரேஷன் ஆயிடுந்தா?"

"ஆச்ச சாமி. சாளேசரம் மாட்டிக்கனும். இன்னொரு நடைபோவனும். எனக்கு இதெல்லாம் வராதுன்னு தெனச்சேன்.

பாருங்களேன். எங்கப்பன், பாட்டன் எல்லாம் இப்படிக்கண்ணை அவிச்சுக் கிட்டு கயிட்டப்பட்டதில்லே சாமி. எனக்குப் பாருங்களேன்."

"கவலைப் படாதே. அவியாது, கண்ணாடி போட்டா சரியாப் போயிடறது."

"சரியாகனும் அம்மா, சின்னம்மா எல்லாரும் சொகங்களா? பெரியம்மாவுக்கு உடம்பு சொகமில்லேன்னான் பையன். இப்ப எப்படி இருக்கு?"

"தேவலாம். நடமாடறாங்க கொஞ்சம்."

"அப்படிச் சொல்லுங்க. சாமி தீங்க ஊருக்குப் போனதிலேருந்து உங்களைப் பத்திப் பேசற மணியம்தான் பெரியம்மாளுக்கு... ரெம்ப திக்க முடியலே சாமி எனக்கு. இன்னும் கணக்கம் உண்டா?"

"இருப்பேன்."

"அப்ப காலமே வாரேன் சாமி. அம்மா கிட்ட சொல்லுங்க. என்னடா, வந்தவனுக்கு தேர வந்து பார்க்கறதைக் காட்டியும் என்ன மணியம்னு தெனச்சிக்கப் போறாங்க! - அப்படி நினைக்கிறவங்க இல்லை..."

"தீ போய் உடம்பைப் பார்த்துக்கோ, தாத்தோணி, காலமே வந்தாப் போறது."

தாத்தோணி மெதுவாக, பிள்ளையைப் பிடித்துக் கொண்டு நடத்தான். அப்போதுதான் அப்புவுக்கு வயிற்றில் கனத்தது. வந்த நாளிலிருந்து எண்ணிப் பார்த்தான். பன்னிரண்டு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. அதுவும், தாத்தோணியைப் பார்த்ததும். அவன் அன்று வண்டியில் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு விட்ட நினைவு வந்தது. "என்ன கவுண்டரே உளரே?" என்று வெடுக்கென்று அவனை அன்று கடிந்து கொண்டு வயதில் மூத்தவனை சட்டென்று அப்படி அதட்டியதை நினைத்து சிறிது தோம்பு முயற்சினது. வண்டியில் ஏறுவதற்கு முன் அவனோடு சற்று அதிகமாகவே நின்றபேசி, தன் தவறுக்குச் சரிகட்ட முயன்றது - எல்லாம் இப்பொழுது நினைவிற்கு வந்தன.... எதற்காக நாம் இங்கே சாலைக்கடை வாசலில் இப்படிப்பொழுதைப்

போக்குகிறோம்? ஏன் வந்திருக்கிறோம் இங்கே? ஏன் இப்படித் தங்கிக் கொண்டே யிருக்கிறோம்? தாந்தோணி எதையோ கண்டு பிடித்துச் சிரிப்பது போல ஒரு பிரமை அவன் வயிற்றுக் கனத்தை இன்னும் கமந்து உட்கார்ச் செய்தது. ஏன் அந்த மாதிரி சொன்னான் அன்று? இவனுக்கு ஏதாவது சந்தேகமா?.... அன்று சந்தேகப்பட்டிருந்தால் அது பொய். இன்று?

உட்கார் முடியவில்லை; எழுந்தான். பிற்பகல் வெயில் கண்ணைத் தெருக்கிற்று. வீட்டை நோக்கி நடத்தான். வெயிலிலிருந்து வீட்டுக்குள் நுழையும்போது சற்றுத் தடவி நடக்க வேண்டியிருந்தது.

அவன் காலோசை கேட்டவுடனேயே, "அப்புவா! அப்பு. உனக்கு லெட்டர் வந்திருக்கே!" என்று ஊஞ்சலில் படுத்திருந்த பவானியம்மாள் மெதுவாக எழுந்து, தலைக்கு உயரக் கட்டையின் அடியில் இருந்த கார்டை எடுத்துக் கொடுத்தாள். "தபால்காரன் கொண்டு கொடுத்தான். ஒரு நாழியாச்சு... மெட்ராஸ்லேர்ந்து வந்திருக்காப் போலிருக்கே, யார் எழுதியிருக்கா?"

வெளிச்சத்தில் பிடித்துப் பார்த்து, "அப்பா" என்று, மெளனமாகப் படிக்கத் தொடங்கினான். செய்தி ஒன்றும் குறிப்பிடும்படியாக இல்லை. அப்பு ஏன் போனது முதல் கடிதமே எழுதவில்லை என்று கேட்டுவிட்டு, பவானியம்மாள் உடல் நலத்தைப் பற்றி விசாரித்திருந்தது. சேலத்திலிருந்து அவனைப்பற்றி விசாலத்தின் கடிதம் மூலம் தெரிந்து கொண்டதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தது. 'தீ எப்பொழுது திரும்பி வருகிறாய் என்று அம்மா கேட்டு எழுதச் சொன்னாள். 'பிறகு வழக்கம்போல அம்மா பூரணமாக ஆசீர்வாதம் செய்கிறாள். காவேரிக்கு தீ கடிதம் போடவில்லையே என்று ரொம்பவும் கோபம்' என்று முடித்திருந்தார் தண்டபாணி.

பவானியம்மாள்ிடம் எல்லாவற்றையும் சொன்னான் அப்பு.

"எப்ப திரும்பி வரப்போறேன்னு கேட்டிருக்காராக்கும்!" என்று அவனைப் பார்க்காமலேயே திருப்பிச் சொன்னாள் பவானியம்மாள்.

"....."

"என்ன எழுதறதாக உத்தேசம்?"

"....."

சிறிது நேரம் மெளனமாகக் கழித்தது. "உனக்கே ஒன்றும் புரியலே போலிருக்கு" என்று மீண்டும் கிளறினாள் பவானி.

அப்பு பேசாமல் நின்றான். கொல்லைத்தாழ்வாரத்தை நினைத்து, திக் திக் கென்றது மார்புக்குள். திறக் முடியாமல் கால் ஆடிற்று. கடுதாசையைப் பிடித்திருந்த கை, இலைபோல் நடுங்கிற்று. சற்றுத் தூணோரமாக நின்று கையால் பிடித்துச் சமாளித்துக் கொண்டான்.

"என்னடா அப்பு!"

"ம்.....?.."

"திரும்பிப் போகணும்னுதான் தோன்றதோ?.."

"நான் வேற என்னமோ தினக்கண்டிருந்தேன் அத்தே" என்று. கடுதாசியைப் பிடித்த கை தன்னையும் மீறி ஆடுவதையுணர்ந்து தூணை உள்வங்கையை வைத்து அழுத்திப் பற்றிக் கொண்டான்.

"தீ சொல்லிக் கொடுக்கறவானுக்கெல்லாம் என்ன பதில் சொல்றதுன்னு நினைச்சிண்டிருந்தயோ?"

"இல்லை, அத்தே."

"என்னன்னுதான் மனசைத் திறந்து சொல்லேன்" என்று மெதுவாக எழுந்தாள் பவானியம்மாள். இடைக் கட்டு தலை வழியாகப் பாடசாலைக்குள் போனாள். அந்த இரண்டு பையன்களும் அந்த வீட்டின் கிணற்றங்களை முற்றத்தின் தாழ்வாரத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். திரும்பி வந்தாள். மெதுவாகக் கொல்லை வளையில் நடத்தாள். இத்து கொல்லைத் தாழ்வாரத்தில் சப்பணங்கட்டி அமர்ந்து காலில் ஒரு பலகையைச் சாய்த்து பயறு உருட்டிக் கல் துழாவிக்கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. திரும்பி வந்து மீண்டும் ஊஞ்சலில் உட்காராமல் வாசலும் கொல்லையும் தெரியும்படியாக, கவரோரமாக இருந்த பெஞ்சில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

"கொல்லைத் தாவாரமே சொர்க்கம்னு கிடக்கா இத்து" என்று அங்கே திரும்பிப் பார்த்தான்.

"என் அந்தே! ஏதாவது வேணுமா?"

"கொஞ்சம் வெந்தீர் வேணும். தீயே சமையலுள்ளே போய் கெட்டிலேயேந்து ஒரு டம்ளர் கொண்டு கொடு. அவனைக் கூப்பிட வண்டாம்."

அப்பு உள்ளே போய் எடுத்து வந்தான். ஆனால் கெட்டிலிலிருந்து டம்ளரில் ஊற்றுவதற்குள் கீழேல்லாம் வெந்தீர் இறைந்தது. கை நடுக்கத்தை நிதானித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. சிரமப்பட்டு டம்ளரை எடுத்து வந்து பெருக்கித் தைத்துவிட்டு தின்றான்.

மறுபடியும் ஒரு மௌனம். விண்ணென்று இழுத்துக் கட்டினாற் போலிருந்தது அது. கண்டினால், அறுத்து அவலமாக ஒலிக்கிற இழுப்பு! ... காற்றுக்கூட அதற்கு அஞ்சி மூச்சை அடக்கிக் கொண்டிருந்தாற் போலிருந்தது.

"பட்டணம் மாதிரி இங்கே பணம் வராது. அது தெரியும் உனக்கு..."

"நான் சம்பாதிக்கிறதைப் பத்திக் கவலைப்படலெ அந்தே."

"பின்னே?"

"எனக்கு ஒண்ணுமே பிடிக்கலெ."

"அப்படின்னா?"

"எனக்குப் பட்டணத்திலே இருக்கவும் பிடிக்கலெ."

"அப்படினா, இங்கே இருந்துவிடேன்."

"ம்?"

"எனக்குப் பிற்காலத்திலே என்ன ஆகும்னு பார்க்கிறே?"

"....."

"கோட்டையிலேயேந்து விச்வத்தை வரச் சொல்லி, எழுதியிருக்கேன், அதுக்குத்தான்," என்றான் பவானி.

"எந்த விச்வம்?"

"வக்கீல் குமாஸ்தா இருக்கானே விச்வம் - அவனைத்தான், சாசனத்தை மாத்தி எழுதணும்."

"எந்த சாசனத்தை அந்தே?"

"பாடசாலைக்கு எழுதி வச்சதைத்தான். நான் கட்டடையைப் போட்ட அப்புறம் எப்படி ஆகும், என்ன ஆகும்னு, என்னத்தைச் சொல்ல முடியும்? நீ நான் இருந்து நடத்தப்போறே. இந்து வீட்டைப் பார்த்துப்பான், ஊரிலே எல்லாருக்கும் கண்ணை உறுத்தப் போறது. நீ இப்படி பாடசாலைக் கட்டிடத்திலே வாத்தியாரா இருக்கறதும், அவ இப்படி இந்த வீட்டை ஆண்டுண்டு இருக்கறதும் மனுஷானைக் கம்மாயிருக்க விடாதுடா அப்பு. வேதம் சொல்லித் தராளாம் வேதம்னு உன்னைப் பார்த்து உலகத்துக்கு தல்ல வழியைக் காட்ட அலை யறவன் ரண்டு பேர் கத்துவான். பாடசாலை நடத்தறாளாம் பாடசாலைன்னு இத்துளவப் பார்த்து இன்னும் நாலுபேர் சேர்ந்துப்பான், அப்பறம் இங்கே யாரு வந்து படிக்கப் போறா? நீ இல்லாம் வேறு ஒருத்தரைப் போட்டு நடத்தலாம். அதுக்கு என் மனசு இடங்கொடுக்காது போலிருக்கு. இந்து சாப்பிடாம், ஜலம் குடிக்காம், பட்டினி கிடந்து ஆறு மாசத்திலே சாகணும்னாத்தான் அப்படிப் பண்ணணும்-மோகம் முப்பது நாள். வேதத்து மேலே மோகம் வந்து நான் இப்படிப் பண்ணி வச்சேன். முப்பது வருஷம் நடந்துடுத்து. போன மாசம் எண்ணிக்கூடப் பார்த்தேன். நூத்திராலு பேர் இங்கே தங்கி, அத்யயனம் பண்ணிவிட்டுப் போயிருக்கா. ரண்டு பையங்கதான் இல்லே இப்ப. ஆயுசு இல்லெ, போயிடுத்து. மீதி நூத்திரண்டு பேரும் இப்ப வேதத்தைச் சொல்லிப் பிழைச்சிண்டிருக்கா. கேசவபட்டன் அரிசிக்கரையிலே பாடசாலையே நடத்தறானாம். தரக பம்பாயிலேயே போய் வேதம் சொல்லிக் கொடுக்கறானாம். நூறு பேருக்கு சொல்லிக் கொடுத்தனுப்பிச்சாச்சு. நூறு அசுவ மேதம் பண்ணினாப்போல இருக்கு எனக்கு...போறமே. இனிமே என்ன? நூறு, நூத்தம்பது, இருநூறுன்னு தலையை எண்ணிண்டே போகலாம். இதிலெ என்ன பெருமை வந்துடப் போறது..."

பவானி மெதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது இந்து வருவது தெரிந்தது. சமயலறைக்குள் நுழைந்தான் இந்து. பவானியம்மாள் அதைப் பார்த்து, சற்று திறுத்தி விட்டு மீண்டும் சொன்னாள்.

"வேதம் நாலு பேருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கணும்னு ஆசை. சொல்லியாச்சு. தலையை எண்ணிண்டிருப்பானேன்? அதுவும் ஒரு அகம்பாவம் தானே? நாம இல்லாட்டா வேதம் பிழைக்காதா? அது

அனாதி. காத்திலெ கிடத்தது. யாரோ பார்த்து. வாயாலெ சொல்ல ஆராய்ச்சா, மறுபடியும் வாயவிட்டு, காத்துக்கே போகட்டுமே. அது என்னிக்கும் இருக்கத்தான் போறது. பவானியையும் பாடசாலைவையுமா நம்பிண்டிருக்கு!... வேதம் சொல்லிக் கொடுக்கிறவன் ககப் பிரம்மம் மாதிரி இருக்கணும், பீஷ்மன் மாதிரி இருக்கணும்னு, அவனைப் போட்டு நெருக்கறா எல்லாரும். இல்லாட்டா, பிடிக்கிறதோ பிடிக்கலையோ யாரோ ஒருத்தியைப் பெண்டாட்டினு பண்ணிண்டு இருக்கணும்... அப்படி நான் வந்து இருந்தேனே, எத்தனை நான் இருந்தேன்? எத்தனை நான் வாழ்ந்தேன்!..."

வெத்தீரை எடுத்து ஒரு வாய் குடித்தான் பவானி.

"அதுக்குத்தான் சாஸனத்தை மாத்தி எழுதிவிட்டலாம்னு பார்க்கிறேன், முடிஞ்சா வேதத்தைச் சொல்லிக்கொடு. இல்லாட்டா பத்துப் பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு போட்டு வச்சிண்டு, தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடத்துக்கோ இங்கிலிஷ் பள்ளிக் கூடத்துக்கோ-எதுக்கோ அனுப்பிச்சிண்டிரு. அதுகளோட இஷ்டம் அது. வேதம் படிச்சா என்ன? வாதம் படிச்சா என்ன? இல்லாததுகள் வயித்திலெ ரண்டு சாதம், விழுணும். பசிதான் ஸ்வாமி. அதுக்கு நைவேத்யம் பண்ணிணப் போதும்...அது கூட அகம்பாவம்தான், நாம் எத்தனை பேருக்கு நைவேத்யம் பண்ண முடியும்?... பசி ருபத்திலேநானே இருக்கான் அவன்...இதை நீ ரூபகம் வச்சிண்டாப் போறும்... எனக்காக."

பவானி மெள்ள மெள்ளத்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அப்புவுக்கு ஒவ்வொரு வாதத்தையும் சத்தேகமில்லாமல் காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. இத்து கூடத்திற்கு வந்து, ஊஞ்சல் சங்கிலியைப் பற்றியவாறு-அதைப் பார்த்துக் கொண்டே தின்றாள்.

அப்புவின தலை திமிரவில்லை. இற்றுவிட்டாற்போல் கால் துவண்டது. வேதனை தாளாமல் தின்று கொண்டேயிருந்தாள்.

பவானியம்மானின் பேச்சு தின்று வெகு நோமாகிவிட்டது. இப்போது விண்ணென்று தெறித்து தின்ற மெளனமாக இல்லை. தந்தியெல்லாம் தளர்ந்து படிந்த திசுத்தமாக ஓய்ந்திருந்தது.

பவானி வெத்தீரை மீண்டும் ஒரு வாய் குடித்துவிட்டு மெதுவாக

நடந்து ஊஞ்சலில் வந்து படுத்தாள். "பயறு முழுக்க திலாத்தியாச்சா?"

"இல்லேத்தே."

"பாதிலே விட்டுட்டு வருவானேன்?"

"தாகமாயிருந்தது. வத்தேன், இதோ போறேன்" என்று தகந்தாள் இந்து. அப்புவுக்கு இப்பொழுதுதான் நெருக விண்டு வெடித்தது.

"ஹ!" என்று தீளமாகக் கேவினான்.

"என்னடா அப்பு?"

அப்பு குழத்தை மாதிரி அழுது கொண்டிருந்தான். வாயை மூடி அடக்க சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"தீ ஒண்ணும் செய்யலேடா அப்பு. என்னாலெ இந்து கஷ்டப்படறதை சகிச்சிண்டிருக்க முடியாது. அதனாலெ நான் சொன்னேன். தீ என்னத்துக்கு வேதனைப்படறே, பேசாமல் இரு."

பாடசாலைக் கிணற்றங்கரைக் கட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பையன்கள் எழுந்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறது. கிணற்றிலிருந்து தீர் மொள்ளும் ஒசை கேட்டது.

"தீ போடா அப்பு. பசங்கரண்டும் எழுந்துடுத்து. அதுகளுக்கு மோருஞ் சாதத்தை பிசைந்து போடச்சொல்லு இத்துகிட்ட. அப்புறம், மிஷனுக்குப் போய் அரப்போ சீயக்காயோ அரைக்கணும்னா இத்த ரண்டும் போய்விட்டு வரட்டும். இத்துகிட்டச் சொல்லு" என்றாள் பவானி.

முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு கொல்லைத் தாழ்வாரத்தைப் பார்க்க நடந்தாள் அப்பு.

பவானியம்மானைப் பார்க்கவும், அவள் கண்ணில் படவும் கூச்சமாயிருந்தது. பிற்பகல் வெயிலில், கொதிப்பு அடங்கி வெறும் சூடாக மாறும் வேளையிலேயே விட்டை விட்டு வெளியே கிளம்பி விட்டான் அப்பு. வெட்கமோ, குறுகுறுப்போ, கோபமோ, வேதனையோ-எதுவாயிருந்தாலும் யாரிடம் சொல்லிக் கரைத்துக்

கொள்வது? இருக்கவே இருக்கிறது காவேரி என்று ஆற்றைப் பார்க்க நடந்தான். தண்டவாளத்தை தாண்டி, சவுக்குத் தோப்புப் பாதையைக் கடந்து, சிவன் கோயில் முன்மண்டபத்தில் நின்றான். படித்துறையில் வெயில் இன்னும் இருந்தது. அதன் ஒரு பக்கத்தில் படிந்த ஆற்றோ மர திழல் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் துறை முழுவதும் பரந்துவிடும். ஆனால் குடு இருத்து கொண்டே தானிருக்கும். மண்டபத்தின் தண்மையிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டான் அவன்.

ஆமாம்-எதாயிருந்தாலும் இந்த இடத்தில், இந்த வெளியில், இத்தக் காவேரியிடம் வந்துதான் சொல்லி அழவேண்டும். அதாவது, தன்னிடம், படிப்பை முடித்து, கடைசியாக ஊரைவிட்டுக் கிளம்பப் போவதாக நினைத்துக்கொண்டு வந்து, அன்று இருட்ட இருட்ட உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தானே, அந்த மாலை நினைவுக்கு வந்தது. அன்று மாதிரியேதான் இன்றும் இருந்தது. என்னமோ இன்றும் முதல் முதலாகப் பாப்பதுபோல்தானிருக்கிறது காவேரி. இதை விட்டு விட்டுப் போக முடியாது போலிருக்கிறது.

பவானியம்மாள் சொன்னதை நினைக்கும் போது லேசாக ஒரு அதிர்ச்சி-குற்றம் செய்த ஒரு குறுகுறுப்பு. எனக்காகவா! எனக்காகவா! இந்து கஷ்டப்படுவதைச் சகிக்க மாட்டேன் என்கிறான். அதாவது, நான் கஷ்டப்படுவதைச் சகிக்கமாட்டான்.

முப்பது வருடமாகக் கட்டின கோட்டைகளை எல்லாம் இடித்துத் தள்ளி... எனக்காக எல்லாவற்றையும் அடியோடு புரட்டிக் கலைத்து..... நான் ஒன்று கூடச் செய்யவில்லையே இதற்கெல்லாம்!

'வேண்டாம் வேண்டாம்' என்று சொல்லி, காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு ஓடிவிட வேண்டும் போலிருக்கிறது. ஆனால் எங்கே ஓடுகிறது? இந்து இல்லாமல் எந்த இடத்தில் இருக்க முடியும்? எவ்வளவு தூரம் போனாலும் அவன் நினைவும் ஏக்கமுமாக கூட இருந்து கொண்டிருந்தானே இருப்பான்-கண்ணுக்குத் தெரியாமல் உள்ளேயே விழுந்த திழலைப் போல.

அவன் கலியாணம் நினைவுக்கு வந்தது. பிறகு ஈரோட்டுக்கு அவனைக் கொண்டு விடத் தயார் செய்த நான் முன்னே வந்தது. அன்று அவன் ஓடியே போய் விட்டான். அவன் வாசலில் வண்டியில் ஏறும் போது கண்ணில் பட வில்லை. ரயிலுக்கும்

போகவில்லை. தன்றாக ரூபகம் இருக்கிறது. ஆற்றுக்குப் போகிற பாதையில் அரண்மனை மோடையில் பிள்ளையாரோடு பிள்ளையாராக உட்கார்ந்து மேடைக்கற்களின் இடுக்கில் முளைத்த அருகம் புல்லைப் பிடுங்கிப் பிடுங்கிப் கடித்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான். பவானி, இந்து, பரக, யானை நினைத்தாலும் கோபம்; கசப்பு! பசிக்கக் கூட இல்லை. வயிற்றைப் புரட்டிற்று எழுந்து வந்து வாய்க்காலில் கழுத்தளவு வளர்ந்திருந்த கோரையை நாலைத்து உருவிப் பிடுங்கி உய உய என்று கழறினான். ஒரு கோரையால் இடது உள்ளங்கையில் மீசினான். களி என்றது. ஓடித்து உள்ளே இருக்கிற சோற்றைக் கடித்துக் கடித்துத் துப்பினான். சாத்திக் கலியாண அறைகூட கண் முன் வந்தது. 'ஏ' என்ற நோஞ்சல் உடம்பும், குச்சி கையும், நீளக் கழுத்தும், குனிந்த முதுகுமாக அவன் இத்துவை வந்து தொடுகிறான். இந்து முகத்தை சிணுக்குகிறான். அப்பு அவனைக் கோரையால் உய என்று விலாவில் ஒங்கி இழுக்கிறான். அது ஓடிகிறது. இன்னொரு கோரையை ஐயோ -கோரை எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது பிடுங்க- வழ வழ வழ வென்று-ஒவ்வொரு கோரையாகப் பிடுங்கி பரகவை அடிக்கிறான் அவன். இந்துயின் முழங்கையில் கூட தூறு அடி விழுந்து விட்டது. விழுட்டும்... அப்புவும் ஒரு செங்கல்லை எடுத்து பவானியம்மாளின் நெற்றியைப் பார்க்க வீசுகிறான்.

அப்பு சட்டென்று 'ஸ்' என்று வாய் விட்டே சொல்லி முகத்தைச் சுளுக்கினான். சிவன் கோயில் மண்டபம், எதிரே காவேரி, இப்பால் சவுக்கைத் தோப்பு.

அன்று ஏன் அம்மா மாதிரி, தங்கை மாதிரி என்று பொம் சொல்ல வந்தது-அவள் மேல், பரக மேல், பவானி மேல் வந்த ஆத்திரமா...?

நெற்றியில் கையை வைத்துக் கண்ணை மூடி அசைத்து இந்த நினைவுகளை ஆட்டி உதிர்ந்துவிட முயன்றான் அப்பு.

முரேன்று உறுமுவது போலிருந்தது. திரும்பினான் அவன். வெள்ளையாய் ஒரு நாய் வந்து நின்றது. சட்டென்று அவன் முகத்தில் மணல் படர்ந்தது. மறுகணம் கையை ஒங்கினான். சரசரவென்று ஓடிற்று அது. சிறிது தூரம் ஓடி நின்று 'ழ' ...ஹூழ்...ழ' என்று நெருவில் கூப்பாடு போடுவது போல் அவனைப்பார்த்துக் குரைத்துத் திட்டிற்று. அவன் மறுபடியும் கையை ஒங்கினான். மீண்டும் ஒரு ஓட்டம் ஓடி நின்று ஒரு முறை

திட்டிவிட்டு சவுக்குக் காட்டுக்குள் மறைந்தது அது.

அப்புவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. உட்கார்ந்தது போதும் என்று தோன்றிற்று. எழுந்து கிளம்பினான். ஆனால் மறுகணமே கால் தின்று விட்டது. தொலைவில் சவுக்குத் தோப்புப் பாதையில் இந்து குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு வருவது தெரிந்தது. சாயங்காலம் ஒரு நாட காவேரித் தண்ணீர் மொண்டு போகிற வழக்கம். மணி நாலரை கூட ஆகியிருந்து என்று அப்போதுதான் ஊகிக்க முடிந்தது. மீண்டும் அப்படியே உட்கார்ந்தான் அவன்.

அருகே வந்ததும், "எங்கே, நல்ல வெயில் வேளையிலே வந்து உட்கார்ந்திருக்கே இங்கே?" என்று கேட்டான் இந்து.

"வெயிலோ மழையோ, இங்கே வந்தாத்தான் கரைச்சுக்கொட்ட முடியுறது." மணலால் குடத்தைத் தேய்க்கத் தொடங்கினான்.

"நான் வந்து படிச்சதோட பலன் வில்ல மரத்தை எல்லாம் வெட்டி எறிஞ்சு, முருங்க மரமா நட்டுவிடுவேன் போலிருக்கு" என்றான்.

"வில்ல மரத்தை வச்சண்டு பூஜைதான் பண்ணலாம். முருங்க மரம்னா சாப்பிடலாம்" என்றான் இந்து.

"அத்தை என்ன சொன்னா தெரியுமா?"

"இன்னிக்கிக் காலமே எங்கிட்ட சொன்னா... உனக்கு தினைச்சபோது காவேரிக்கு வந்து கரைக்க முடியும். நான் என்ன செய்வேன்? ரண்டு மரக்கால் பயறை எடுத்து வச்சிண்டு உருட்ட உட்கார்த்தேன்."

இந்து குடத்தை அலம்பி, நீரை மொண்டான்.

"அத்தை மனசு காவேரி. அகண்ட பிரவாகமா ஓடறது. பிரியமும் கருணையுமா பொங்கிண்டு ஓடறது. ஆனா எனக்கு இதைதினைச்சபயமா இருக்கு. என்னாலெதானே இத்தமாதிரி..."

"காவேரி வாய்க்கால் வழியாத்தான் பாயணும். வாய்க்கால் ரண்டு வாண்டாமா, பாயறதுக்கும் வடியறதுக்கும்? பேசாம சொன்னபடி செய்யறதுக்காக ரண்டு பேர் வாண்டாமா?... நீ வரதுக்கு நாழியாகுமா?"

"கொஞ்சம் கழிச்சு வரேன்."

இந்து கிளம்பினான். எதிரேயிருந்த அரணைச் சுற்றி வலமாக நடத்தான். போகும் போது, "பயம் தெனியலே உனக்கு. இதை எல்லாம் தினைச்சத்தான் அத்தை முருங்கப் போத்தா நட ஆம்பிச்சா போலிருக்கு" என்று மெதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

அப்பு தரை மண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான். சற்றுக் கழித்து விறுக்கென்று எழுந்து, அவளைப் பிடிப்பதற்காக வேகமாக நடத்தான். அவளுடைய உருவம் தொலைவில் இருப்புப் பாதையைக் கடத்து கொண்டிருந்தது.

பவானியம்மாள் தனக்கு னவத்திருந்த ஐந்து காணியை இத்துவிற்கு எழுதி, முப்பது காணி சொச்சத்தை "பசிக்கு னதவேதயம்" செய்யுமாறு இரண்டு பேருக்கும் பொதுவாக வைத்து, பின்னே போகிறவர்கள் யாராயிருந்தாலும் இஷ்டப்படி செய்து கொள்ளட்டும் என்று கடுக்காய் மசியில் எழுதச் சொல்லிக் கையெழுத்தையும் போட்டு விட்டாள்.

பதிவு முடிந்ததும், வீசுவம் கூலியை வாங்கிக்கொண்டு அப்படியே கோட்டை பஸ்ஸில் ஏறி விட்டாள். பவானியும், இத்துவும், அப்புவும் பத்து மைல் தூரத்தையும் அரை வண்டியிலேயே பிரயாணம் செய்து திரும்பி வந்தார்கள்.

உள்ளே வந்து ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்ததும், "நான் இருக்கிற வரைக்கும் வேத பாடசாலையாவே இருக்கட்டும். அப்புறம்தான் இருக்கவே இருக்கு நான் சொன்னது. இந்தா, இதை இத்துட்ட கொடுத்து பெட்டியிலே வைக்கச் சொல்லு" என்று சாசனத்தை அப்புவிடம் கொடுத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொண்டாள் பவானி. காலைக் கழுவிவிட்டுக் காபி போடுவதற்காக சமையலறையில் ழுழைந்த இத்துவைக் கூப்பிட்டுக் கொடுத்தாள் அப்பு.

"இனிமே உங்கப்பாவுக்கு நீ பதில் எழுதலாம்" என்று பவானி கண்ணை மூடிக் கொண்டாள். "அப்படியே ஊருக்குப் போயிருக்கிற பச்சைகளுக்கும் திரும்பி ஒரு வாரத்துக்குள்ளே வரச் சொல்லி எழுதிப் போடு."

இரண்டாவதாகச் சொன்ன கடிதங்களை எழுதி மறுநாள் தபாலிலேயே சேத்துவிட்டான் அப்பு. ஆனால் முதல் கடிதத்தை எழுதுகிற வழியாக இல்லை, என்ன எழுதுகிறது, எப்படி எழுதுகிறது என்று கொல்லையில் கொத்தும் பொழுது, காவேரிக்குப் போகும்பொழுது, ஐயம் பண்ணும் பொழுது-எங்கு பார்த்தாலும் மனதில் எழுதி எழுதிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இரண்டு மூன்று முறை எழுதி, படித்துப் படித்துப் பார்த்து, கிழித்தெறித்தான்.

"கடுதாசி போட்டயோ, அப்பாவுக்கு?" என்று மூன்றாம் நாள் இருட்டும்பொழுது கேட்டான் பவானி.

"நானாகக் காலமே எழுதிப் போட்டுவிடப் போறேன், முதல் காரியமா."

"இன்னும் எழுதியாகலியா? எதுவும் தினைச்ச உடனே செஞ்சாத்தான் சரியா இருக்கும்."

"காலமே கட்டாயம் எழுதிப் போட்டு விடறேன், அத்தே."

மறுநாள், வழக்கம்போல, வெள்ளி மங்குவதற்கு முன்பு காவேரியில் குளித்து, மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து ஐயம் செய்யும் பொழுது, கடிதம் எழுதுவது அவ்வளவு கஷ்டமில்லை என்று தோன்றிற்று. மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் அப்படி ஒரு அமனி, தினைக்குருவி, வலியன், ஊசிவால் குருவி, மிகையக் குருவி, நாகணவாய், கனம் சொல்வது போல மீண்டும் மீண்டும் ஒரு சொற்கடையோ வாய் வலிக்காமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்த பாரத்வாஜம், செங்கொண்டை-எல்லாம் ஒரே கூட்டமாகப் பாடியும் கூவியும் கத்தியும் கொண்டிருந்தன. நாணல் தட்டையால் சின்னச் சின்னதாக, வகை வகையாக ஒரு ஆயிரம் பீச்சாங் குழல்கள் செய்து, வெவ்வேறு ஒலிகளாகப் பீச்சுவது போலிருந்தது. இத்தனையையும் மீறி சவுக்குத் தோப்பு உய் உய் என்று பெரிய மூச்சாக விட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவற்றைப் பார்க்கும்போது, தமக்கு மட்டும் கடிதம் எழுதுவதா கஷ்டம் என்று தோன்றிற்று. ஒரு சின்னக் காரியத்திற்கு எத்தனையோசனை, எத்தனை முக்கல் என்று அவனுக்கே சிரிப்பாக இருந்தது. ஒன்றுமே வேண்டாம் இப்படிக்கூட எழுதலாம். 'தீங்கள் ஒரு நாளைக்கு இங்கே வாருங்கள். இந்த வேளையில் இங்கே வந்து உட்கார்ந்து இதைக்கேளுங்கள்... இதைப் பாருங்கள். அப்புறம் சொல்லுங்கள்-நான் பட்டணத்திற்கு வர வேண்டுமா என்று'...

இப்படியே எழுதி விடலாம். 'தீங்கள் மட்டுமில்லை, அம்மாவும் வரட்டும். பார்க்கட்டும்' என்றுகூட எழுதலாம்.

சற்றுக் கழித்து அப்புவுக்கு அதை நினைத்து வெட்கமாக இருந்தது. இதற்கும் விஷயத்திற்கும் என்ன தொடர்பு என்று இரவில் தாங்களே துண்டிக் கொண்ட கற்பனைகளைக் கண்டு காலை வெளிச்சத்தில் மனிதர்கள் நகைத்து நானி-ஒதுக்குவது போல் ஒதுக்கி எறிந்தான். நான் இங்கேயே இருந்து சொல்வதெ தரப்போவதாக, கருக்கமாக, உளபடி எழுதிவிட்டு, மன்னிப்புக் கேட்டு முடித்து விடுவது என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டான். மண்டபத்தை விட்டு எழுந்தான்.

தோசையைத் தின்றுவிட்டு, இரண்டு பையன்களையும் உட்கார வைத்து ஒரு மணி நேரம் ஸத்தை சொன்னான். எழுத்து கொல்லையில் சென்று தோட்டம் முழுவதற்கும் தண்ணீர் பாய்ச்சினான். இடைக்கட்டு நிலையைக் கடத்து குமாஸ்தா மோஸு முன் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். தீர்ப் புத்தகம் ஒன்றைப் பிரித்து அங்கிருந்த கார்டுகளில் ஒன்றை எடுத்தான். கார்டுக்குப் பக்கத்திலிருந்த வரிகளைப் படிக்கத் தொடங்கினான்... எல்லா உயிரகளும் இவனிடம் வசிக்கின்றன; அல்லது இவன் எல்லா உயிர்களிலும் இருக்கின்றான் என்ற காரணத்தால் திருமாலுக்கு வஸு என்ற பெயர் வருகிறது. வஸுவுக்கு செல்வம் என்று ஒரு அர்த்தம்-அதாவது, மிகவும் சிறந்தது என்று அர்த்தம். சிறந்த மனத்தை உடையவன் திருமால். விருப்பு வெறுப்பு முதலிய கிலேசங்கள், மதம் போன்ற சிறு கிலேசங்கள், இவையாவும் அவன் மனத்தை மாகபடுத்தாவாதலின் வசமனம் என்றும் விஷ்ணுவுக்கு ஒரு திருநாமம் உண்டாகிறது...

புத்தகத்தைப் புரட்டினான். சங்கரர் சகஸ்ர நாமத்துக்கு எழுதிய உரை, மாவு மிஷினைத் திறந்து விட்ட மாதிரி இதைத் தின மும் பையன்களோடு கத்திக் கொண்டிருந்தோம். ஏன் இந்த உரையை வாசிக்கவே இல்லை என்று மேலே படித்துக்கொண்டே யிருந்தான்.

"இந்த வீடுதான். பாட்டி, உங்காத்துக்கு யாரோ வந்திருக்கா;" என்று ஒரு பையனின் குரல் பவானியம்மாளின் வீட்டிலிருந்து இடைநிலை வழியாகக் கேட்டது.

"யாரு?" என்று பவானியின் குரல் தொடர்ந்தது.

"நான்தான் அத்தே."

"அப்புவுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. என்னது இது! நெஞ்சில் சில்லென்று பாய்விற்று. மேஜையை தள்ளிக் கொண்டு எழுந்தான்.

"நான்தான் அத்தே. அப்புவோட தாயார். பட்டணத்தி லேந்தது வரேன்."

என்னது! அம்மாவா! அம்மாவா!

அம்மாதான். அம்மாவேதான். உயரமாக, அலை படியும் தலையுடன், கம்பீர வடிவுடன், அந்தப் பெரிய பார்வையுடன், ரட்சித்து ஆதரிப்பது போன்ற பார்வையுடன், அத்தாணி மண்படத்துக்குள் வருகிறாற்போல அம்மாதான் வந்து இங்கே நிற்கிறான்! எப்படி வந்தான்? எப்போது வந்தான்?

அப்பு இடைக்கட்டு நிலையைக் கடந்து ஓடி வந்தான். "அம்மா! என்னமமது! எப்ப வந்தே!" என்று வந்து நின்றான்.

"வாங்கே. வாங்கே! என்ன ஆச்சரியம்! எப்ப வந்தேன்? உட்காருங்கோ!" என்று பவானி எழுந்து நின்று, துணியை நகர்த்தி ஊஞ்சலில் உட்கார இடம் கொடுத்தாள்.

புழக்கடையிலிருந்து இந்து ஓடி வந்தான்.

"எங்கம்மா!" என்றான் அப்பு.

"அம்மாவா!" என்று கண்ணை அகட்டி, "வாங்கோ வாங்கோ!" என்று தலைப்பில் கையைத் துடைத்துக் கொண்டே அருகே வந்தாள் இந்து.

பவானி அலங்காரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். "நான் ஒரே ஒரு தடவைதானே பார்த்திருக்கேன். காசிக்குப் போறபோது அப்ப உங்காத்துக்கு வரப் பொழுதில்லை. தீங்க ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருத்தேனே, தண்டபாளியோடே. ரூபகம் இருக்கா?" என்றாள் பவானி.

"ரூபகமிருக்காவா? ஒரே ஒரு தடவை பார்த்ததனாலே ரூபகம் அதிகமாண்ணா இருக்கும்."

இந்து அம்மாவையே உற்று, சிறிது வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"இப்ப ஏது ரயில்?"

"விடியற்காலமே நாலரை மணிக்குத் திருச்சிளாப் பள்ளியிலே வண்டியிருக்கே. ராத்திரி திருவனந்தபுரம் எக்ஸ்பிரஸ்லெ வந்தேன். இந்த வண்டி அரை மணிக்கு அப்புறம்தானே புறப்படறது."

"ஒரு லெட்டர் போடப்படாதா? வண்டி யனுப்பிச்சி ருக்கலாமே ஸ்டேஷனுக்கு!" என்றாள் பவானி.

"என்னத்துக்காக? கையிலே என்ன கனமா? ஒரு பைதானே... உடம்பு எப்படியிருக்கு, உங்களுக்கு அத்தே?"

அத்தை என்று அலங்காரமும் கூப்பிடுவதைப் பார்த்து, இந்து அப்புவை பார்த்தாள். அப்புவுக்கு தெஞ்சு கொள்ளவில்லை. அப்படி ஒரு உவகை அடைத்து கொண்டது.

"இருக்கேன். இந்த கிடைக்கு பகவானுக்கு அழச்சக்க இஷ்டமில்லே, அவர் நினைக்கிறபோது தானே கிளம்ப முடியும்? ஆனா கடையாணியைக் கழட்டி விட்டு விட்டார். 'தயாராயிரு. எப்பன்னு சொல்ல முடியாது'ன்னு சொல்லாப்போல, ஹ்ருதயத்திலே கோளாறுன்னா கடையாணியை எடுத்தாப் போல்தானே?"

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே. கடையாணி கழண்டிருக் கிறதைப் பார்க்காமல் இருந்தால் வண்டி ஓடிண்டேயிருக்கும். பார்த்தால்தான் ஆபத்து!" என்று தேற்றினாள் அலங்காரம்.

"அதெல்லாம் ஒரு தம்பிக்கை. நாமா நம்மைத் தேத்திக் கிறதுக்காகப் பண்ணிண்டதுதான்... என்னமோ, ஸ்வாமி இருக்கார்."

பவானியம்மாள் எல்லாரையும் பற்றி விசாரித்தாள். பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அலங்காரம் இந்துவை ஏற இறங்க அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள். பார்ப்பது தெரியாமல் அசைப்பில் பார்ப்பது போல, அவள் கண் அளந்து கொண்டிருந்தது. அப்புவுக்கு அம்மாவை ஊஞ்சலில் பார்ப்பதே ஒரு காட்சியாக இருந்தது. என்ன மிடுக்காக உட்கார்த்திருக்கிறான்!

வேண்டும் என்று செய்து கொள்ளவில்லை. உடம்போடு அந்த கம்பீரமும் நிதானமும் நறுக்கறுக்கென்று இழைந்து விசின. இந்து என்ன நினைக்கிறாள் என்று சற்றைக்கொரு முறை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"வத்த பிள்ளை ஒரு ரண்டு வரி எழுத மாட்டானோ? உடம்பு இப்படி இருக்கு இன்ன சமாசாரம்தான்! இப்படியாடா இருக்கிறது. அப்பு!" என்று அம்மா கேட்டதற்கு வாயை மூடிக்கொண்டு திறக்கதான் முடிந்தது அவளால்.

இரண்டு மணி நேரம் பேசிவிட்டு, அலங்காரம் குளிக்கப் புறப்பட்டாள். இந்துவே அவளைக் காவேரிக்கு அழைத்துப் போய் வந்தாள்.

சாப்பாடு முடிந்தது. இளைப்பாறியும் ஆகிவிட்டது. அப்பு முன் மேல் திற்பது போல் ஒரு இடத்தில் பாவாமல் பாட சாலை விட்டுக்கும் பவானி விட்டுக்கும் கொல்லைக்கும் வாசலுக்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தான். அம்மா எதற்காக வந்திருக்கிறாள்? பதினாறு வருஷம் வராத அம்மா!

அவனுக்குப் பயமாகவும் இருந்தது. எத்தச் சமயம் அம்மா பவானியம்மாளைச் சுருக்கென்று ஏதாவது சொல்லிக் குத்தப் போகிறாளோ என்று. ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறோம் என்று காரணம் புரியாமல் பயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அம்மா இரண்டாம் கட்டில் உட்கார்ந்து இந்துவோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளை ஏதாவது சொல்லி, தெஞ்சச் சதையில் கிடுக்கியை மாட்டி இழுத்து விடுவாளோ!

அலைந்து அலைந்து சோர்ந்து, குமாஸ்தா மேஜைக்கு முன் அமர்ந்து, காலையில் புரட்டிய அந்தப் புத்தகத்தை படிக்க ஆரம்பித்தான். கண் எதிலும் திடுக்கில்லை, பக்கம்தான் புரண்டு கொண்டிருந்தது. மேஜை மீதே தலையைச் சாய்த்து சற்றுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டான்.

"இங்கேயா இருக்கே?" என்று குரல் வந்தது. அம்மா பாடசாலை முழுவதையும் வாசலிலிருந்து கொல்லைவரையில் பார்த்துவிட்டு வந்தாள்.

"கோவிலுக்கெல்லாம் போய்விட்டு வரணுமேடா அப்பு!" என்றாள் கிணற்றங்கரையிலிருந்து திரும்பி வந்து.

"பெருமான் கோயில் ஒண்ணு இருக்கு. சிவன் கோயில் ஒண்ணு இருக்கு. ஊருக்குள்ளே, காவேரி ஓரமா ஒரு சிவன் கோயில் இருக்கு. எல்லாத்துக்கும் போய்விட்டு வரலாம்."

"அப்படினா வாயேன் மூஞ்சியை அலம்பிண்டு போய்விட்டு வந்து விடலாம்."

கிணற்றங்கரைக்குப் போய் விழுவிறுவென்று முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வந்தாள் அப்பு. இந்து அவசர அவசரமாகக் காப்பியை கலத்து கொண்டு வைத்தாள். சாப்பிட்டுவிட்டு இருவரும் தெருவில் இறங்கினார்கள்.

பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

"முன்னாலே காவேரிக் கரைக் கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வரலாம்மா. அப்புறம் இருட்டிப் போயிடும்!" என்று ஆற்றைப் பாக்க நடத்தாள் அவன்.

அலங்காரம் நின்று நின்று பார்த்து வந்தாள். சவுக்குத் தோப்பு வந்ததும் சற்று நின்று விட்டாள்.

"பட்டணம் இந்த மாதிரி இருக்கப்படுதோ!" என்று தோப்பையும் ஆற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு தின்றாள். "அப்பா அப்பா! என்ன செழிப்பு! என்ன பச்சை! சவுக்குமாம் இத்தனை உசாமா இருக்கும்! மீ! சின்னது, தெருங்கல்லு, ஒண்ணு கூட இராது போலிருக்கே!" என்று பரந்து கிடந்த காவேரியைப் பார்த்தாள். தூரத்தில் பனி படாத்தாற் போலிருந்த கொல்லியின் தீலத்தையும் பார்த்தாள்.

கரை வந்து விட்டது. "கோவில் திறக்கலெ போலிருக்கே"

"இன்னும் கொஞ்சம் நாழியாகும்மா."

"காவல் காக்கிற சாமிதானேன்னு சாய்ச்சாப் போல இருக்காராக்கும் குருக்கள்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே மண்டபத்தில் ஒரு காலதத் தொங்கவிட்டு சூரத் தூணில் சாய்ந்தவாறு உட்கார்ந்தாள் அம்மா. "உட்காரேண்டா."

"காவேரி, கோபு, மன்னி எல்லாரும் சொசைம் தானேமா?" என்று தயங்கினான் அவன்.

"ஆமாம். வந்தப்பறம் கேளு. அங்கிருந்து வந்தே ஒரு கடுதாச எழுதணும்னு தோணலெ. இப்ப கேளு. நான் வராட்டா யானைக் கேட்டிருப்பியோ?"

"வந்ததே பிடிச்சு, ஒழியலேம்மா."

"எப்படி ஒழியும்?" என்று காவேரியைப் பார்த்தான் அம்மா. அப்பு பேசாமலிருத்தான்.

"நானைக்கு ஊருக்குக் கிளம்பலாமோல்லியோ?"

"என்னம்மா அவசரம்! ரண்டு நாள் இருந்துட்டுப் போயேன்."

"போயேனா? போவோம்னு சொல்ல மாட்டியா?"

"....."

"சொல்லேன்."

"நான் எப்படும்மா வர முடியும்?"

"வர முடியாமல் என்ன இப்ப? உங்க அத்தைக்குத்தான் உடம்பு குணமாயிடுத்து. நடமாடறா."

"இது என்ன நடமாட்டம்? இந்த உடம்பு ஒண்ணும் சொல்றதுக்கில்லேன்னு பயப்படறா. கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஆண்பிள்ளை கிடையாது... அப்புறம் வாத்யாருக்கும் இனி மேல் வர முடியாது போலிருக்கு. நீதான் இருக்கணும்னு சொல்லிவிட்டா அதை. தானும் சரின்னுட்டேன்."

"என்னது!"

"ஆமாம்மா."

"இந்தப் பட்டிக்காட்டியேயா?"

"இதுவா பட்டிக்காடு? சுத்திப் பார்க்கறியே. இதுவா பட்டிக்காடா இருக்கு உனக்கு? பட்டணம்தான் பட்டிக்காடு. உங்க

ணரிலே பார்த்தசாரதிப் பெருமானோட கண்ணுக்கு முன்னாலெ இருக்கிற குளத்திலேயே பாசி மண்டிகிடக்கு. வருஷக் கணக்கிலே அந்தப்பழத்தண்ணியைப் பார்த்துண்டிருக்கார் பகவான் - நாதியில்லாம். இதைப் போய் பட்டிக்காடுங்கிறியே? அதே பாரு. ஒரு ஷணம் பார்த்த திவனையை அடுத்த ஷணம் பார்க்க முடியாது. ஒரு ஷணம் பட்ட காத்து அடுத்த ஷணம் மேலே படாது. இங்கே எல்லாம் எப்பவும் புதுகதான்."

"புதுகதான்!", என்று திருப்பிச் சொன்னான் அலங்காரம். "ஆனா உன் கண்ணுக்குப் பழசெல்லாம் புதுசா படாம் இருக்கணுமே?" என்று தொடுத்தான்.

"அப்படின்னா?"

"அப்படின்னா அதுதான்."

அப்பு மீண்டும் பேசாமலிருத்தான்.

"அப்படினா தீ என்னோட வரப் போறதில்லையாக்கும்?"

"அதான் சொன்னேனே.... வேதம் சொல்லிக்கிறதற்கு ஆளில்லாவிட்டாலும் பந்துக் குழத்தைகளுக்குச் சாதம் போட்டு பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பிச்சிண்டாவது தீ கவளிக்கணும்னு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கா அதை. சாசனத்தைக்கூட அப்படி மாத்தி எழுதியிருக்கா - நாலாம் நாள்தான் ரிஜிஸ்டர் ஆச்சு."

அம்மாவின் கண்ணில் ஒருகணம் ஏதோ பயம் படர்த்த மாதிரி இருந்தது. இரண்டு விநாடிக்குப் பிறகு வெறும் வறட்சியாகத் தூரத்தைப் பார்த்தது. அப்படியே வெறிச் சென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள். "ஆக, சொத்தெல்லாம் தீ நான் தீவாகம் பண்ணப் போறே?" என்று அவனைப் பார்க்காமலேயே கேட்டாள்.

"ரண்டு பேரும். இந்து - நான் ரண்டுபேரும் சேர்த்து பார்த்துக்கணும்னு எழுதியிருக்கா அதை."

"ரண்டு பேரும் என்னத்துக்காக? ஒன்னு, தீ பண்ணணும். இல்லே, அவ பண்ணணும். ரண்டு பேரும்னா? உனக்கும் அவனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? தீ வாத்தியாதானே இருக்கப் போறேன்னு சொன்னே!"

அப்புவுக்கு வாயடைத்து விட்டது. வேஷ்டியில் நூலைத் திருகிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

"புருஷனும் ஒருத்தன் இருந்து பார்த்துண்டாத் தேவலைன்னு போட்டிருக்கா போலிருக்கு!" என்று அம்மாவே விடையை முடித்தான்.

குருக்கள் வரவே பேச்சு தடைப்பட்டது.

"என்ன அப்பு சார்?" என்று கதவைத் திறந்து கொண்டே அலங்காரத்தைப் பார்த்தார் அவர்.

"எங்கம்மா, இன்னிக்குத்தான் காலமே வந்தா பட்டணத் திலேய்த்து."

"அப்படியா தீங்க இதுக்கு முன்னே இங்கே....?"

"நான் வந்ததே இல்லை. இப்பதான் வந்திருக்கேன்" என்றான் அம்மா.

"கோவில் எல்லாம் பாக்கணும். வந்தோம். தீங்க வரணும்னு நான் உட்கார்ந்திருக்கோம்!" என்றான் அப்பு.

"வாங்களைன்." என்றார் குருக்கள்.

உள்ளே அழைத்துக் கர்ப்பக் கிருமத்தைத் திறத்து, குடம் கொளுத்திக் காட்டி, விபூதி கொடுத்து விட்டு, வேலையை பார்க்கப் போனார் அவர். அம்மா அப்படியே கண்ணை மூடிக் கொண்டு தின்றாள் - தெற்றியில் விபூதிப் பொட்டுத் துலங்க. அம்மா அம்மாதான்.

"சர்வரா!" என்று பெருமூச்சு விட்டாள் அம்மா. கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

குருக்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு இருவரும் நடத்தார்கள்.

"ஐதகங்கள்ளாம் வந்துண்டிருக்கே உனக்கு!" என்றான் அம்மா.

"நான் கலியாணம் பண்ணிக்கிறதாக இல்லேம்மா!" என்று தடுங்கிளாள் அப்பு.

"அதுவும் தீர்மானமாயிடுத்தா?"

பிறகு அவன் வருவதைப் பற்றியே பேசவில்லை அவன். பெருமான் கோவிலையும், ஊர் சிவன் கோவிலையும் பார்த்து விட்டு வீடு திரும்பும்போது அந்தி மயங்கிவிட்டது.

இரவு சாப்பிட்டு விட்டுப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, "காலமே திருச்சிணாப்பள்ளிக்கு எப்படா வண்டி?" என்றான் அலங்காரம்.

"திருச்சிணாப்பள்ளிக்கு வண்டி நாலுநாள் கழிக்க இருக்கு. ரொம்ப அழகாயிருக்கு. வந்ததும் வராததுமா?" என்று ஆரம்பித்தான் பவானியம்மாள்.

"இருக்கலாம் அத்தே. ஊரிலே தலைக்கு மேலே வேலை விடக்கு. அப்படி அப்படியே போட்டு விட்டு வந்திருக்கேன். இவன் கடுதாசே போடலியே. உங்களை வந்து பார்த்துவிட்டுப் போயிடணும்னு வந்தேன். வந்ததுதான் வந்தோம். தஞ்சாவூரே என் சித்தி பெண் இருக்கா. எங்க டெண்டு பேருக்கும் சேர்த்துதான் கலியாணம் ஆச்சு. அப்புறம் ஏதோ கலியாணம் காத்திகைன்னு சத்திரத்திலே பாக்கறாப்பல பார்த்துண்டதுதான். அவளையும் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம்னு பாக்கறேன்...."

"அதெல்லாம் நடக்காது!" என்று மறித்தாள் பவானியம்மாள்.

அம்மாவை யார் திறுத்த முடியும்? அவள் வந்தாளே. அதுவே பெரிது.

அப்பு, பாடசாலை வீட்டுத் திண்ணையில் போய்ப் படுத்து விட்டான். இரவு முழுவதும் புரண்டு புரண்டே கழித்தது.

மறுநாள் காலை ஒன்பது மணி வண்டிக்குக் கிளம்பி விட்டான் அம்மா. அவளுக்கு அதற்குள் சமைத்துப் போட்டு, வண்டி கொண்டு வரச் சொல்லி ஆள்காரனுக்குச் சொல்லி யனுப்பி, பத்துத் தேங்காயை உரிக்கச் சொல்லி, அவள் பையில் வைத்து, ஒரு மரக்கால் அவல் எடுத்து ஒரு பையில் கட்டித் திணித்து - இந்து பம்பரமாக ஆடிக்கொண்டிருந்தான்.

தாத்தோணியின் மகள் வண்டியைப் பூட்டி வாசலில் திறுத்தியிருந்தாள்.

வாய் நிறைய வெற்றிலையை மென்று கொண்டே பவானியம்மாளுக்கு முன் விழுத்து வணங்கினாள் அலங்காரம்.

"தீர்க்க கமங்கலியா இருக்கணும்மா, அருமையான பிள்ளையைப் பெத்து, வேதத்திலே போட்டேன். யாருக்குத் தோணும் இந்த தாளிலே?" என்று அலமாரியைத் திறந்து அங்கு தயாராக வைத்திருந்த ஒரு தட்டை எடுத்து வந்து தீட்டினாள் பவானியம்மாள். அதிலே ஒரு பட்டுப் புடவை, ரவிக்கைத் துண்டு, இருபத்தைந்து ரூபாய் பணம், மஞ்சள், வெற்றிலை பாக்கு எல்லாம் கமத்து கிடந்தன.

"என்னது! ரொம்ப நன்னாயிருக்கு!" என்று வெற்றிலை பாக்கு மஞ்சளை மட்டும் எடுக்கப் போனாள் அலங்காரம்.

"எல்லாதையும் எடுத்துக்கணும். இல்லாட்டா தான் ரொம்ப வருத்தப்படுவேன்- தீங்க வந்ததே இல்லே, எனக்காக எடுத்துக் கணும்!" என்று அதிகாரமும் கெஞ்சலுமாக வேண்டினாள் பவானியம்மாள்.

"சரி... எடுத்துக்கறேன்... எனக்கு விவேகம், ஞானம் எல்லாம் வரணும்னு ஆசைவாதம் பண்ணுங்கோ!" என்றாள் அலங்காரம். மீண்டும் அந்த முகத்தில் ஒரு பயம்.

அப்புலுக்கு அதை பார்க்க முடியவில்லை.

"பகவான் எல்லாம் கொடுப்பார். நீதான் கதின்னு கேட்டா, அவன் எதைத்தான் கொடுக்க மாட்டான்!" என்றாள் பவானியம்மாள்.

"போயிட்டு வரேம்மா - இத்து!" என்று சொன்ன அலங்காரம் மௌனமாக அவளை உற்றுப் பார்த்து, மீண்டும் தலையசைத்து, விடை பெற்றுக் கொண்டாள். "அப்பு உங்க சொத்து மாதிரி ஆயிட்டான். தீங்கதான் கவனிச்சுக்கணும்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே வெளியே வந்தாள்.

"அப்படியே இருக்கட்டுமே," என்று சிரித்துக் கொண்டே வாசலுக்கு வந்தாள் பவானியம்மாள்.

அப்பு பிள்ளை எறியதும் வண்டி புறப்பட்டது.

வழக்கம் போல் ஸ்டேஷனில் பத்துப் பதினைந்து பிரயாணிகள்தான் இருந்தார்கள்.

அம்மாவோடு ஒரு சிமிண்டுப் பெஞ்சில் உட்கார்த்து கொண்டாள் அப்பு.

"பவானியம்மானைத்தான் பார்க்க வந்தேன்னு நினைச்சுக் காத்தேன் அப்பு. உன்னைத்தான் முக்கியமாப் பார்க்கணும்னு வந்தேன். இப்ப விட்டா இனிமே எங்கே பார்க்கப் போறேன்?" என்றாள் அம்மா.

"என்னம்மா இது?"

"ஒண்ணுமில்லே, தான் காசிக்குப் போகப் போறேன்."

"காசிக்கா! எதுக்கு?"

"செத்துப் போக."

"போம்மா, உனக்கு ஏதாவது சொல்லிண்டேயிருக்கணும்!" என்று சினுங்கினாள் அப்பு.

"தான் சரியாத்தான் சொல்றேன். ஒண்ணு. பிள்ளையோட கண்முன்னாலே செத்துப்போகணும். இல்லேன்னா காசியிலே செத்துப் போகணும். நீ ஒண்ணுதான் என் பிள்ளைன்னு நினைச்சிண்டிருந்தேன். நீ ரிஷியாயிட்டே, உன் காலில் விழுத்து எல்லாதையும் பொக்கிண்டு விடலாமனு நினைச்சேன். நீயும் அம்மா பிள்ளையாவே இருக்கே! இப்ப காசிக்குப் போய் இருக்கப்போறேன்."

அப்பு பேச முடியாமல் உட்காத்திருந்தான். தூத்தில் வயல்களைப் பார்த்துக் கடித்துக் கொண்டாள். கண் நிரம்பிக் கலங்கிற்று.

"எனக்கு வேற வழியே தெரியலே. எத்தனை பாட்டிகள் அங்கே செத்துப்போறதுக்காகப் போய்க் காத்துண்டேயிருக்கா! நானும் போய் காத்துண்டிருக்கப் போறேன்."

அப்புலுக்கு அதை மனதில் வாங்கிக் கொண்டு பார்க்கச் சிறிது நேரம் பிடித்தது.

விசித்து விசித்து வந்த அழகையைப் பார்ப்பாரத்தில் தூரத்தில் தின்றவர்கள் கூடப் பார்க்காமலிருப்பதற்காகத் துணியால் மோவாயை மூடித் திணறிக் கொண்டிருந்தான். அத்தச் சிரமம் அடங்கி, தொண்டை தெளிய இரண்டு நிமிஷம் ஆயிற்று.

"அப்பாவும் வருவானா?"

"அப்பாவுக்கு எதுக்குடா காகி? அது ஞான சூரியன். கருணாமூர்த்தி. என்னைக் கருக்கிப் போடாம இருந்துதே இத்தனை நாளை அதுவே பெரிசு. நான் மாத்திரம் தான் போகப் போறேன்."

"சரி அதுக்காக நான் எத்தனை நாள்தான் அவரை வதைச்சிண்டே இருக்க முடியும்?"

அப்பாவுக்கு மீண்டும் மனசு வறண்டு விட்டது. பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

வண்டி வந்துவிட்டது. நகரும் போது, "அங்கே போய் பேசாம இருந்துவிட மாட்டேன். கடுதாசி போடறேன்!" என்றான் அம்மா.

வண்டி நகர்ந்து விட்டது. இடுப்பில் கையை வைத்து வண்டியைப் பார்த்து, அது சிறுத்துப் போனதும் தரையைப் பார்த்துக்கொண்டு தின்றான் அப்பா.

"போகலாமா சாமி?" என்று தாந்தோணி மகளின் குரல் கேட்டது.

"தீ போ காளி. நான் நடத்தே வரேன். நடத்து வரணும் போலிருக்கு-காலாட எனக்கு."

"வாங்க சாமி போகலாம்."

"இல்லே, தீ போ. நான் மெதுவா வரேன்."

அவனை உற்றுப் பார்த்துவிட்டுத் தாந்தோணி மகன் மெதுவாக நகர்த்தான்.

வீட்டுக்குள் நுழையும்போதே பவானியம்மாள் கேட்டாள், "வண்டி கிடைச்சதாடா அம்மாவுக்கு?"

"கிடைச்சது அத்தே" என்று மீண்டும் நடுங்கின குரலை அடக்கிக்கொண்டே கிணற்றங்கரைக்குக் கால் கழுவ விரைவது போல் போனாள்.

கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரை மொண்டு காலில் விட்டுத் தேய்த்தான். இத்து-அங்கே வந்தவன் அனைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். அவன் முகத்தை மறைத்தவாறு அலம்பிக் கொண்டே தின்றான்.

அவன் திரும்பி வரும் போது, 'அப்பா' என்று குரல் கொடுத்தான் இத்து.

"அம்மா இது... துளை அழகாக இருக்காளே! எனக்குத் தெரியவே தெரியாதே. தீ சொல்லவே இல்லியே. என்ன களை! என்ன அழகு!"

"அழகா இருந்தா, ரொம்ப கஷ்டம், இத்து!" என்று சுவரைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான் அவன்.

"ஒண்ணும் இல்லே!" என்று அவனை ஒரு முறை இறுக அணைத்து விட்டு, விறுவிறுவென்று உள்ளே விரைந்தான் இத்து.

அப்பா, மேனி கொதிக்க, நின்று கொண்டேயிருந்தான். இத்து உள்ளே ஓடி விட்டாளே என்றிருந்தது. அதே சமயம் தனியாக நிற்க வேண்டும் போலவும் இருந்தது. உடலில் ஒரு தடுக்கம். அம்மா காகியிலிருந்து கடுதாசி போடுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ஜன்னலுக்கு வெளியே தலையை தீட்டிக் கொண்டே அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

காடுகளனைத்திலும் காற்றைப் பரப்பினான் வருணன். குதிரைகளுக்கு வேகம் ஊட்டினான். பசுக்களிடம் பாலை நிரப்பினான். இதயத்தில் அறிவை வைத்தான். நீரில் அக்கினியை வைத்தான். வானில் இரவியை வைத்தான். மலை மீது சோமத்தை வைத்தான். வானம், பூமி, தடுவானம் எங்கும் முகில்களைப் பரப்பிக் கவிழ்த்தான். அதனால் பூமி நனைத்தது-மழையில் நனையும் தானியம் போல...பால் வேண்டும்போது பரந்த பூமியையும் விண்ணையும் நனைக்கிறான் வருணன். அப்போது, மலை முகில்களைப் போர்த்திக் கொள்கிறது. மருத்துகள் வந்து அவற்றை இழுத்து வெளியே விடுகிறார்கள். இந்த தேவன் போதிலுள், அவனுடைய அதிசய வல்லமையை யார் மறுக்க முடியும்?

-வருணனே நண்பன், தோழன், சகோதரன், அண்ட வீட்டுக்காரன் என்று நெருங்கியவர்களுக்கெல்லாம் எப்பொழுது

தாவது நாங்கள் பாபம் இழைத்திருக்கலாம். முன்பின் தெரியாத வகுக்கும் இழைத்திருக்கலாம். அதிலிருந்து எங்களை விடுவித்துவிடு.

-வருணனே! குதாடியைப் போல் அறித்தோ அறியாமலோ நாங்கள் ஏமாற்றுகள் புரித்திருக்கலாம். அவற்றையெல்லாம் நீக்கிவிடு. உன் அன்பும் கருணையும் எங்களுக்கு வேண்டும்-

காசிக்குப் போகப் போகிற அம்மானியினைத்து இதைச் சொல்லி கொண்டே நின்றான். அப்ப. மேனிக்கொதிப்பு லேசாக அடங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவன் தலைக்கருகில் தனதுவாத்துச் சுவரில், ஒருசதுரப் பொத்தில் கூடு வைத்த சிட்டு கீச் கீச் என்று வாலைத் தூக்கித் தூக்கிக் கத்திக் கொண்டே யிருந்தது. கால்துவள, கிழே உட்கார்ந்து கொண்டான் அவன்.

